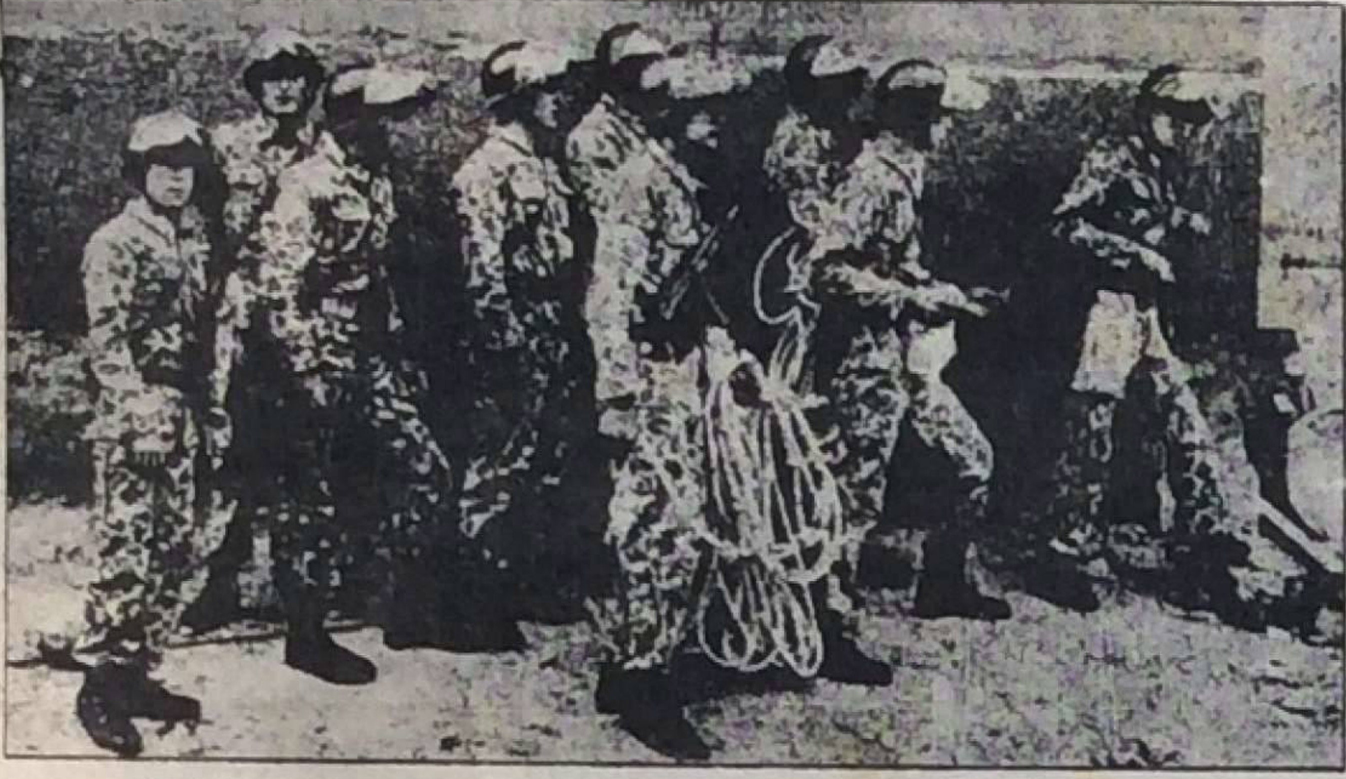

HALKIN KURTULUŞU

11 Haziran 1979
750 Kuruş

162

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Faşist diktatörlüğün sivil sıkıyönetim hazırlıkları

CHP reformist hükümeti sıkıyönetimsiz sıkıyönetim hazırlıklarını yoğun bir şekilde sürdürüyor. İçişleri Bakanı H. Fehmi Güneş'in her fırsatta vurguladığı özel vurucu timlerin oluşturulması çalışmaları bir hayli ilerlemiş durumda. Oluşturulan polis timlerine ek olarak ordu bünyesinde de "İntihar Komandoları", "Mogadişu'yu gerçekleştiren Alman komandolarından daha güçlü komando birliği" adı ile saldırı timlerinin oluşturulduğu, bu komandoların Ankara'da yaptıkları gösterilerle açığa çıktı.

28 Mayıs günü Ankara'da düzenlenen bir gösteri ile "özel intihar komando bölüğü" Jandarma Komando Alayında "anarşik olayları bastırma" yöntemlerini gösterdi. Genel Kurmay Başkanı Evren ve Başbakan Ecevit'in de izlediği ve "heyecan verici ve duygulandırıcı" olarak niteledikleri bu gösterilerle "yasa dışı bir toplantının dağıtılması", "kaçırılan iki yabancı diplomatın kurtarılması" ve "bir binada bulunan eylemcilerin yakalanması" canlandırıldı. Bütün bu sembolik gösterilerden "intihar komandoları" "alnının akıyla" çıktılar ve "üstün başarı" gösterdiler.

Bu gösteriler burjuva basınında ve TRT'de bol bol reklam edildi. Gösterilerle amaçlanan neydi?

CHP reformistleri daha işbaşına gelir gelmez halkın söz, basın, örgütlenme özgürlüklerine karşı azgın bir saldırıya geçtiler. Demirel başkanlığındaki MC hükümetleri döneminde, halkın anti-faşist mücadelesinin güçlülüğü karşısında boşa çıkan ve gerçekleştirilemeyen bütün gerici yasa tasarılarını, Ecevit yeniden gündeme getirdi. O, bütün sahte halkçılık çığlıklarının ardında, reformizmin kitleler üzerindeki etkisinden de yararlanarak uzun mücadeleler sonucu, yüzlerce devrimci ve emekçinin kanı ve canı pahasına elde edilmiş bütün demokratik hak ve özgürlükleri gasbetmek için çok yönlü bir faaliyet yürütmeye başladı. Sıkıyönetimsiz sıkıyönetim lafları daha sıkıyönetim ilan edilmeden CHP reformistlerince piyasaya sürüldü ve bütün faşistler ve gericiler buna dört elle sarıldılar. CHP reformistleri, bütün faşistlerin ve gericilerin ateşli bir biçimde desteklediği polis ve yerel yöneticilerin olağanüstü yetkilerle dona-

Dev. Sa. 6'da

Örgütlenme özgürlüğü gaspedilemez

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Haziran günü aldığı bir kararla, Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu'nu (DEV-GENÇ) kapattı.

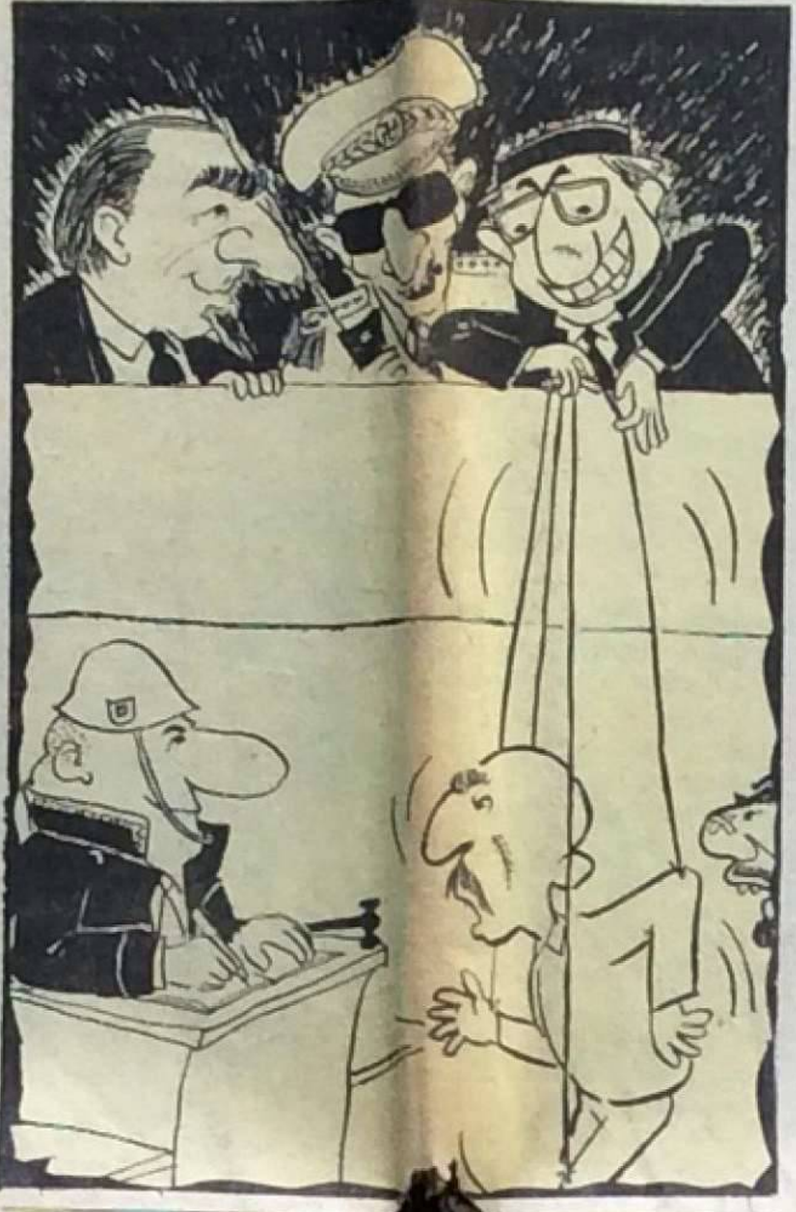
Sıkıyönetim ilanıyla birlikte demokratik kitle örgütlerine karşı azgın bir saldırıya geçildi. Bütün sıkıyönetim komutanları yayınladıkları bildirilerle demokratik kitle örgütlerinin faaliyetlerini yasakladılar. Daha önce de İstanbul Sıkıyönetim Komutanının emriyle, 160 üye derneği ve 30 binin üzerinde işçi, köylü, öğrenci genci bağrında barındıran Türkiye halk gençliğinin merkezi kitle örgütü YDGF kapatıldı. Yine Marmara DEV-GENÇ, İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığınca kapatıldı.

Ancak milyonlarca emekçi haklarının gasbedilmesine karşı kararlılıkla mücadele etmektedir. Demokratik kitle örgütlerine, halkın örgütlenme özgürlüğüne yönelen saldırıların sona ermesi ve sıkıyönetimin kaldırılması bütün emekçilerin talebidir.

Faşist diktatörlüğün sıkıyönetim sopasını da kullanarak yürüttüğü baskı ve saldırıları ve DEV-GENÇ'in kapatılmasını protesto ediyoruz. Kapatılan bütün kitle örgütleri açılmalıdır.

Maraş'ı kana bulayan katilleri unutmadık

Maraş katliamının sorumluları MİT, MHP ve Kontr-gerilladır

Tüm faşist cinayet yuvaları dağıtılmalı, faşist katiller cezalandırılmalıdır

Faşistlerin Kahramanmaraş'ı kana buladığı ve 500'den fazla insanın ölümüne neden oldukları olayların davası geçtiğimiz hafta Adana Sıkıyönetim mahkemesinde başladı.

Katliamın perde arkasındaki gerçek sorumlularının yer almadığı davada 807 sanık bulunuyor. Türkiye'nin bugüne kadar gördüğü en çok sanıklı davanın da faşist katillerini MHP ve AP'li milletvekillerinden, il ve ilçe başkanlarından oluşan 17 avukat savunmaktadır.

1978 yılının Aralık ayının sonunda meydana gelen Kahramanmaraş olaylarında MHP, MİT, Kont-gerilla'nın tezgahladığı katliam sırasında 500 kişi ölmüş, binlerce kişi yaralanmış ve yüzlerce ev ve işyeri yakılmıştı. Faşistlerin iki ilerici öğretmeni öldürmesi ve bu öğretmenlerin cenaze namazlarının kılınmasına izin verilmemesi üzerine başlayan olaylarda, MHP ve MİT'in ülkenin çeşitli yerlerinden getirttiği vurucu güçler yüzlerce masum insanı, kadın, çocuk demeden katletmiş, ilerici, devrimci ve Alevi olarak tanınan binlerce kişi saldırıya uğramış ve bu insanların konutları, işyerleri tahrip edilmişti.

Olayların ortaya çıkardığı gibi Kahramanmaraş katliamı işçi sınıfına ve emekçi halka yönelik saldırı örgütleri olan MHP, MİT ve Kontr-gerilla tarafından düzenlenmiş ve yerel gericiler: toprak ağaları, tefeciler, AP ve MHP'nin yerel örgütlerinin yöneticileri tarafından desteklenmiştir.

SIKIYÖNETİMDEKİ DAVA

Faşist güçlerin halka yönelik saldırılarının mücadeleyi ezmemesi ve Kahramanmaraş katliamıyla ilgili bütün gerçeklerin ortaya çıkması üzerine şimdi bu olaylarla ilgili olarak Adana Sıkıyönetim Komutanlığında Türkiye'nin en büyük davası açılmış bulunmaktadır.

Ancak sıkıyönetim tarafından açılan davanın ilk anda göze batan yanı, katliamın perde arkasındaki karanlık güçlerin sanık sandalyesinde oturtulmamasıdır. Davanın 807 sanığının birçoğu sıradan insanlardan, faşistlerin piyonlarından veya ikinci üçüncü dereceden sorumlulardan oluşmaktadır.

Ayrıca davada hâlâ birçoğu tutuklu bulunan çok sayıda suçsuz insan, gerçekte faşistlerin saldırısına uğramış ve kendini saldırılara karşı savunmuş olan kişiler, ilericiler ve devrimciler de bulunmaktadır.

Zaten savcıların hazırladığı iddianame de bu duruma uygundur. İddianame büyük ölçüde "sağ-sol çatışması", "Ale-

Dev. Sa. 6'da

CHRISTOPHER'İN AĞZINDAN

ABD emperyalistlerinin direktif ve itirafları

ABD Dışişleri Bakanı Yardımcısı Warren Christopher, Amerikan Temsilciler Meclisi Dış İlişkiler Komisyonunda yaptığı konuşmada, ABD emperyalistlerinin hâlâ Türkiye'nin patronu olduğunu itiraf etmiş ve Türkiye'ye ekonomi ve dış siyasetle ilgili yeni direktifler vermiştir.

Türkiye'nin istediği 100 milyon dolarlık ekonomik kredi ve 50 milyon dolarlık askeri malzeme kredisinin tartışıldığı Dış İlişkiler Komisyonunda, Christopher, Türkiye'nin IMF'nin dayattığı isteklere uyması gerektiğini söylemiş ve Türkiye hükümetine verilecek kredilerin musluğunun ancak böyle açılabileceğini belirtmiştir.

ABD yönetiminin Türkiye'de CHP hükümetinin de şu anda desteklediğini ima eden Christopher, Türkiye'de herkesin hükümetin uygulayacağı ekonomi politikaya uyması gerektiğini ve Türkiye'deki her siyasi gücün IMF'nin direktiflerine boyun eğmesini de söylemiştir.

Paris'te IMF ile Maliye Bakanlığı arasında yapılan görüşmelerinde olumlu olduğunu ve bunları aynı zamanda kendi isteklerini de yansıttığını açıklayan Christopher böylece IMF'nin arkasındaki gerçek gücün de ABD emperyalistleri olduğunu da bir kez daha göstermiştir.

Christopher, Kıbrıs'ta Amerikan planına uygun olarak yürütülen görüşmelerinde mutlaka" sonuçlandırılması gerektiğini de belirtmiştir.

ABD Başkanı Carter'in yük-

Dev. Sa. 6'da

Demirel'in sahte kabadayılığı

Demirel son yapacağı basın toplantısında ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Christopher'in Temsilciler Meclisinde Türkiye ile ilgili yaptığı konuşmaya şu cevabı verdi. "Christopher kim? Sıfatı ne? Christopher kendi işine baksın. Kafası neye yetiyorsa, ne kadar beyni yetiyorsa

Dev. Sa. 6'da

ÜSS 15 Haziranda

Gene yüzbinlerce genç işsizler ordusuna katılacak

(YAZISI 6. SAYFADA)

U-2'lerden sonra

Şimdi de Awacs Projesi

U-2 Casus uçaklarının Türkiye üzerinden uçup uçamayacağı konusundaki tartışmalar henüz kamuoyunda güncelliğini korurken ve şimdi de kapalı kapılar ardında ABD emperyalizminin diplomatik elebaşıları ile CHP gerici hükümeti arasında yeni bir askeri pazarlık sürdürülüyor: AWACS Projesi...

Aslında bu proje de tıpkı U-2 uçaklarında olduğu gibi iki süper devlet arasında daha önceden varılan bir anlaşmanın bir sonucu olarak kotarılmıştır ve şimdi Amerikan emperyalizminin elebaşıları ile reformist hükümet, anlaşmanın teknik yanlarını çözmeye çalışmaktadırlar. Aynı zamanda reformist hükümet tıpkı U-2 uçakları konusunda olduğu gibi kamuoyu oluşturmak için çaba göstermektedir.

AWACS Projesine göre çok gelişmiş casusluk araçlarına sahip olan E-3A uçakları Kıbrıs'taki İngiliz üslerinden kalktıktan sonra Türkiye üzerinden uçacaklar ve Türkiye hava sahası içinde Sovyetler Birliği'nden askeri bilgiler toplayacaklardır.

Böylece üslerin, U-2 uçaklarının, Amerikan askeri varlığının yanına bir de E-2A uçakları eklenmiş olacaktır. Amerikan emperyalistleri bu yoldan ülkemizdeki askeri varlıklarını ve etkinliklerini artırarak Türkiye'yi tam anlamı ile bir askeri kıskaç altına alacaklardır, bugün CHP gerici hükümeti ile bunun planlarını ve pazarlıklarını yapmaktadırlar. Yeni casus uçakları ile ve üslerin İran'dan sökülen yeni üsler ile takviye edilmesi ile Amerikan emperyalistleri Türkiye halkının ve Ortadoğu halklarının devrimci-demokratik mücadelesini bütünüyle bastırmayı, devrimci halk hareketleri üzerindeki askeri tehditlerini artırmayı planlamaktadırlar. Aynı zamanda da rakipleri sosyal-em-

Dev. Sa. 6'da

15-16 Haziran direnişi 9 yılında da işçi sınıfı mücadelesine yol gösteriyor

*15-16 HAZİRAN DİRENİŞİ DİSK AĞALARININ 'DEVRİMCİLİĞİ'NİN SONUNUN BAŞLANGICI OLDU

*DİSK AĞALARININ 'ANAYASACI' EYLEM ÇİZGİSİ VE 15-16 HAZİRAN'IN DEVRİMCİ EYLEM ÇİZGİSİ

Yazısı 4. Sayfada

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN

Bugün «Birleşik Avrupa» şiarı doğru mu?

Lenin, 1915 yılında "Avrupa Birleşik Devletleri" ile ilgili şiar ortaya atıldığı zaman, "Kapitalist düzende bir Avrupa Birleşik Devletlerinin, sömürgelerin paylaşılması üzerine anlaşmaya varmakla bir" olduğunu söylüyor ve "Avrupa Birleşik Devletleri'nin Avrupa kapitalistleri arasında bir anlaşma olarak mümkün olduğunu ama bunun yalnızca Avrupa'da elbirliği ile sosyalizmi ezmek ve sömürge çapulunu Japonya ve Amerika'ya karşı elbirliği ile korumak anlamına geleceğini" belirtiyordu.

Bugün, Lenin'in öngörüsünden aşağı yukarı 65 yıl sonra Birleşik Avrupa şiarı Avrupa tekellerinin emperyalist ülkelerin gerici bir birliği olarak bir anlamda gerçeklik kazanmıştır. Ama Lenin'in ve Marksistlerin Avrupa Birleşik Devletleri şiarını mahkum etmelerinden 65 yıl sonra bugün yüzlerine Marksizm maskesi geçirenler şimdi bu şiarın devrimci ve ilerici niteliği üzerine ahkam kesmektedirler.

Başta Çin revizyonistleri olmak üzere Titocular, Euro-komünistler ve çeşitli renklerden burjuva akımlar Avrupa tekellerinin temsilcilerinden daha ateşli bir biçimde Birleşik Avrupa'nın savunucusu kesilmişlerdir.

"Üç Dünya" teorisinin mimarı olan Çin revizyonistleri ve onların Avrupadaki acentaları 65 yıl içinde köprünün altından çok sular geçtiği, Birleşik bir Avrupa'nın iki süper devlete ve özellikle de Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı ilerici bir işlevi olduğunu, AET ülkelerinin "üçüncü dünya" adı verilen geri kalmış ülkelerin doğal müttefikleri sayılacağı gerekçelerini birbiri ardına sıralayarak Birleşik Avrupa şiarını desteklemektedirler.

Evet 1915'den bu yana köprünün altından çok sular geçmiştir. Bir zamanların en büyük emperyalist ülkeleri olan Batı Avrupa devletleri şimdi ikinci veya üçüncü dereceden emperyalistler haline gelmişlerdir. Ama değişmeyen tek şey emperyalizmin niteliğidir. Avrupa emperyalistleri için de geçerli olan ve değişmeden kalan emperyalizmin nitelikleri sömürgeler ve nüfuz alanları için mücadele, dünyanın geri ülkelerini ezme ve sömürme, geri ülkelerdeki doğal kaynakların ve tarım ürünlerinin yağmalanması, sermaye ihracı yoluyla ucuz işgücünün sömürülmesi vb. ile belirlenmektedir. AET'yi oluşturan ülkeler bugün dünden daha zayıf olmalarına rağmen hala bütün dünyada etki alanları, nüfuz bölgeleri peşinde koşmakta, geri ülkeleri yağmalamaktadır.

"Üç Dünyacı" revizyonistlerin bir diğer iddiası da geri kalmış ülkelerin (onların deyimi ile 'üçüncü dünya' ülkelerinin) AET ile eşit bir platformda ilişki kurma olanağının ve böyle ilişkilerin devrimci süreç açısından olumlu bir gelişme olduğudur. Oysa AET tekelci kapitalizm aşamasındaki emperyalist ülkelerin bir birliğidir. Ve bu emperyalistler dünya emperyalist sisteminin egemen kutbunda yer almaktadırlar. Çin revizyonistlerinin iddia ettiği gibi geri ülkelerin hiçbir biçimde AET ile eşit ilişkilerde karşı karşıya gelmelerinin şartı yoktur. Üstelik bu ülkeleri.. halkları ile AET'nin patronları olan Avrupa tekelleri arasında tam bir çıkar çatışması bulunmaktadır.

Çin revizyonistlerinin emperyalist AET'ye karşı tutumunun kaynakları Çin'in emperyalist bir süper devlet olma çabalarına yol gösteren pragmatist siyasette yatmaktadır. Üstelik Çin revizyonistlerinin AET'ye karşı destek siyaseti "Üç dünya" teorisinin formüle edilmesinden önceki bir döneme, 1964'lere kadar uzanmaktadır.

AET'nin ateşli destekçileri arasında yer alan Avrupa revizyonist partilerinin iddiası da en az Çin yöneticilerininki kadar gülünçtür. Onlar AET'nin giderek demokratik bir muhteva kazandığı iddiasıyla topluluğun bir süre sonra Avrupa halklarının ve proletaryasının birleşik bir topluluğu yaratacağı iddia etmektedirler. Üstelik Euro- komünistler bu demokratik topluluğun Avrupanın bütün gericileri ile elele "Avrupa'nın büyük politik ve ideolojik bileşiklerinin birleştirici katkıları ile ve komünistlerin, sosyalistlerin, sosyal-demokrat ve hristiyan demokratların işbirliği ile gerçekleşeceğini" (Bkz. Avrupa Dergisi, s.32) belirtmektedirler. Bu iddianın da iler tutar yönü olmadığı ortadadır.

AET kuruldugundan bu yana Roma Anlaşmasının göstermelik anti-tekel maddelerine rağmen tekelci gelişme hızlanmış, tekel dışı işletmelerin yıkım hızı büyümüş, küçük tekeller de büyükler tarafından yutulmuştur. Bu gelişme de elbette beraberinde siyasi erkinde daha küçük bir grubun elinde yoğunlaşmasını getirmiştir. Bugün AET içinde bir avuçluk tekelci sermayenin temsilcileri milyonlarca Avrupalının kaderini halklardan gizli yürüttükleri pazarlıklarla, belirlemektedirler. Yalnızca bu gelişim bile AET'nin emekçilerin, proletaryanın birleşik Avrupasını değil, tekellerin gerici bloğunu yaratacağını ortaya koymaktadır.

Çinli revizyonistler veya Eurokomünistler türünden dönekler, kendilerini AET'nin ve Birleşik Avrupa'nın, yani sömürgeci, köleci Avrupa sermayesinin savunucuları olarak ilan edebilirler, ama proletarya tüm emperyalist devletlere, bunların tüm tekelci ittifaklarına karşı savuşmanın gerekli olduğunu her geçen gün daha iyi anlamaktadır.

Avrupa'nın altı Marksist-Leninist partisinin AET'ye karşı tutumu Avrupa proletaryasının gerçek isteğini ve özlemlerini yansıtmaktadır. Avrupa'da demokrasi, özgürlük ve sosyalizm ancak AET'ye, onu oluşturan tekelci sermayeye karşı mücadele ile oluşturulabilir.

"Avrupa Birleşik Devletleri... Ama ne için?" V.İ.LENİN

"Emperyalizmin ekonomik koşulları (sermaye ihracı ve dünyanın 'ileri' ve 'medeni' sömürgeci devletleri arasında paylaşılması) açısından kapitalist düzende bir Avrupa Birleşik Devletleri ya imkansızdır, ya da gerici bir şeydir.

"Kapitalist düzende bir Avrupa Birleşik Devletleri, sömürgelerin paylaşılması üzerinde anlaşmaya varmakla birdir.

"Kapitalistler arasında ve devletler arasında geçici anlaşmalar tabi ki mümkündür. Bu anlamda bir Avrupa Birleşik Devletleri, Avrupa kapitalistleri arasında bir anlaşma olarak mümkündür... ama ne için? Sadece Avrupa'da sosyalizmi elbirliği ile ezmek, sömürge çapulunu Japonya ve Amerika'ya karşı elbirliği ile korumak için."

(V.İ.Lenin, "Avrupa Birleşik Devletleri Şiarı Üzerine")

"AET... Tekelci kapitalistlerin ve tröstlerin birliği.." E.HOCA

"Avrupa Ortak Pazarı da COMECON gibi başka bir gerici örgüttür. Bu, Avrupa proletaryası ve emekçi kitlelerinin ve dünyanın diğer halklarının azgın sömürüsüne dayanan tekelci kapitalistlerin ve tröstlerin geniş bir birliğidir.

"Ortak Pazar'ın başlangıcından itibaren hedefi büyük tröstler ve şirketler için vahşi talan yolları ve araçlar bulmak, kapitalizmi buhran ve karışıklıklardan kurtarmak oldu. Uluslararası alanda AET, yalnızca gelişmekte olan ülkeleri sömürmek için süper devletlerle yarışmakla kalmayan, ama bu ülkelerdeki eski sömürgeci güçlerin imtiyazlarını yeniden kazanmaya ve korumaya çalışan büyük bir yeni-sömürgeci güçtür.

"ABD'nin resmen Ortak Pazar'ın dışında bulunmasına rağmen, Amerikan sermayesinin herbir üye ülkenin sermayesi ile içiçe geçmesi sayesinde ABD onun içinde dolaysız olarak çok önemli bir rol oynamaktadır... NATO ile birlikte Ortak Pazar öteki emperyalist devlet Sovyetler Birliği'ne karşı rekabet ve yarışında Amerikan emperyalizminin örgütlü bir üssü ve cephe gerisidir."

(Enver HOCA, "AEP 7. Kongre Raporu")

Batı Avrupanın altı Marksist-Leninist partisi

"AET her açıdan işçi sınıfının ve diğer emekçilerin, Batı ve Doğu Avrupa'daki ve tüm dünyadaki halkların düşmanıdır.

"Emekçilerin ekonomik çıkarları, özgürlük ve demokrası, barış ve halkların yakınlaşması ancak gerici AET'ye karşı mücadele ile savunulabilir ve gerçekleşebilir."

(Batı Avrupa'nın altı Marksist-Leninist Partisinin ortak açıklamasından)

İNGİLTERE DANİMARKA İRLANDA HOLLANDA BELÇİKA LUXEMBURG ALMANYA FRANSA İTALYA

AET. Tekellerin, emperyalistlerin gerici birliği

7 ve 10 Haziran tarihlerinde Avrupa Topluluğunun danışma niteliği taşıyan "Avrupa Parlamentosu" için yapılan seçimlerle birlikte AET'nin, Avrupa Birliği'nin niteliği üzerine tartışmalar yeniden bütün dünyada gündeme gelmiş bulunuyor. Avrupa Topluluğu veya aslında bu topluluğun yalnızca bir bölümünü oluşturduğu halde yanlış olarak Topluluğun bütününü nitelendirmek için bugüne kadar kullanılan adıyla AET nedir? Bazıları Avrupa Topluluğu'nun 1915 yılında ortaya atılan "Avrupa Birleşik Devletleri" hayalinin canlanması olarak görüyorlar. Bir kısım çevrelere göre ise AET "Barışsever" Avrupa ülkelerinin Avrupa'da ebedi barışı sağlamak için oluşturdukları bir birliktir.

AET'nin ne olup olmadığını tespit etmek için bu kuruluşun tarihine ve şimdiki işlevine bakmak gerekiyor.

AVRUPA TOPLULUĞU NEDİR?

AET, 1957 yılında kurulmasına rağmen, Avrupa Topluluğu deyimi 1950 başlarına kadar gitmektedir. Avrupa Topluluğu veya Toplulukları gerçekte üç ayrı topluluktan oluşuyor: 1. Avrupa Kömür ve Çelik Topluluğu (AKÇT), 2- Avrupa Ekonomik Topluluğu veya Ortak Pazar (AET), 3- Avrupa Atom Topluluğu (EURATOM).

Avrupa Topluluğunun ilk temeli sayılan AKÇT 1951 yılında altı Avrupa ülkesinin kömür ve çelik tekelleri arasında imzalanan bir anlaşmayla kurulmuştur. 2. Dünya Sa[illegible] ertesinin en önemli [illegible] sanayi ana maddesi[illegible]rinde Avrupa kömür ve [illegible]mir-çelik tekellerinin oluşturduğu bir kartel olan AKÇT bugün önemini yitirmesine rağmen Avrupa Topluluğunun ilk adımını oluşturur. Avrupa Topluluğu'nun ikinci kuruluşu olan AET 1957 yılında tam üye statüsündeki altı batı Avrupa ülkesi arasında imzalanan Roma anlaşmasıyla kuruldu. AET'yi kuran B. Almanya, Fransa, İtalya, Hollanda, Belçika ve Lüksemburg'dan sonra 1972'de İngiltere, Danimarka ve İrlanda'nın topluluğa katılımıyla üye ülkelerin sayısı dokuza çıkmıştır. AET'nin kuruluşu ile birlikte üye ülkeler arasında gümrük birliği sağlanmış, üçüncü ülkelere karşı ise ortak gümrük duvarları oluşturulmuş, üye ülkelerin ekonomilerinin birbirine yaklaştırılması hedeflenmiştir.

Avrupa Topluluğunun üçüncü kuruluşu ise üye ülkeler arasında Atom enerjisi ile ilgili çalışmaları düzenleyen EUROTAM'dur. İki süper devletin nükleer silahları ve nükleer enerjiden yararlanma yollarını geliştirmesi üzerine bu ülkelerle rekabet için Avrupa Topluluğu'nun 9 üyesi tarafından oluşturulan birlik de 1957 yılında kurulmuştur.

AET'NİN BABASI: ABD

Avrupa Topluluğunun veya AET'nin beşiği zannedildiği gibi Avrupa değil Amerika'dır. AET'nin kuruluşu için sürdürülen çabalar ABD emperyalistleri tarafından teşvik edilmiş, desteklenmiş, hatta ilk başlangıç çalışmalarına önderlik edilmiştir.

Avrupa Topluluğu Konseyi tarafından "İlk Avrupa vatandaşı" seçilen Avrupa Topluluğu'nun kuruluşuna öncülük etmiş olan, AKÇT'yi bizzat kuran ve "Birleşik Avrupa'nın babası" sayılan Fransız Jean Monnet'nin gerçekte Amerikan tekellerinin en güçlü grubu olan Morgan Grubunun güvenilir bir adamı olması dahi Amerikan emperyalizminin ve Amerikan tekellerinin AET'nin kuruluşundaki rolünü göstermesi açısından önemlidir.

ABD emperyalizmi "Birleşik Avrupa"yı yaratmak isterken hem ekonomik hem de siyasi kaygılardan yola çıkmıştı. İkinci emperyalist savaş sırasında Amerikan ekonomisi çok büyük bir hızla gelişmiş ve savaşın yıkıcı etkileri altında çökmüş olan Batı Avrupa ülkelerinin ekonomileri karşısında büyük bir üstünlük sağlamıştı. Amerikan emperyalizmi savaşın ertesinde dünyanın en büyük ekonomik gücü haline gelmesine rağmen açlığı giderilememişti. Avrupa'nın yıkılmış ekonomisi bu devin iştahını daha da artırıyordu. Mallarının ve sermayesinin Avrupa'ya engellenmeden akmasını güvence altına almak için, Amerikan emperyalizmi Avrupa'yı kendi denetimi altında birleşik bir ekonomik bölge olarak bütünleştirmek ve amaçlarının önünde duran engelleri yıkmak istiyordu. ABD Dışişleri Bakanı Dulles, 1947'deki bir konuşmasında Amerikan emperyalizminin bu hedefini açık bir biçimde dile getirdi:

"ABD yardımı Batı Avrupa'nın bütünleştirilmesi için kullanılmalıdır. Eğer böyle yapılmazsa ya bu bütünleşme gerçekleşmez, ya da kötü bir hedefe varır."

İşte ünlü Marshall "yardımı" böyle bir hedef gözetilerek Avrupa'ya akıtılmaya başlandı.

Amerikan emperyalizmini Birleşik bir Avrupa yaratmaya yönelten diğer hedef belki de bu emperyalist kurt için ekonomik nedenlerden daha çok önde geliyordu: Sosyalist bir Avrupa'dan duyulan korku, herşeyi yitirmekten duyulan korku, Batı Avrupa'nın tekelcileri de Amerikan planı önünde boyun eğerlerken aynı duyguları paylaşıyorlardı. Ama hem Amerikalılar, hem de Avrupa'nın egemen tekelci grupları için korkmak için o dönemlerde çok neden vardı. Doğu ve Orta Avrupa'da hızla sosyalizm yolunda ilerleyen halk demokrasileri kurulmuştu. Hitler faşizmine karşı büyük bir özveri ile çarpışmış olan Sovyetler Birliği'nin bütün ülkelerin ve emekçilerin gözünde itibarı son derece yüksekti. Batı Avrupa'nın işçilerinin ağzında Stalin'in adı bir efsane gibi dolaşıyordu.

"Komünizm hayaleti" Avrupa kapitalizminin kapısına dayanmış bekliyordu. Amerikan emperyalizmi Batı Avrupalı kader arkadaşlarına ayağa kalkmaları için yardım etmediği taktirde bütün emperyalist sistemi tehdit eden sosyalizmin, yeni zaferlere doğru koşacağının farkındaydı.

Amerika ve Batı Avrupa'nın kapitalist ülkeleri için kapitalist sömürü düzeninin ayakta tutulması için Avrupa Ekonomik Birliği belirleyici bir öneme sahipti.

1940'ların sonunda ABD'nin Batı Avrupa ülkelerini bir rakip olarak görmesinin ve onlardan korkmasının bir nedeni de yoktu. Yıkılmış Avrupa ekonomisinin kendisini toplayabilmesi yılların işiydi. Ayrıca Amerikan sermaye yatırımları bu ülkelerde korkunç boyutlara varmıştı. Amerika zaten Batı Avrupa'ya yatırdığı sermayesi ile bu ülkelerin ekonomisini yeterince denetleyebiliyordu. Savaştan sonra Amerikan emperyalistlerinin bütün dünyaya yatırdıkları sermayenin yarısı Batı Avrupa ülkelerine gitmişti ve bu toplamın % 80'i de bugün AET'yi oluşturan ülkelerde bulunuyordu.

Öte yandan Amerika Batı Avrupa'yı gizli bir askeri işgal altına da almıştı. Savaş sırasında Avrupa'ya yığmış olduğu güçleri savaş sonrasında geri çekmedi. Yüzbinlerce Amerikan askeri hem Batı Avrupa ülkelerinde gizli bir işgal uyguluyor, hem de Avrupa'da sosyalizmin ilerlemesi "tehlikesine" karşı emperyalist sistemin bekçiliğini yapıyordu. Üstelik ABD, yenilmiş ve savaştan sonra yapılan anlaşmalarla yeniden silahlanması yasaklanmış Almanya da dahil olmak üzere bütün Batı Avrupa ülkelerinin askeri güçlerini büyütmek, kendi bayrağı altında birleştirmek ve bütün bu güçleri sosyalizmin karşısına çıkarmak istiyordu. ABD'ye göre NATO'nun ekonomik bir temeli olmalıydı. Bu da kapitalizmin genel ekonomik çıkarlarından çok, Birleşik Avrupa, AET olabilirdi.

İşte Amerikan emperyalizmini AET'nin kurulmasını teşvik etmeye yönelten başlıca nedenler bunlardı.

[illegible]ın ile AET arasında son yıllarda su sızmıyor. Çin [illegible]'nin tekellerinden çok Avrupa'nın birliğinden yanadır. Geçen yıl Çin ile AET arasında imzalanan bir anlaşma ile iki emperyalist gücün arasındaki bağlar daha da kuvvetlenmiştir.

AET ve EURATOM'un kuruluşunu sağlayan 1957 Roma anlaşmasını Alman tekelleri adına Federal Almanya Başkanı Adenauer imzaladı.

Avrupa Parlamentosu seçimleri yapıldı

Dokuz Avrupa ülkesini içine alan Avrupa Ekonomik Topluluğu'nun parlamento seçimleri 7 ve 10 Haziran tarihlerinde yapıldı. Bu yıl ilk kez, beş yıl için seçilen milletvekilleri, her ülkenin kendi parlamentosu tarafından değil, AET'ye bağlı dokuz ülkede yapılacak doğrudan seçimler yoluyla belirlendi.

Avrupa parlamentosundaki 410 sandalye Topluluğa dahil ülkelerin nüfus oranlarına göre daha önceden paylaştırılmış bulunmaktadır. Buna göre, İngiltere, Fransa, Almanya ve İtalya parlamentoda 81'er milletvekili ile temsil edilirken geri kalan beş ülke toplam 86 sandalyeyi aralarında bölüşmüşlerdir.

Danimarka, Hollanda, İngiltere ve İrlanda'da 7 Haziran'da diğerlerinde ise 10 Haziran'da yapılan seçimlerden önce revizyonistler dahil tüm burjuva partiler Avrupa Topluluğuna dahil ülkelerin emekçilerini bu seçimlere katılmaya ve kendi partilerine oy vermeye çağırmıştır. Batı Avrupa ülkelerinde yalnızca Marksist-Leninist partiler AET'nin komünizme karşı emperyalist bir birlik ve emperyalistler arasında etki alanlarının paylaşılması için bir blok ve Avrupa parlamentosu seçimlerinin de bu gerici birlik yolunda atılmış yeni bir adım olduğu gerekçesiyle Avrupa Parlamentosu için yapılacak seçimleri boykot etmeye çağırmuşlardır.

13 — AVRUPA TOPLULUKLARI KOMİSYONU
Ekonomik ve Sosyal Komite
İstişari Komite
9 — KONSEY — KARAR — UYGULAMA
410 — AVRUPA PARLAMENTOSU
YARGISAL DENETİM — 9 — ADALET DİVANI

AVRUPA BİRLİĞİ'NİN ARDINDA KİMİN ÇIKARLARI YATIYOR

AET, bir anlamda Amerikan emperyalistlerinin kucağında doğdu, ama bu birlik aynı zamanda Amerikan ve Japon emperyalizmine karşı rekabet etmek isteyen Avrupa tekellerinin isteklerini de yansıtıyordu. Öte yandan Sovyetler Birliği'nin sosyal-emperyalist bir ülke haline dönüşmesi Batı Avrupa ülkelerinin çıkarlarını daha büyük oranda sarsmaya başlıyordu. Amerikan emperyalizmiyle ilişkileri içinde AET'nin bugün de ikili bir yönü vardır. Avrupa Topluluğu, hem Amerikan emperyalizminin denetimi altındadır, hem de bu denetime karşı kendi çıkarlarını korumak için ayağa dikilmek istemektedir. Ama Sovyetlerle karşılıklı ilişki içinde AET Amerikan emperyalizminin bu denetimini kendisi de istemektedir. Her şeyden önce AET ülkelerinin ne bir bütün halinde, ne de tek tek büyük bir askeri güçleri yoktur. Onlar Sovyetler Birliği'nin tehditi karşısında hala Amerikan nükleer şemsiyesini tercih etmektedirler.

Ama herşeye rağmen AET, Avrupa tekellerinin, Avrupa'nın bütün kaynak ve güçlerini toplayarak diğer emperyalistlerle rekabet sahnesine bir bütün olarak çıkma arzularını yansıtmaktadır. Onlar, böylece eşkiyaların sofrasından daha büyük lokmalar yutmak ve özellikle de Amerikan, Sovyet ve Japon emperyalistleriyle rekabetlerinde daha güçlü bir durum elde etmek istemektedirler.

Ama ABD, Avrupa'daki askeri ve ekonomik gücü ve çeşitli üye ülkeler üzerindeki değişik düzeylerden etkileri ile AET'yi hala büyük ölçüde denetimi altında tutmaktadır. Örneğin İngiliz tekellerinin kontrolu altında gözüken sermayenin yarısına yakını gerçekte Amerikan kaynaklı sermayedir; bu oran Almanya için % 33 civarındadır. Öte yandan AET'nin kurucu ülkelerinden tümü, bugünkü 9 üyesinden 8'i de ABD'nin patron olduğu NATO'nun üyesidir. AET ülkeleri ABD karşısında güçlenir gibi gözükürken petrol ve enerji bunalımıyla birlikte ABD, AET'ye yeniden diz çökmüştür.

Kısacası her şeye rağmen bugün de AET'nin çıkarları ardında aynı zamanda belli ölçülerde Amerikan emperyalizminin çıkarları da saklanmıştır.

Emperyalistlerin ve onların uşaklarının anlat-

Dev. Sa. 6'da

DEVLETLEŞTİRME VE REVİZYONİZM

Revizyonizmin komprador-feodal devleti ve ekonomiyi savunduğu her alanda ve giderek daha açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır.

Son gelişmeler, revizyonist mihrakların komprador-feodal karakterdeki tekelci devlet kapitalizmin savunucuları olduğunu bir kez daha ortaya koyması bakımından ilginçtir.

CHP reformist hükümetinin bazı devletleştirme girişimleri karşısında , komprador burjuvazinin gazetelere verdiği'muhtıralarda''rahatsızlığını' dile getirmesi üzerine TSİP' in sıkıyönetim sonrasında isim değiştirmiş merkezi yayın organı Birlik dergisi 21 Mayıs 1979 tarihli 14. sayısında 'Büyüyen Tekelci Kuşatma' başlığı altında şunları yazmaktadır:

"İş adamları mesaflarına yoğun bir devletleştirme korkusu yüklüyorlar. Bu sosyal-demokrasiye yöneltilen eleştirilerin en 'haksız' olanıdır. Çünkü gerek emekçilerin talepleri, gerekse ülke ekonomisinin çıkarları açısından ileri bir adım olabilecek devletleştirme girişimleri Ecevit Hükümetinin özenle uzak durmaya çalıştığı bir noktadır. Sosyal-demokrasi kendini inkara yöneldiği bu noktadan suçlamaya kalkmanın hiç bir inandırıcı yanı yoktur."(abç)

Bu yazılanları unsurlarına ayrıştırırsak,revizyonist TSİP yöneticileri, komprador-feodal devletin ve onun bir unsuru olan CHP reformist hükümetinin devletleştirme girişimlerini 'emekçilerin talepleri ve ülke ekonomisinin çıkarları açısından ileri bir adım' olarak değerlendirmekte ve komprador-feodal karakterdeki devletleştirmeleri desteklediğini açık-seçik ilan etmektedir.Üstelik bu tip devletleştirmeleri 'Emekçi halkın ve ülke ekonomisinin çıkarlarına uygun' olarak ilan etmektedir. Revizyonist TSİP yöneticileri 'yoğun devletleştirme girişimlerinden özenle uzak durduğu için' de Ecevit Hükümetini eleştirmektedir.

Aslında revizyonizmin komprador-feodal devletin ve onun hükümetlerinin uyguladığı devletleştirme politikasını desteklemesi ve bunu halk yararına ilan etmesi ne sadece TSİP revizyonistlerine özgü bir politikadır ne de sadece bugüne özgü bir olaydır. Tersine bugün bütün revziyonist mihraklar komprador-feodal devletin ve hükümetlerinin devletleştirme (veya millileştirme) girişimlerini desteklemekte ve onu halk yararına olarak değerlendirmekte, emekçi halkı aldatmaya çalışmaktadır. Üstelik bu karşı-devrimci politika geçmişten beri bütün revizyonist örgütlerve şefler tarafından savunulagelmiştir.

Örneğin bugün bütün revizyonist mihrakların ve onların etkisindeki siyasi grupların ideolojik ve siyasi piri durumundaki Şefik Hüsnü oportünisti Kemalist burjuvazinin kapitalist buhranın derinleştiği 1929 yılı sonrasında uyguladığı yoğun devletleştirme politikasını hararetle desteklemiş, mevcut devletin üretimi yöneltmesini istemiştir. Şefik Hüsnü mevcut devletin üretimi yöneltmesini 'ekonomik devrim'in gerçekleşmesi, 'toplumsal devrimin bir temenniden ibaret kalmaması için' istemektedir.Şefik Hüsnü burjuva-feodal Kemalist burjuvazinin kuyruğuna takılmakta ve onun yaşamasını ve buhrandan çıkışını savunmakta o kadar ileri gitmektedir ki, mevcut devletin üretim araçlarını tekeli altına alarak üretimi yönetmesini ve örgütlemesini hem ulusal, hem de sosyal-kurtuluşun gerçekleşmesi için 'yeterli'görmektedir. (Bkz.Şefik Hüsnü, Seçme Yazılar)

Yani Şefik Hüsnü oportünisti sadece Kemalist burjuvazinin uyguladığı devletleştirme politikasını desteklemekle kalmamakta, aynı zamanda bu politikayı emekçi sınıflara 'ulusal ve sosyal-kurtuluş mücadelesinin başarıya ulaşması için', ' yeterli ' olarak sunmakta, bu yolla 'sosyalizm'in gerçekleşeceğini vaazetmektedir.

TKP'nin bu ideolojik ve siyasi temelidir ki, Kemalist burjuvazinin 1929 sonrasındaki yoğun devletleştirme girişimleri karşısında TKP içerisinden başını Sadrettin Celal, Vedat Nedim Dör ve Şevket Süreyya'nın çektiği bir 'Kadro Hareketi' çıkmış ve bu açık burjuva karargah Kemalist devletleştirmeleri savunmak için burjuvazinin açık savunuculuğunu yapmıştır.

Gene bu revizyonist çizginin varlığını devam ettirmesi ve bunun modern revizyonizmin karşı-devrimci tezleri ile birleşmesidir ki, 1971 yarı askeri faşist diktatörlüğü döneminde birçok revizyonist ve ortayolcu akım komprador-feodal devletin ve onun bir aleti olan faşist Erim hükümetinin bu tip devletleştirme girişimlerini desteklemiş, bunları emekçi halka birer 'kurtuluş reçetesi' olarak sunmak için ellerinden geleni yapmışlardır.

Bugün de bütün revizyonist mihraklar, gene aynı şekilde bu karşı-devrimci politikalarını sürdürmektedirler. Daha doğrusu CHP reformist hükümetinin bazı devletleştirme girişimleri karşısında bütün revizyonist mihrakların eski dertleri yeniden depreşmiştir. Komprador-feodal devletin CHP gerici hükümeti eli ile yürüttüğü bazı devletleştirme girişimlerini desteklemek ve bunları emekçi halkın ve ülke ekonomisinin çıkarlarına uygun olduğunu savunmak için, bu revizyonist mihraklar, birbirleriyle yeniden yarışa başlamışlardır.

Bugün CHP reformizmi eli ile yürüyen bu devletleştirme girişimleri politikasını destekleyen ve bunu 'İş adamlarına karşı' savunan sadece TSİP revizyonistleri değildir. TKP ve TİKP revizyonistleri de ve diğer bazı ortayolcu akımlar (bazı istisnaları dışında ve şarta bağlı olarak) komprador-feodal devletleştirmelerin ve bu yolda atılmış adımların en hararetli destekleyicileridir.

***Bugün bütün revizyonist mihraklar komprador-feodal devletin ve hükümetlerinin devletleştirme-(ve millileştirme) girişimlerini desteklemekte ve onu halk yararına olarak değerlendirmektedirler, emekçi halkı aldatmaya çalışmaktadırlar. Üstelik bu karşı-devrimci politika geçmişten beri bütün revizyonist örgütler ve şefler tarafından savunulagelmiştir.**

TKP için bu konuda söylenecek fazla bir şey yoktur. Daha doğrusu bu sosyal-faşist kliğin komprador-feodal devleti ve onun uyguladığı devletleştirmeleri nasıl savunduğu bugüne kadar çok yazılıp çizilmiştir. Onun için de TKP'den bu konu ile ilgili yeniden alıntı yapmayı gerekli görmüyoruz.

TİKP revizyonistleri ise bugün komprador-feodal devleti, faşist diktatörlüğü ve onun bütün kurumlarını bütünüyle desteklemekte, faşist diktatörlüğün yeni bir taze gücü olarak görev yapmaktadır. TİKP revizyonistleri sadece komprador-feodal devletleştirmeleri değil, komprador-feodal devletin bütününü savunmaktadır.

Üstelik bugün geçmişten farklı olarak revizyonizmin komprador-feodal devletin hükümetler aracılığı ile yürüttüğü devletleştirmeleri savunmaları ve onları desteklemeleri başka bir olayla da birleşmiştir.Bu da, bu revizyonist kliklerin özellikle Sovyet sosyal-emperyalistleri tarafından devletten devlete verilen kredilerdir. Özellikle TKP, TİP ve TSİP revizyonistleri, bir yandan 'özel sektör' mü, yoksa 'devlet sektörü' mü tartışmasında esas olarak politikalarını 'devlet sektörü' yönünde çizmekte, bir yandan da Sovyet sosyal-emperyalizminin devletten devlete verdiği krediler yolu ile 'devlet sektörü'nün güçlendirilmesini savunmaktadırlar. Onlar bu yolla komprador-feodal devletin ve ekonominin ayakta durması, varlığını devam ettirmesi temelinde sosyal-emperyalizmin ülkemizde ekonomik olarak yayılmasına ve devlet içinde kendine bağlı bürokratik kliklerin oluşmasına hizmet etmektedirler. TKP, TİP ve TSİP revizyonistlerinin ülkemizde hem Sovyet kredilerini övmeleri ve hem de 'devlet sektörü'nü savunmaları bu çerçeve içinde ele alınmalıdır.

Yazımızın başına aktardığımız alıntıdan da anlaşılacağı gibi -ki bu alıntı aslında bütün revizyonist mihrakların görüşlerini dile getirmektedir- revizyonistler, komprador-feodal devleti ve ekonomiyi biribirinden tamamen koparak, CHP gerici hükümetini 'ilerici' olarak lanse ederek ve sınıflarüstü devlet anti-Marksist anlayışına sarılarak, 'özel sektör' ile 'devlet sektörü' arasındaki çelişkiye devrimci bir muhteva vererek devletleştirme girişimlerini desteklemekte ve bunları emekçi halkın ve ülke ekonomisinin çıkarlarına uygun olarak lanse etmektedir - ler. Bu yolla da emekçi halkı reformizmin peşine takmaya devam etmeye çalışmaktadırlar.

Revizyonistlerin 'ülke ekonomisinin çıkarları' olarak lanse ettikleri şey komprador-feodal devletin ve düzenin çıkarlarıdır ve devletleştirmeler konusunda 'devlet sektörü' ile 'özel sektör' arasında zaman zaman ortaya çıkan çelişki devrimci bir özden tamamen yoksundur.Tersine komprador-feodal ekonominin daha istikrarlı olarak sürdürülmesi girişimlerinin bir ifadesidir.

DEVLETLEŞTİRMELER VE BURJUVAZİ

Revizyonistlerin göstermek istediğinin tersine bütün kapitalist ve revizyonist ülkelerde 'özel sektör ' ve 'devlet sektörü' kapitalist ekonominin farklı ve birbirini tamamlayan iki unsurunu oluşturur. Ve gene revizyonist ve reformistlerin iddialarının tersine, 'özel sektör' ile 'devlet sektörü' arasında zaman zaman ortaya çıkan çelişki nitelik olarak sistemin kendi içindeki çelişmelerden kaynaklanır.

Bu durum sadece emperyalist ülkelerde ve revizyonist ülkelerde değil, bizimki gibi yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerde de böyledir.

Bu bakımdan da, bizimki gibi ülkelerde, bazı üretim araçlarının devlet mülkiyetinde olması ve komprador -feodal devletin bazı hükümetler eliyle yeni devletleştirmelere (veya aynı temelden kaynaklanan millileştirmelere) gitmesi, düzenin,ekonominin temel karakterini değiştirmemekte, tam tersine onu daha da güçlendirmekte ve sağlamlaştırmaktadır. Komprador-feodal düzen, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi iktidarı devam ettiği sürece bunun başka türlü olması da mümkün değildir. Aksi bir iddia, burjuvazinin siyasi iktidarı ile ekonomik iktidarını birbirinden koparan ve sınıflar üstü devlet anlayışını savunan revizyonizmin ve reformizmin siyasi tutumunu sergiler.

Bugün dünya kapitalist sistemini yakından inceleyenler, bütün ülkelerde; "devlet sektörü" ile "özel sektör"ün yan yana bulunduğunu ve çağımızda bütün kapitalist ülkelerde devletin ekonomiye daha çok müdahale etmekte olduğunu ve devlet mülkiyetinin giderek daha da genişlediğini göreceklerdir. Bu, üretimin sosyal karakterinin giderek belirginleşmesi ve gelişmesi ile kapitalizmin devrevi krizlerinin daha kısa aralıklarla ve derinleşerek ortaya çıkmasının bir sonucudur. Başka bir deyişle kapitalizmin buhranının giderek daha çok derinleşiyor olması, devletin ekonomiye daha çok müdahale etmesini beraberinde getirmektedir. Çünkü böylece burjuva devleti, tek tek kapitalistleri, kapitalist işletmeleri buhranın yıkımından korumaya, buhran karşısında sermayeyi güvence altına almaya çalışır. Bütün kapitalist, revizyonist ve yarı-sömürge ülkelerde tekelci devlet kapitalizminin gelişmesi sömürü ve baskıyı daha da artıran, artı-değer oranını yükselten bir unsurdur. Aynı zamanda da emperyalist ülkelerin yarı-sömürgelerdeki sömürü ve talanını güvence altına almak için gerek yarı-sömürgelerde,gerekse emperyalist ülkelerde burjuva devlet yeni devletleştirme girişimleri uygular. Özellikle kapitalizmin genel bunalımının derinleştiği dönemlerde, kapitalist ülkelerdeki ve yarı-sömürgelerdeki devletleştirmelere bir gözatma bu durumu bütün çıplaklığı ile gözler önüne serecektir. Buna kısa birkaç örnek vermek gerekirse,şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, İkinci Emperyalist Savaş döneminde en yoğun devletleştirme tedbirleri uygulayan ülkelerin başında, faşist Almanya ve İtalya gelmektedir. Aynı zamanda Kemalist burjuvazi de 1929 sonrasında buhranın etkilerini azaltmak için yoğun bir devletçilik, uygulamasına girişmiştir.

Burjuvazi bu yoldan kapitalizmin buhranını atlatmaya ve buhranın bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarını işçi sınıfının ve emekçi sınıfların sırtına bindirmeye çalışmıştır.

Bugün de durum aynı şekildedir. Buhranın derinleşmesine paralel olarak birçok ülkede burjuva devletler belli kesimler için devletleştirme politikası uygulamaktadır. Bugünkü durumda çeşitli emperyalist ülkelerde tekelci kapitalist devlet sektörü tüm üretimin % 20-30'unu oluşturmaktadır ve bu oran devlet sektörü lehine giderek yükselmektedir.

Tekelci devlet kapitalizminin en belirgin temel unsurları olarak, tekelci devlet mülkiyeti tek bir kapitalistin, ya da bir grup kapitalistin mülkiyetini değil, kapitalist devletin mülkiyetini, iktidar sahibi burjuva sınıfın mülkiyetini temsil eder. Bu bakımdan da 'özel sektör"le "devlet sektörü" arasında zaman zaman çelişmeler ve sürtüşmeler uç verir. 'Özel sektör' temsilcileri devletleştirmelere karşı çıkabilirler. Bugün CHP reformist iktidarının bazı devletleştirme girişimlerine 'işadamlarının' karşı çıkması, bunu 'muhtıralarında' dile getirmeleri ve ABD 'de Carter Hükümeti ile Petrol şirketleri arasındaki sürtüşmeler bu tipten çelişmelerdir. Daha da eskilere gidersek, gene ABD'de hükümetlerle bazı petrol şirketleri arasında zaman zaman belirli yasaların parlamentodan geçirilmesi sırasında ortaya çıkan sürtüşmeler gene aynı katagorideki sürtüşmeler ve çelişmeler içinde ele alınmalıdır.

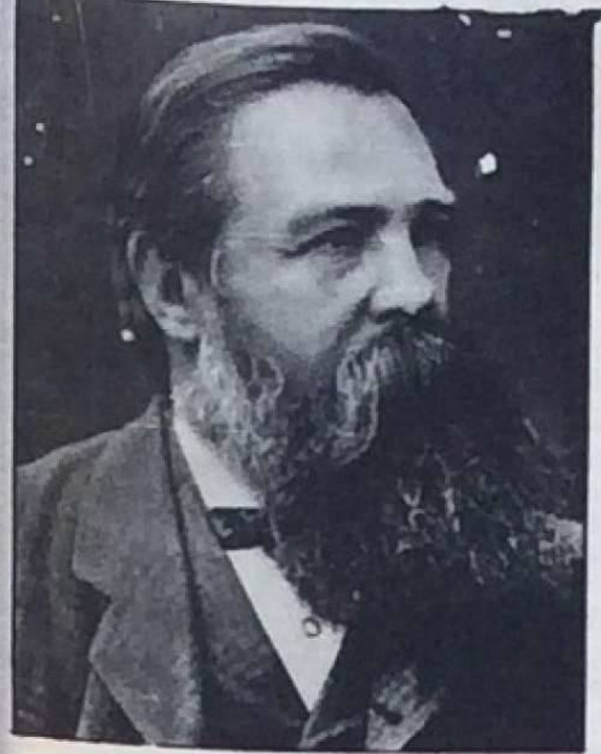
Ama 'özel sektör' ile 'devlet sektörü' arasındaki bu tür çelişmeler ve belli zamanlarda ortaya çıkan sürtüşmeler, hiçbir zaman devrimci muhtevadaki çelişme ve sürtüşmeler katagorisi içine alınarak, işçi sınıfının ve emekçi sınıfların burjuva devletin devletçiliğini desteklemesi gerektiği şeklinde yorumlanamaz, işçi sınıfı adına böyle bir politika savunulamaz. Bu tip sürtüşmelerin kaynaklandığı nokta,devletin tek bir kapitalistin veya kapitalistler grubunun çıkarlarını değil, bütün kapitalistlerin çıkarlarını temsil ediyor olmasındandır. Veya farklı kapitalist kliklerin çıkarlarının çelişmesindendir, işbaşında bulunan hükümetin esas olarak belli kliklerin çıkarlarına yönelik bir politika izlemesindendir. Devletin ekonomiyi düzenlemesi ve hükümetlerin bazı devletleştirme girişimlerinde bulunmaları, bazen batı tekel gruplarının çıkarlarına aykırı düşse de, tekelci kapitalizmin genel çıkarlarına asla zarar vermez, tersine bu çıkarları temsil eder. CHP hükümeti ile 'işadamları' arasında bu alanda ortaya çıkan sürtüşme de böyle ele alınmalıdır. 'İşadamları'nın 'çıkış'ına karşı, CHP reformizmini savunmak, onun belirli ve çok sınırlı bazı devletleştirme girişimlerini 'ilerici', 'emekçi halkın çıkarlarına uygun' olarak lanse etmek burjuva-feodal düzeni, komprador- feodal devleti desteklemekten başka hiçbir anlama gelmez ve gerçek durum da böyledir.

Bugün TKP, TİP, TSİP ve TİKP revizyonistleri CHP gerici hükümetini ve onun devletçilik girişimlerini destekleyerek, komprador-feodal devleti ve düzeni desteklemekte ve savunmaktadırlar.

Üstelik TKP, TİP, ve TSİP revizyonistleri, tıpkı eski revizyonistler gibi, devlet mülkiyetinin sınırlarının ve alanlarının genişlemesinin sosyalizmin inşasına ve toplumsal devrimin gerçekleşmesine tekabül edeceğini iddia etmekte, eski revizyonistlerden farklı olarak bu tip devletleştirmelerin Sovyet sosyal-emperyalistlerinin kredileri ile birleşmesi gerektiğini savunmaktadırlar. Bu ikisinin bir arada yürümesi durumunda sosyalizme daha çabuk varılacağını iddia etmektedirler.Fakat bunun temelinin sosyal-emperyalist krediler olduğunu söylemektedirler.

***'Özel sektör' ile 'devlet sektörü' arasında belirli zamanlarda ortaya çıkan çelişme ve sürtüşmeler, hiçbir zaman devrimci muhtevadaki çelişme ve sürtüşmeler kategorisi içinde ele alınamaz. Bu tip sürtüşmelerin kaynaklandığı nokta, devletin tek bir kapitalistin veya kapitalistler grubunun çıkarlarını değil, bütün kapitalistlerin çıkarlarını temsil ediyor olmasındadır. Veya farklı kapitalist kliklerin çıkarlarının çelişmesidir. Devletin ekonomiyi düzenlemesi ve hükümetlerin bazı devletleştirme girişimleri, bazen belirli tekel gruplarının çıkarlarına aykırı düşse de, tekelci kapitalistlerin genel çıkarlarına asla zarar vermez, tersine bu çıkarları temsil eder. CHP hükümeti ile 'işadamları' arasında bu alanda ortaya çıkan sürtüşme de böyle ele alınmalıdır.**

Tekelci devlet kapitalizmi üzerine

ENGELS

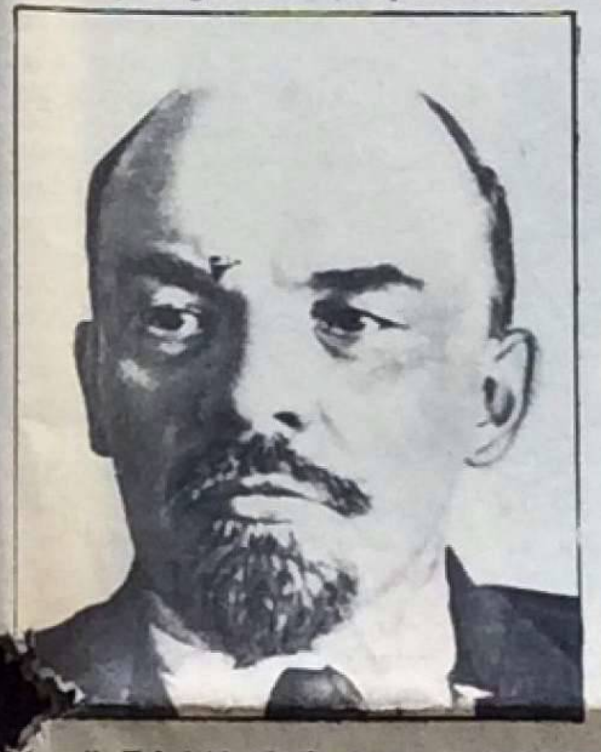
"...Son zamanlarda, Bismark'ın sanayi kuruluşlarının devletleştirilmesinden yana çıkması ile zaman zaman dalkavuklaşarak her türlü devlet mülkiyetinin, hatta Bismark tipi devlet mülkiyetinin bile sosyalist nitelikte olduğunu hiç çekinmeden ilan eden bir çeşit düzmece sosyalizm türemiştir. Eğer tütün sanayiini devletin devralması sosyalist nitelikte bir tedbir ise, o zaman Napolyon'u ve Metternich'i sosyalizmin kurucularından saymak gerekecektir. Eğer Belçika devleti, çok olağan politik ve mali nedenlerle, başlıca demiryolu hatlarını kendisi inşa etmişse; eğer Bismark, ortada bir ekonomik zorunluluk yokken, sırf savaş çıktığında rahatça elinin altında bulundurmak, demiryollarında çalışanları hükümetin bir oy deposu haline getirmek ve özellikle, kendisine parlamenter oylardan bağımsız yeni bir gelir kaynağı yaratmak için Prusya'nın başlıca demiryollarını devlete devretmişse -bu, ister dolaylı ister dolaysız, ister bilinçli ister bilinçsiz olsun- hiçbir biçimde sosyalist nitelikte bir tedbir sayılmaz. Yoksa Kraliyet Denizcilik Kumpanyasını, Kraliyet porselen imalatını ve hatta askeri dikimevlerini de sosyalist nitelikte birer kurum saymak, hatta III.Friedrich Wilhelm'in yönetimi sırasında bir açıkgözün ciddiyetle önerdiği gibi, genelevlerin devletleştirilmesini de sosyalist bir tedbir saymak gerekirdi." (Ütopik ve Bilimsel Sosyalizm)

STALİN

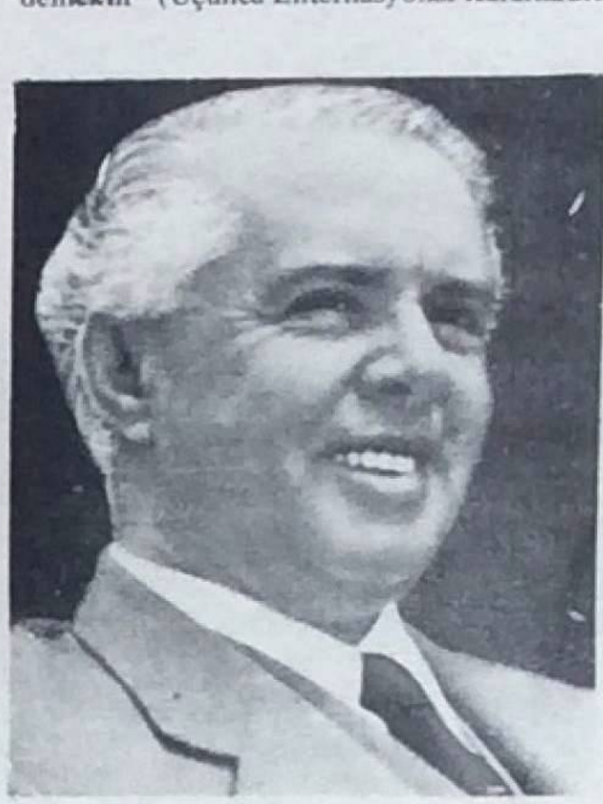
"Sosyal-demokrasinin ideolojisinde ve taktiğinde tayin edici olan nedir? Onun devlet kapitalizmine yönelmesidir. Tayin edici olan, Sosyal-Demokratların işçi sınıfını, fabrika komitelerinden Milletler Cemiyetine kadar her yerde kapitalist burjuvaziyle işbirliğine yöneltmek istemeleridir... Eğer bugün üretimin herhangi bir dalının millileştirilmesi, yani herhangi bir sanayinin kapitalist devlete devredilmesi sloganını atarsak, bu, ilke olarak, bizim de sosyal-demokrasiden hiçbir farkımız kalmadığı anlamına gelir. " (SBKP-B 15.Kongresi Kararları, Aralık 1927)

"Burjuva devletinin millileştirmelere girişmesi için mücadele etmek, burjuva baskı mekanizmasının güçlendirilmesini talep etmek demektir" (Üçüncü Enternasyonal Kararlarından 1930)

LENİN

"...Tekelci kapitalizmin, ya da tekelci devlet kapitalizminin, artık kapitalizm olmadığını, bundan böyle 'devlet sosyalizmi' olarak nitelendirilebileceğini vb. iddia eden burjuva reformist önermesi, en yaygın durumda olan bir yanlış düşüncedir. Elbette ki, tröstler, şimdiye kadar ne tam bir planlama yapmışlardır ne de yapabilirler. Bununla birlikte, belirli bir planlamayı da kabul ettiler; sermaye babaları, üretim hacmini, ulusal, hatta uluslararası ölçüde önceden hesaplar ve bu üretimi bir plana göre düzenlerler; ama gene de kapitalist rejim içinde kalırız; onun yeni bir aşamasında, evet, ama inkar edilmez bir tarzda kapitalist rejim içinde." (Devlet ve İhtilâl)

E.HOCA

"Tekelci devlet kapitalizmi sektörünün genişlemesi ve gelişmesiyle birlikte üretimin ve sermayenin yoğunlaşması, özellikle İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra çok büyük boyutlara ulaştı.

Tekelci devlet kapitalizmi devlet aygıtının tekellere bağlı olmasını, ülkenin ekonomik, siyasal ve toplumsal yaşamı üzerinde tekellerin tam egemenliğinin kurulmasını ifade eder. Devlet, tüm emekçilerin sömürülmesi yoluyla iktidardaki sınıf için azami kâr sağlamak için olduğu kadar halkların devrim ve kurtuluş mücadelelerini boğmak amacıyla da mali oligarşinin yararına ekonomiye doğrudan müdahale eder.

Tekelci devlet kapitalizminin en belirgin temel unsuru olarak tekelci devlet mülkiyeti, tek bir kapitalistin ya da bir grup kapitalistin mülkiyetini değil, kapitalist devletin mülkiyetini iktidar sahibi burjuva sınıfının mülkiyetini temsil ediyor. Çeşitli emperyalist ülkelerde tekelci kapitalist devlet sektörü tüm üretimin yüzde 20-30'unu oluşturuyor." (Emperyalizm ve Devrim)

DEVLETLEŞTİRMELER VE KOMÜNİSTLERİN TUTUMU

Revizyonistlerin ve reformistlerin iddialarının aksine, kendi başına devlet mülkiyetinin gerçekleşmesi ve bunun sınırlarının ve alanlarının genişlemesi, sosyalizmin inşasına, toplumsal devrimin gerçekleşmesine tekabül etmediği gibi, yarı-sömürgelerde emperyalizmin tasfiyesine de tekabül etmez. Önemli olan devletin sınıf niteliğidir. Devlet iktidarı anti-emperyalist bir politika izleyen ulusal sınıfların veya sınıfın eline geçmedikçe, devletin ekonomiye müdahalesi hangi biçime bürünürse bürünsün ve hangi boyutlarda olursa olsun, emperyalist sömürünün önlenmesine, ulusal ekonominin inşasına yol açmaz. Devlet iktidarı, emperyalizmin sosyal temelleri olan komprador burjuvazi ve toprak ağaları veya emperyalizm yanlısı bir politika izleyen uzlaşmacı milli burjuvazinin elindeyse, devletin ekonomiye müdahalesi, ister 'özel teşebbüsü teşvik etme ve destekleme' biçiminde olsun, ister üretim araçlarının belirli kesimlerinin veya tümünün mülkiyetini üzerine alarak üretimi doğrudan yönetme biçiminde olsun,toplumsal gelişme bakımından oynadığı rol özünde bir ve aynıdır.Komprador-feodal devletin üretim araçlarının mülkiyetini üzerine alarak, üretimi doğrudan yönetmesi halinde, ekonomi komprador-feodal karakterde tekelci bir devlet kapitalizmi olarak şekillenecektir. Aynı şekilde emperyalizm yanlısı bir politika izleyen uzlaşmacı milli burjuvazinin iktidarda olması ve onun eliyle devletleştirmelere girişilmesi de gene aynı sonucu doğuracaktır. Bu durumda emperyalist sömürünün tasfiyesinden değil, onun daha da yoğunlaşmasından söz edilebilir.

Devlet mülkiyetinin sosyalist kollektif mülkiyet olabilmesi için devlet iktidarının egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletaryanın elinde olması, yani, devletin sosyalist bir devlet olması gerekir. Bu da ancak burjuva devlet mekanizmasının parçalanarak, proletarya diktatörlüğü devletinin veya onun özgül biçimi olan demokratik halk diktatörlüğü devletinin kurulmasıyla mümkündür. Gene aynı şekilde devletin üretim araçlarını tekeli altına alarak, üretimi doğrudan yönetmesi, emperyalist sömürünün tasfiye edilmesine yol açması için devlet iktidarının anti-emperyalist bir politika izleyen ulusal sınıfların elinde olması, yani

***Bugün ülkemizde TKP, TİP ve TSİP gibi revizyonist mihraklar sadece komprador-feodal karakterdeki tekelci devlet kapitalizmini ve bunun sınırlarının genişletilmesini savunmakla yetinmiyorlar, aynı zamanda, bu temelde burjuva hükümetlerin uyguladığı devletleştirmelerin Sovyet sosyal-emperyalistlerinden alınacak devletten devlete kredilerle birleşmesini istemekte ve bunun için mücadele etmektedirler. Bu revizyonist mihrakların bir yandan komprador-feodal nitelikteki tekelci devlet kapitalizmini övmeleri ve CHP reformist hükümetinin bu yoldaki girişimlerini desteklemeleri ve bir yandan da sosyal-emperyalist kredi ve 'yardımları' savunmaları ancak bu çerçeve içinde ele alınırsa gerçek yerine oturabilir: Komprador-feodal ekonominin ve devletin desteklenmesi ve bunun Sovyet sosyal-emperyalizmine bağımlı kılınması... İşte revizyonizmin gerçek yüzü budur.**

devletin anti-emperyalist sınıfların devleti olması gerekir.

Aksi takdirde bütün devleştirmeler veya komprador-feodal devletin hükümetlerinin bu yoldaki girişimleri komprador-feodal ekonominin çıkarlarına hizmet eder, onun daha da güçlendirilmesini beraberinde getirir. Bu tip devletleştirmeleri desteklemek komprador-feodal ekonomiyi ve devleti desteklemekle eş anlamlıdır.

Bugüne kadar bütün revizyonistlerin ve reformistlerin gerçek sınıf özü olduğu içindir ki, onlar bu burjuva'devletin veya burjuva-feodal devletin bütün devletleştirme tedbirlerini desteklemişler ve savunmuşlardır. Örneğin İkinci Emperyalist Savaş öncesinde, komünistler burjuva devletlerin giriştiği devletleştirmelerin gerçek niteliğini deşifre ederken, her türden revizyonist ve sosyal-demokrat burjuva devletleştirme girişimlerini destekleyerek, tıpkı bugünkü revizyonistler ve reformistler gibi, üretimi merkezileştirmeye, devlet mekanizmasını güçlendirmeyi, sömürüyü artırmaya, kısacası emperyalist burjuvaziyi ayakta tutmaya çalışmışlardır.Yukarıda da belirttiğimiz gibi bu yıllar aynı zamanda Avrupa'da faşizmin yükseldiği yıllardı ve faşistler de kapitalizmi kurtarmanın çıkar yolu olarak, tekelci devlet kapitalizmini savunuyorlardı. İşçi sınıfını ve emekçi yığınları aldatabilmek için 'nasyonal sosyalizm' adını alan Alman faşistleri, bütün Doğu Avrupa ve Balkanlar'da tekelci devlet kapitalizmini esas alan bir sömürü ağı kurdular. Ve bütün revizyonist ve sosyal-demokratlar da bu devletleştirmelerin ve tekelci devlet kapitalizminin bir numaralı şakşakçısı kesildiler. Aynı yolun yolcusu Şefik Hüsnü oportünisti de Türkiye'deki Kemalist devletçiliği destekledi ve Kemalist burjuvaziyi 'işçi sınıfı adına' bu yolda teşvik etti.

Halbuki bu dönemde Stalin önderliğindeki SBKP(B) ve Üçüncü Enternasyonal, kapitalist devletleştirmeleri savunanları şu şekilde eleştiriyordu

"Sosyal-demokrasinin ideolojisinde ve taktiğinde tayin edici olan nedir? Onun devlet kapitalizmine yönelmesidir. Tayin edici olan,sosyal-demokratların işçi sınıfını, fabrika komitelerinden Milletler Cemiyetine kadar her yerde kapitalist burjuvazi ile işbirliğine yöneltmek istemeleridir. Eğer bugün üretimin herhangi bir dalının millileştirilmesi, yani herhangi bir sanayinin kapitalist devlete devredilmesi sloganını atarsak, bu ilke olarak, bizim de sosyal-demokrasiden hiçbir farkımız kalmadığı anlamına gelir." (SBKP (B), 15. Kongresi Kararları, Aralık 1927)

"Burjuva devletin millileştirmelere girişmesi için mücadele etmek, burjuva baskı mekanizmasının güçlendirilmesini talep etmek demektir." (Üçüncü Enternasyonal Kararlarından, 1930)

VE BUGÜNKÜ REVİZYONİZM

Tıpkı Üçüncü Enternasyonal'in işaret ettiği gibi bugünkü revizyonistler de burjuva hükümetlerinin devletleştirme girişimlerini ve burjuva devletin millileştirme girişimlerini desteklemekle, burjuva baskı mekanizmasının güçlendirilmesini ve burjuva devletin veya komprador-feodal devletin ve düzenin devam etmesini savunmaktadırlar.

Onlar bu yolla bir yandan 'devlet sosyalizmi'ni savunurken ve bununla sosyalizme 'barışçıl yoldan' geçileceği gibi hayaller yayarken, bir yandan da -elbette bunun doğal bir sonucu olarak- kapitalizmi allayıp pullayarak işçi sınıfına ve emekçilere şirin göstermeye çalışmaktadırlar. Bunu yaparken de kapitalist ekonomiyi 'özel sektör' ve 'devlet sektörü' olarak biribirine zıtmış gibi iki parçaya bölerek ve burjuvazinin ekonomik temelini sadece 'özel sektör' ile sınırlı gibi göstererek burjuva devletin veya komprador-feodal devletin sınıflarüstü bir kurum olarak propagandasını yapmakta ve kitlelerin anti-tekel taleplerini istismar etmeye çalışmaktadırlar.

Bu revizyonizmin bütün halk kit-

Dev. Sa. 6'da

15-16 Haziran direnişi 9. yılında da işçi sınıfı mücadelesine yol gösteriyor

1317 sayılı yasa ile yapılmak istenen değişiklik önerileri

*SENDİKALARA ÜYE OLMAK , SENDİKALARIN YETKİLİ KURULLARININ ONAYINA BAĞLANIYORDU

*BİR SENDİKANIN TÜRKİYE ÇAPINDA FAALİYET GÖSTERMESİ,ANCAK KURULU BULUNDUĞU İŞKOLUNDAKİ İŞÇİLERİN EN AZ 1/3'ÜNÜ ÜYE YAPMIŞSA MÜMKÜN OLUYORDU.

*SENDİKALARDAN AYRILMAK İÇİN NOTER HUZURUNDA BELGE İMZALAMAK KOŞULU GETİRİLİYORDU'

*SENDİKA KURMA HAKKININ KULLANIMI O İŞKOLUNDA EN AZ ÜÇ YIL FİİLEN ÇALIŞMIŞ İŞÇİLERLE SINIRLANIYORDU.

*ULUSLARARASI KURULUŞLARA ÜYE OLABİLMEK ANCAK, EN ÇOK ÜYELİ KONFEDERASYONA HAK SAYILIYORDU

*SENDİKALARIN YAPACAKLARI YATIRIMLAR, EN ÇOK ÜYELİ KONFEDERASYONUN ONAYIYLA GERÇEKLEŞTİRİLEBİLECEKTİ

*KONFEDERASYONLARIN KURULABİLMESİ İÇİN TÜM SENDİKA VE FEDERASYONLARIN 1/3'ÜNÜN VE AYRICA SİGORTALI İŞÇİLERİN 1/3'ÜNÜN ÜYE OLMASI ŞARTI GETİRİLİYORDU

*GREV HAKKININ KULLANIMI BİR HAKEMİN KARARINA BAĞLANIYORDU

Bugün, 1979'da burjuvazi, ''Toplumsal Anlaşma'', ''Ekonomik Önlemler Paketi'' ve IMF koşulları ile 1970 Haziranındaki saldırısını, hem de daha kapsamlı bir saldırı olarak yenilemiş, reformcu hükümetin, reformcu ve revizyonist sendika ağalarının desteği ile geçici de olsa başarıya ulaştırmaya çalışmaktadır. Yukardaki değişiklik önerilerinin bugünkü saldırı yanında ne kadar masum olduğu açıkça görülüyor.

15-16 Haziran eylemleri işçi sınıfımız tarihinde şanlı bir sayfa, egemen sınıflara ve sendika ağalarının ihanetine rağmen, işçi sınıfının kazanılmış haklarını korumak için giriştiği devrimci bir eylem, bugün nasıl mücadele edilmesi gerektiği konusunda yol gösterici bir örnektir.

1960'ların sonlarına doğru, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi sınıfların ve gençliğin düzene yönelik eylemleri her gün daha da yoğunlaşıyordu. O gün de, bugün olduğu gibi egemen sınıflar; işçi sınıfının "aşırı ücret" isteklerinden, işyerlerinde "huzur ve disiplinin" kalmadığından, işçilerin "hizaya getirilmesi" için "yasal değişiklikler gerektiği" vb. konusunda, ellerindeki bütün araçlarla "kamuoyu" oluşturmaya çalışırken, bir yandan da sendikal eylemi bastırmanın yasal hazırlıklarını parlamento komisyonlarında yürütüyorlardı.

274-275 Sayılı sendikalar, grev ve lokavt yasalarında değişiklik yapan 1317 Sayılı Yasa 1970'in haziranında meclise getirildi. AP ve CHP daha önce bu konuda anlaştıkları için yasa çok çabuk bir biçimde Meclisten ve Senatodan geçti. Yasanın uygulanması için artık bir engel görünmüyordu. Ama asıl engel işçi sınıfının gücüydü ve bu güç, 15-16 Haziran'da ayağa kalktı. İşçi sınıfı yüzyıllık mücadelesinin ürünü olan kazanılmış haklarına sahip çıktı. AP ile, CHP ile Türk-İş'in sendika ağaları ve tüm egemen sınıf çevrelerinin uzun zamandır hazırladığı saldırıyı püskürttü, 1317 Sayılı Yasa işçi sınıfının ayakları altında paramparça oldu.

9 yıldır 15-16 Haziran büyük işçi direnişi üzerine çok şey yazıldı, söylendi. Bu nedenle biz burada; hangi işyerlerinin, eyleme kaç kişiyle katıldığı, nereden nereye yürüdüğü konusu üstünde durmayacağız. Sorunun esas yanına, 15-16 Haziran eyleminin işçi sınıfına gösterdiği yolun ne olduğuna ve bu eylemin neler öğrettiğine değineceğiz. 15-16 Haziran'ın tantanalı nutuklar arkasında gözlerden saklanmaya çalışılan yasalara ve sendika ağalarına rağmen devrimci bir ayağa kalkış olan yanını değerlendirmeye çalışacağız.

15-16 HAZİRAN DİRENİŞİ HANGİ KOŞULLARDA GERÇEKLEŞTİ?

1965'den itibaren emperyalizmin içine düştüğü buhran Türkiye'ye de yansımış, tekelleşme görülmedik boyutlara varırken, fiyatlar hızla artmış, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi sınıfların gelirleri sürekli bir düşüş göstermeye başlamıştı. …taj sanayisinin ihtiyaçlarını karşılamak için ithalat büyük bir hızla artarken, ihracat hızlı bir düşüş gösteriyordu. 1965'te 1 milyar dolar olan dövizle ödenecek borç miktarı 1970'te % 100 artarak 2 milyar dolara yükseldi. 1969'da 310 milyon dolar olan dış ticaret açığı 1 yılda % 40 artışla 1970'de 425 milyon dolar oldu. 1965-70 döneminde fiyat artışları % 45'i buldu. İşsizlik hızlı bir artışla 1970'de 1.5 milyonu buldu.

1965'lerden itibaren işçi, köylü, gençlik eylemleri hızla yükseldi. Birçok yerde köylüler toprakları işgal etmeye, taban fiyatlarının yükseltilmesi için miting, gösteri ve yürüyüşler düzenlemeye giriştiler. Komprador-feodal düzenin kendisine karanlık bir gelecek hazırladığını farkeden geniş öğrenci gençlik yığınları, boykot, işgal ve mitinglerle, sorunlarını dile getirmeye yöneldi. Dahası, Marksizmle yüz yüze gelen gençlik kesimleri, işçi ve köylü eylemlerine yakından ilgi göstermeye, grevleri ve toprak işgallerini desteklemeye girişti. İşçiler ise; önlerindeki barikatları yasal veya yasa dışı her yola başvurarak aşmaya yöneldiler. Sendika seçmelerini engellemeye çalışan, patronlar ve hükümetin diktiği engelleri, işgal direniş gibi yasa dışı eylemlerle parçaladılar. Birçok işyeri işgal edildi. Polis ve jandarma ile o güne kadar pek alışılmamış çatışmalar oldu.

✱ İşçi sınıfımız burjuvazinin yeni saldırılarını bugün de püskürtecek güçtedir. Ama birleşik gücünü ortaya koyması için, reformcu hükümetin ve sendika ağalarının önüne diktiği barikatları aşarak 15-16 Haziran ve DGM Direnişlerinin aydınlattığı mücadele yoluna girmesi gerekir. Ancak bu yolla burjuvazinin saldırısını püskürtebilir.

Öte yandan; 1967 yılında kurulan DİSK, işçi sınıfı ve tüm ilerici, devrimci, demokrat kesimlerce Türk-İş'in sarı sendikacılığına karşı devrimci bir alternatif olarak görülüyor, işçiler DİSK çatısı altında toplanmak için yoğun bir biçimde eyleme geçiyorlardı ve bu eylemler tüm ilerici, demokrat çevrelerce destekleniyordu.

Kısacası, derinleşen buhran, Türkiye tarihinde o güne kadar görülmemiş biçimde bir saflaşmaya yol açıyor, toplumun ilerici ve gerici güçleri karşı karşıya geliyorlardı.

İşte egemen sınıflar böyle bir ortamda, işçi sınıfının eylemini bastıracak, 274-275 Sayılı Yasaları değiştiren 1317 Sayılı Yasayı meclislerden geçirerek yasallaştırdı. Ve böylece de "bardağı taşırmış" oldu.

15-16 HAZİRAN DİRENİŞİ; SADECE EGEMEN SINIFLARA, HÜKÜMETE VE TÜRK-İŞ'İN SENDİKA AĞALARINA DEĞİL, DİSK'İN SENDİKA AĞALARINA RAĞMEN DE GERÇEKLEŞTİRİLEN BİR EYLEMDİR

DİSK'in reformcu, özellikle de revizyonist sendika ağaları, 15-16 Haziran direnişini kendi gerçekleştirdikleri bir eylem olarak sunmaya, her 15-16 Haziran yıl dönümünde tantanalı sözlerle kendilerinin bu mücadele içinde oynadıkları bölücü ve teslimiyetçi rolün üstünü örtmeye çalışıyorlar. Oysa 15-16 Haziran'ı yaşayan binlerce işçi, genç ve o günlerle ilgili belgeleri karıştıranlar bilirler ki; DİSK'in sendika ağaları bu eylemde egemen sınıfların safına iltica etmişler, mücadelenin bastırılmasında birinci dereceden rol oynamışlardır.

Şöyle ki;

DİSK'in reformcu ve revizyonist sendika ağalarının aldığı eylem kararı tamamen yasal bir çerçevededir. Bu karara göre: İşçiler tezgahlarının başında olacaklar, üretimi yavaşlatacak ya da durduracaklardır. Ama asla işyerlerinin dışına çıkmayacak, yasalara aykırı bir davranışta bulunmayacaklardır.

Ne var ki; işler DİSK'in reformcu ve revizyonist sendikacılarının dediği gibi gelişmemiş, üretimi durduran işçiler sokağa dökülmüş, sadece DİSK'e bağlı sendikalara üye işçiler değil, Türk-İş'e bağlı sendikalara üye işçiler de eyleme katılmışlardır. 15 Haziran günü ….000 olan gösterici işçi sayısı 16 Haziranda …0.000'i bulmuştu. Gelişmelerin kendilerinin çizdiği yasal sınırları aşmasından telaşa kapılan sendika ağaları; daha işçiler polisle, jandarmayla boğazlaşır, ölü ve yaralılar verirken, DİSK Yürütme Kurulu Üyeleri, başlarında Kemal Türkler olmak üzere kapağı Valiliğe atmış: "Bu eylem bizim çizdiğimiz sınırları aştı, işçilerin içine kışkırtıcılar karıştı" diyerek, işçileri ihbar etmişlerdir. Valiliğin, emniyetin, ordunun yardımıyla mücadeleyi bastırmaya girişmişler ve Kemal Türkler, henüz polis ve jandarma ve asker barikatlarını yarmaya çalışan işçilere, sınıf işbirlikçisi ihanet çizgisini çarpıcı bir biçimde ortaya koyan şu çağrıyı radyodan yapmıştır:

" İşçi kardeşlerim (!) işçi sınıfının bilinçli temsilcileri, sizlere sesleniyorum. Beni iyi dinleyiniz. Anayasal haklarınız için direndiniz, direniyorsunuz. Anayasamız her türlü toplantı ve yürüyüşlerin silahsız ve saldırısız olacağını emreder. Biz Anayasaya sımsıkı bağlı işçiler olduğumuz için hiç bir hareketimiz Anayasaya aykırı olamaz. Ne var ki, bizim aramıza çeşitli maksatlar güden kişiler, çeşitli kılıklara bürünerek girebilir. Hatta kötüsü, gözbebeğimiz şerefli Türk Ordusunun bir mensubuna kötü maksatlarla taş atabilir, tahrikler yapabilirler. Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Genel Başkanı olarak sizi uyarıyorum."

Bugün gazetelerinde, dergilerinde, toplantılarında kendisine 15-16 Haziran kahramanı süsü veren reformcu ve revizyonist sendika ağaları, o gün, işçilerin şahlanışı karşısında işte böylesine telaşa düşmüş, kurtuluşu egemen sınıfların karargahı İstanbul Valiliğine iltica etmekte bulmuşlardı.

Kısacası:15-16 Haziran öncesi, DİSK ağaları "İki cami arasında" kalmışlardı. Bir yanda, çıkarılan 1317 sayılı yasa, bir yandanda işçiler bu yasaya karşı direnilmesi için büyük bir baskı yapıyorlardı. Eğer DİSK yasaya boyun eğerse, o güne kadar hak etmedikleri halde topladıkları prestij beş paralık olacak, devrimci maskeleri daha o gün düşecekti. Eğer direniş kararı olursa, işçiler kendilerini dinlemeyecek, mücadele kendi çizdikleri sınırları aşacaktı. Bu durumda DİSK ağaları ortalama bir yol tutmaya yöneldiler. Bir yandan, "tezgah başında direnerek" işçilerin direnme talebini bir "yasak savma" olarak yerine getirilecekti. 1317 Sayılı Yasa ise, nasıl olsa çok güvendikleri Anayasa Mahkemesince iptal edilecekti. Böylece de hem koltukları kurtulacak hem de devrimciliklerine bir "halel" gelmeyecekti.

İşte DİSK'in sendika ağalarının "direnme kararı" böyle bir hesap üstü-

Devamı sayfa 6'da

15-16 Haziran direnişi DİSK ağalarının 'Devrimciliği'nin sonunun başlangıcı olmuştur

Gerçekte, Türk-İş içindeki koltuk kavgası ve bağlı oldukları siyasal mihraklara hizmet yarışı içindeki sendika ağalarının çatışmasının bir ürünü olarak 1967 yılında kurulan DİSK, o günlerde tüm ilerici demokrat çevrelerce, Türk-İş'in sendika ağalarına karşı devrimci bir alternatif olarak gösteriliyordu. Bunun sonucu olarak da o güne kadar birikmiş devrimci, demokrat potansiyel DİSK'in örgütlenmesinin güçlenmesi ve yaygınlaşması için çaba sarfediyordu. DİSK'in propagandası ve işyerlerinde örgütlenme işi o günün devrimcilerinin eylemlerinin en önemli bölümünü oluşturuyordu. Bu yaygın çaba, ülkenin en ücra köşelerine bile, DİSK'in eyleminden bağımsız bir biçimde bu hak etmediği ününü yayıyordu.

Kuşkusuz bu yoğun propaganda, Türk-İş ağalarının çemberini kırmak isteyen işçiler arasında da yankı buluyor, işçi sınıfının en ileri kesimleri başta metalurji işçileri olmak üzere DİSK'e bağlı sendikalara akın ediyorlar, sendika seçme özgürlüğü önündeki yasal ve yasal olmayan barikatları işgaller, direnişler grevler vb. yasal ve yasa dışı her yola başvurarak aşıyorlardı. İşçi sınıfının DİSK'e akını öylesine kararlıydı ki; 1970'lere doğru, patronlar işçilerin DİSK'e geçme eğilimleri önünde boyun eğdiler. Öyle ki, işçilerin DİSK'e geçme eğilimi göstermesi, patronların işçi taleplerini kabul etmesi için yeterli oluyordu.

Bu son derece elverişli ortamdan DİSK'in revizyonist ve reformcu sendika ağaları yararlanmasını bildiler. İşçilerin DİSK'e geçmek için başvurduğu yolları kendi çabalarının bir ürünü olarak, kendilerini sınıf işbirliğini reddeden sendikacılar olarak göstermeye özen gösterdiler. İşçi, gençlik, köylü ve küçük-burjuva yığınların yoğun eylemlerinin yarattığı alt üst oluştan da yararlanarak, reformcu ve revizyonist çizgilerini saklamayı başardılar.

Nihayet 15-16 Haziran büyük işçi direnişi gelip çattı. Eylemin boyutlarının büyüklüğü, yöneldiği hedefler ve kazandığı siyasal muhteva, dahası düzene karşı olanlar ve düzenden yana olanlar arasında yarattığı kesin saflaşma, sendika ağalarının yüzlerindeki maskenin düşmesine neden oldu. Ve sendika ağaları yasalara ve Anayasaya bağlılık yeminleri ederek burjuvazinin safına iltica ettiler. Arkasından sıkıyönetimin ilan edilmesi ve gelişen olaylar, DİSK'in sendika ağalarının gerçek kimliklerinin açığa çıkmasına yardım etti. Sıkıyönetime rağmen direnişlerini sürdüren işçilerin birçok fabrikadaki eylemleri bizzat DİSK ağalarının direktifleriyle kırıldı. 15-16 Haziran direnişinin gerçek önderleri, işçi sınıfı mücadelesinin bugüne kadar yetiştirdiği en yiğit militanları işten kovuldu, işkencehanelerde işkenceye çekildi. DİSK, ne atılan işçilere ne de cezaevine gönderilenlere sahip çıktı.

Sendika ağaları ise, sıkıyönetim makamlarınca yasalara saygılı konuklar olarak karşılandı, mahkemelerde sendika ağaları, 15-16 Haziranla bir ilgileri olmadığı, bunun aşırı unsurların işi olduğu, kendilerinin yasalara ve Anayasaya bağlılıkları daha doğrusu egemen sınıfların, işçi sınıfı içindeki uzantılar olmaları sadece düşünce ve eylem anlayışında değil hayat tarzlarıyla da hasiphanelerde yüzlerce işçi ve devrimci gencin gözleri önüne sergilendi. Cezaevi ve dışarıda işten atılan birçok işçi ve işçi ailesi açlıkla boğazlaşırken, sendika ağaları, Maltepe'de her gün kendilerine içkili tavuk ziyafeti çektiler. İşçiler ve gençlerle aynı yiyecekleri yemeyi reddettiler. Hapishane hayatında huzursuzluk çıkaran burjuvalar olarak gerçek kimliklerini iyice ortaya koydular.

İşte, 15-16 Haziran olaylarının yarattığı ortam, sendika ağalarının yüzlerindeki devrimci maskesini tamamen düşürmese de epeyce aşağı inmesine neden oldu. Olayları yakından yaşayan işçi yığınları ve devrimci gençlerin kafalarında DİSK ağalarının devrimciliği konusunda şüpheleri yoğunlaştırdı. Daha sonra gelişen olaylar: 1971 sıkıyönetiminin desteklenmesi, sıkıyönetim içinde açık bir sınıf işbirliği çizgisinin izlenmesi DGM direnişinde gösterdikleri tavırlar, 1 Mayıs eylemleri vb. gelişmeler, DİSK ağalarının da Türk-İş ağalarından farklı olmadığı gerçeğini işçi yığınları ve devrimci, demokrat çevreler önünde inkar edilmez bir biçimde açığa çıkardı.

15-16 Haziran direnişi, reformcu ve revizyonist sendika ağalarının gerçek yüzlerini açığa çıkaran yanıyla, bugün, reformcu ve revizyonist sendikacılığın platformundan bir türlü kopamayan sözde sınıf sendikacılarının, faşist sendikacıların işçileri grevlere ve direnişlere teşvik ederek, işçi sınıfı içinde güç toplamaya çalıştıkları iddiasının boş bir iddia olduğunu ortaya koyuyor. Yine, TİKP-Aydınlık revizyonistlerinin, sosyal-faşist sendika ağalarının işçi sınıfını grevlere kışkırtarak güç toplamaya çalıştığı iddiasının da grev kırıcılığının demagojik bir gerekçesinden başka birşey olmadığını gösteriyor.

15-16 Haziran büyük işçi direnişi deneyleri de gösteriyor ki, hiçbir burjuva sendikacısı işçi sınıfını greve, direnişe kışkırtarak, işçi sınıfı içinde güç toplayamaz. Tersine; kendi işçi düşmanı yüzünün açığa çıkmasını çabuklaştırır. Çünkü her eylem kaçınılmaz olarak bir saflaşmayı getirir. Hele bu grev ve direniş gibi eylemlerse her şey sınıfın gözünde daha açık seçik hale gelir. İşçiler kimin ne olduğunu kendi öz deneyleri içinde kavrarlar.

Kısaca söylenecek olursa; DİSK'in gelişim çizgisi incelendiğinde görülür ki, DİSK'in 15-16 Haziran direnişine kadar süren yükseliş çizgisi, bu eylemin yarattığı saflaşmaların DİSK ağalarının gerçek kimliklerini açığa çıkarmasıyla duraksama aşamasına girmiş, daha sonraki gelişmelerle de, DİSK'in reformcu ve revizyonist ağalarının Türk-İş ağalarından, DİSK'in de Türk-İş'ten bir farkı olmadığını ortaya çıkarmıştır. Ve işçi sınıfımız bugün kendisine önderlik edecek sınıf sendikalarına ihtiyaç duymakta, böyle somut bir alternatifin arayışı içinde bulunmakta dır. Bu ihtiyacı da karşılayabilecek tek devrimci siyasi çizgi ve hareket sınıf sendikacılığı çizgisi ve hareketidir.

DİSK ağalarının 'Anayasacı' eylem çizgisi ve 15-16 Haziran devrimci eylem çizgisi

DİSK'in revizyonist ve reformcu sendika ağaları, DİSK'in kuruluşundan önce olduğu gibi, DİSK'in kuruluşundan sonra da, eylemlerin yasalar dışına çıkmamasına büyük özen göstermişlerdir. Reformcu ve revizyonist sendikacılar, keskin devrimci gözükme ve büyük laf kalabalığı arkasında, sendikal eylemi her zaman burjuvazinin çizdiği sınırlar içinde tutmuşlardır. DİSK ağalarının eylemlerine yasanın şu maddesi ile bu maddesi arasındaki çelişki en ileri' gittiklerinde de, yasaların Anayasa ile çeliştikleri iddiası yön vermiş ve hiçbir zaman Anayasaya ters düşecek eylemlere yanaşmamışlardır. Yasa sınırlarının aşan her eylem bu ağa takımı tarafından, disiplinsizlik, "aşırılık", "maceracılık" olarak suçlanmıştır.

15-16 Haziran eylemleri, DİSK ağalarının Anayasacılıklarını ve Anayasacılığın mevcut düzeni savunmaktan başka bir anlama gelmediğini işçilerin gözünde açığa çıkarmıştır. Bu büyük işçi direnişi sırasında görmüşlerdir ki, yüz yıllık mücadeleleri sonucu kazandıkları haklarını savunmak için direnmek suçtur, direnen işçilere, polisin, askerin kurşun sıkması Anayasaya uygundur ama, süngü, kurşun, tankla işçi kitlelerine saldıranlara, sopayla, taşla karşı durmaya çalışmak Anayasaya aykırıdır. Ve yine işçiler görmüştür ki, sıkıyönetim ilan etmek ve bu sıkıyönetimin bir çırpıda her türlü işçi eylemini yasaklaması Anayasaya uygundur da, işçilerin en doğal hakları için direnmeleri Anayasaya aykırıdır. Daha ötesi işçiler şunu görmüşlerdir: Eğer işçiler, kazanılmış haklarını korumak için direnirken, yasalara ve Anayasaya uygun davranmaya kalksalardı, Anayasa Mahkemesine başvurup 1317 Sayılı Yasanın Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmesini beklemekten başka yapacakları birşey yoktu. Aslında DİSK ağaları da eylem derken bunu düşünüyor, iş bırakma eylemini de, işçilerin baskısı karşısında bir "yasak savma" olarak yapmayı düşünüyorlardı. Nitekim savcılıkta ve Sıkıyönetim Mahkemesinde verdikleri ifadelerde bu doğrultudadır.

Aynen Türk-İş ağalarının olduğu gibi DİSK ağalarının da yasallık kanlarına işlemiştir. Onlar her lafın başı yasalara ve Anayasaya bağlılık andları içerek, bir yandan büyük burjuvazinin güvenini kazanmaya çalışırken, bir yandan da işçileri yasalar çerçevesi içindeki bir mücadele ile haklarını alabilecekleri konusunda eğitmeye, işçi sınıfını burjuvazinin yasalarının duvarları içine hapsetmeye çalışmaktadırlar.

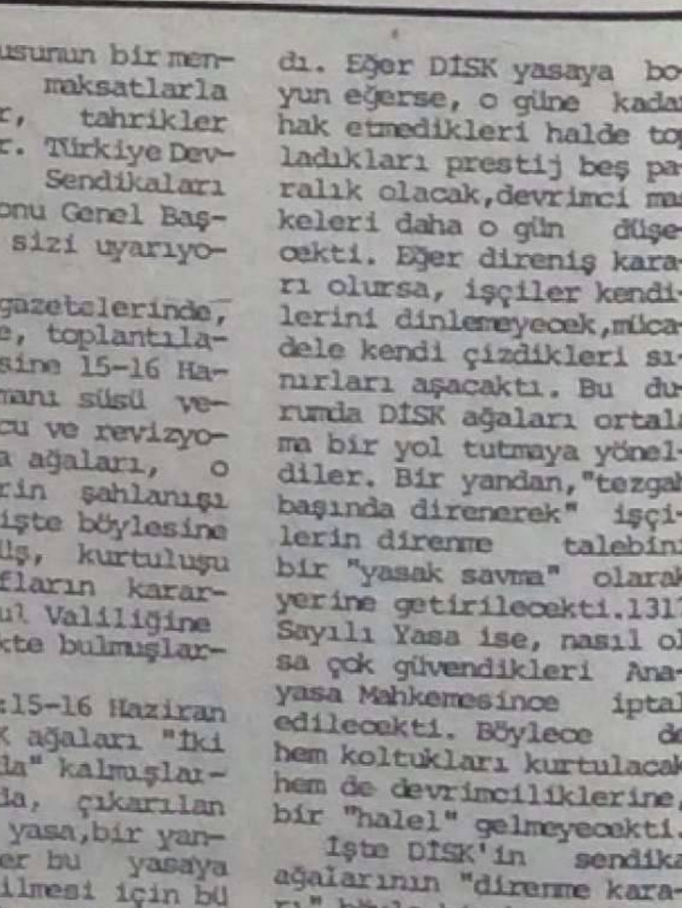
Oysa, işçi sınıfı mücadelesini az çok inceleyen herkes görebilir ki, burjuvazi işçi haklarını, işçilere bir gümüş tepsi içinde sunmamış, işçiler uslu durdukları için yeni haklarla ödüllendirilmemişlerdir. Tersine bugün sendika ağaları tarafından görmezlikten gelinen en küçük haklar bile, burjuvaziye ve onun yasalarına rağmen uzun mücadeleler sonucu elde edilebilmiştir. Değil yeni haklar kazanmak, kazanılmış hakları korumak bile yasalar çerçevesinde olanaksızdır. Çünkü burjuvazi, bir dönem vermek zorunda kaldığı hakları ilk fırsatta almak ister. Nitekim, 1963'te vermek zorunda kaldığı hakları, 1970'de geri almak için saldırmış, ancak işçilerin büyük direnişleriyle, bu saldırı püskürtülebilmiştir.

Şu açık bir gerçektir ki, yasalar, mevcut düzeni korumak, sömürüyü ve zulmü belirli bir sisteme bağlamak, işçi sınıfı ve emekçi sınıfların mücadelesini boğmak için burjuva parlamentoları tarafından çıkarılmışlardır.

Şu veya bu maddesine işçilerin ve diğer emekçi sınıfların zoruyla egemen sınıf aleyhine fıkralar girmiş olsa da yasaların esas nitelikleri düzeni savunmak özellikleri tarafından belirlenir. Yasalara bel bağlayan, yasalar çerçevesini aşmayan bir sendikal eylem de işte yasaların bu özelliklerinden dolayı burjuvazinin çizdiği sınırları aşamaz. Bu durumda da işçi sınıfının yeni haklar kazanması ve var olan haklarını koruması beklenemez.

Sınıf sendikacılığı ile, bütün burjuva sendikacılık akımları arasındaki iki karşıt çizgi tam bu noktada netleşmekte bütün burjuva sendikacılık akımları işçilere yasalar çerçevisinde, en ileri gidenleri Anayasa çerçevesinde bir mücadele önerirken, sınıf sendikacılığı eylemini hiçbir burjuva yasa, Anayasa, tüzük vb. maddesiyle sınırlamamakta, eylemine tek sınır olarak işçi sınıfının o anki birleşmiş gücünün mücadeleyi hangi aşamaya kadar götürebilecekse onunla sınırlamaktadır. Bunun dışındaki bütün sınırları sınıf işbirlikçisi bir ideolojik-siyasi çizginin ürünü olarak görmektedir.

15-16 Haziran direnişinden öğrenilmesi gereken en temel derslerden birisi de; bu, devrimci eylem anlayışıdır. Ve işçi sınıfı 15-16 Haziran'da yasalar ya da Anayasa çerçevesinde bir eylem kaygusuna düşmediği, eylemini hermangi bir yasa maddesiyle sınırlamadığı için her soydan sendika ağasının hesaplarını boşa çıkarmış, dahası, burjuvazinin saldırısını püskürtebilmiştir. Bu temel ders sınıf sendikacıları tarafından kavrandığı, bütün mücadele alanlarında doğru bir biçimde uygulandığı ölçüde işçi sınıfımız, 15-16 Haziranların yolunda yürüyebilecek, burjuvazinin bütün saldırılarını püskürtecek güce, deney birikimine ve yeteneğe sahiptir.

15-16 Haziran direnişini kırmak için köprüler açılıyor.

Hükümet emperyalistlerin ve komprador burjuvazinin direktiflerini uyguladı

Üretici köylüler gene açlığa mahkum edildi

[…] günlerde toplanan Bakanlar Kurulu, […], arpa, […] vb. tarım ürünlerinin taban fiyatlarını tesbit etti. Buğdaya ortalama 450 kuruş taban fiyatı verildi. Tarım Bakanı tespit ettikleri fiyatların "şimdiye kadar ki en yüksek taban fiyatlar olduğunu" iddia ederek üretici köylülüğün elindeki ürünün yok pahasına gasp edildiğini gizlemeye çalıştı. Bakanın öve öve bitiremediği bu "yüksek fiyat" geçen yıla göre % 30 gibi gülünç bir artış göstermiştir. Oysa bir yıl içinde tüm tüketim maddelerine yapılan zamlar % 100-150'yi bile geçti. İş böyle olduğunda tarım ürünleri taban fiyatlarında "yüksek" olduğu iddia edilen % 30'luk artışın gülünçlüğü kendiliğinden ortaya çıkar.

IMF VE KOMPRADOR BURJUVAZİNİN DİREKTİFLERİ TEKER TEKER UYGULANIYOR

Ecevit hükümetinin işbaşına geldiğinden buyana yaptığı şey, emperyalistlerin ve egemen sınıfların çıkarları doğrultusunda işçi sınıfı ve emekçi köylülük üzerindeki sömürü ve baskıyı daha da katmerleştirmek oldu. IMF diye bilinen uluslararası mali sermaye kuruluşu ve Türkiye egemen sınıflarının bütün istekleri tek tek yerine getirildi, getirilmeye devam ediliyor. Tarım ürünleri emperyalistlere yok pahasına peşkeş çekildi. Üreticinin elindeki ürün daha tarlada iken IMF'ye rehin edilmek üzere yoğun faaliyetler sürdürüldü. Üretici köylülüğün elindeki tütünü, fındığı, buğdayı, üzümü, pancarı vb. ürünlerine yok pahasına el konuldu. Üreticiye 90 liraya mal olan Tütüne 71 lira değer verildi. Piyasada ise tefeci ve tüccarlar 25 liradan üreticinin elindeki tütüne el koydular. Bugün de buğday ve diğer tarım ürünlerine çok düşük taban fiyatları tespit edilerek IMF ve sömürücü egemen sınıfların diğer istekleri de yerine getirildi.

Bilindiği gibi şu sıralarda Paris'te Türkiye egemen sınıflarının politikasına uygulamakla görevli politikacılarla, uluslararası emperyalist sermaye kuruluşu IMF arasında, emekçi Türkiye halkının üzerindeki sömürünün daha fazla nasıl artırılacağı konusunda gizli görüşmeler yapılıyor. Bu görüşmelerde IMF'nin tarım ürünlerinin taban fiyatlarının düşük tutulmasını istediği ise zaten bilinmekte idi. İşte bugün Ecevit hükümeti daha bu görüşmeler bitmeden IMF'ye onun direktiflerini aynen uyguladığını göstermek amacıyla birçok tarım ürününün taban fiyatı düşük olarak tespit edildi.

ÜRETİCİ KÖYLÜLÜK HERGÜN BİRAZ DAHA YOKSULLUĞA SÜRÜKLENİYOR

Burjuva hükümetlerinin egemen sınıfların direktiflerin doğrultusunda uyguladıkları ekonomik siyasi politikayla milyonlarca üretici gittikçe yoksullaşmakta, elindeki ürürüne zorla el konulmakta, öte yandan hergün artan hayat pahalılığı karşısında üretici köylüler ezilmekte, tüketim güçleri düşmektedir. Son birkaç yıl içinde bütün temel ihtiyaç maddelerinin fiyatları olağanüstü derecede artış gösterirken tarım ürünleri ve diğer ürünlerin taban fiyatlarında görülen artışlar bunların yanında hiç denecek kadar düşüktür. Aşağıdaki tabloda bu gayet açık bir biçimde görülmektedir.

	1975	1976	1977	1978	1979
Şeker pancarı	0.50	0.58	0.62	0.80	-
Tütün	-	-	0.57	0.67	0.77
Buğday	2,43	2,55	2,73	3,40	4,50
Ayçiçek yağı	5.50	5.75	6.50	8.50	-
Fındık	14.00	14.50	16.50	21.50	-
Üzüm	10.00	10.50	12.00	17.50	-

Açık bir şekilde görüleceği gibi taban fiyatlarındaki artış 1975-1976 yıllarında % 6.5, 1976-1977 yıllarında % 10.5, 1977-1978 yıllarında % 29.6, 1978-1979 yıllarında % 23.5 olup üç, dört yıldaki ortalama artış % 17.5'tur.

Aynı yıllarda temel ihtiyaç maddelerine yapılan zamlardan dolayı fiyat artışlarındaki ortalamalar ise yüzde olarak şöyledir:

1975-1976 ortalama fiyat artışı % 50, 1977'de % 57 1978'de % 73.8 1979 yılının ilk 4 ayında bazı ihtiyaç maddelerine yapılan zamlarla fiyatlarda görülen artışlar ise; Sümerbank mamüllerine % 27-40, Etbalık Kurumu mamüllerine % 10-40, Petkim ürünlerine % 60-65, petrol ürünlerine % 84-100, sabun ve deterjana % 30'dur. Yine son bir yıl içinde giyim eşyaları fiyatlarında % 122.2 ev eşyaları fiyatlarında % 164 oranında artış olmuştur. 1979 yılında ortalama fiyat artışının % 80 civarında olması bekleniyor.

Aradaki farkın ne kadar büyük olduğu gayet açık bir biçimde görülmektedir. Buna rağmen egemen sınıflar ve onların çeşitli sözcüleri her fırsatta taban fiyatlarının yüksek olduğundan bahsetmektedirler. Daha birkaç hafta önce gazetelerde çarşaf çarşaf ilanlarlar istediklerini kamuoyuna duyuran komprador burjuvazinin hükümete dayattığı direktifler arasında bu istek (taban fiyatlarının düşük tutulması isteği) satır aralarında dile getiriliyordu. Egemen sınıfların istek ve direktiflerini yerine getirmekle görevli olan CHP hükümeti ise sahte karşı çıkışlar ardında emekçi kitlelere saldırılarını sürdürüyor. Ecevit bir taraftan yüzündeki sahte halkçılık perdesini muhafaza etmeye çalışmakta, bu amaçla göstermelik karşı çıkışlarla halkı aldatmaya büyük önem vermekte, öte yandan egemen sınıfların ve emperyalistlerin bütün isteklerini yerine getirmektedir.

Yıllarca Türkiye'nin ezilen milyonlarca işçi ve köylüsünü emperyalist sömürüye ve komprador-feodal sömürüye peşkeş çekmiş Demirel ise hiçbir suçu yokmuş gibi büyük bir arsızlıkla halktan yana pozlara bürünmekte, taban fiyatlarının düşük olduğunu belirtmektedir. Demirel ve benzeri politikacıların amaçladıkları tek şey reformizmin giderek "umut" olmadığının ortaya çıkması ve her geçen gün daha da tecrit olması ile birlikte ondan boşalan yeri doldurmak ve emekçi kitlelerin düzene muhalefetlerini kendi faşist kanallarına akıtmaktır. Onların bütün karşı çıkışları sahtedir ve halkı aldatmak aracına yöneliktir. Demirel ve Türkeş'in ne Amerika'ya ne de sömürücü egemen sınıflara karşı olan en ufak bir muhalefetleri yoktur ve olamaz. Çünkü onlar emperyalizmin ve komprador-feodal gericiliğin en ateşli savunucularıdır. Demirel'in bugün köylü dostu geçinmesinin nedeni köylülerin hoşnutsuzluğunu kendi iğrenç emellerine alet etmek isteğinden kaynaklanmaktadır. Bugün köylülerin elindeki pancara 80 kuruştan el konuyor ve köylü şekeri 16 liradan alıyorsa, bunun suçluları arasında faşistler baş sırayı işgal ediyorlar. Hiçbir demagoji onların halk düşmanı yüzlerini gizlemelerini sağlayamaz.

TABAN FİYATLARINI ÜRETİCİLER TESPİT ETMELİDİRLER

Bugün üretici köylünün ürettiği ürününe sömürücü sınıfların hizmetindeki kurumlar değer biçmektedir. Böyle olunca da bütün fonksiyonu sömürü ve zulüm düzeninin devamını sağlamak olan hükümetler, ve çeşitli kurumlar sürekli olarak emperyalizmin ve komprador-feodal düzenin çıkarını gözetmekte, bütün sömürü yükü emekçi kitlelere binmektedir. Üreticilerin elindeki ürüne çok düşük bir fiyatla el konulurken, şeker çay, gaz vs. malları alabilmek için oldukça yüksek oranda bir para harcamak zorunda kalmaktadır milyonlarca üretici. Bu da köylülerin giderek yoksullaşmasına sebep olmaktadır.

Burjuva hükümetler hiçbir zaman üreticinin malına gerçek değerini vermezler. Onlar hiçbir zaman köylünün bir ürünü üretirken harcadığı emeği dikkate almazlar. Onlar için belirleyici olan tek şey sömürücü egemen sınıfların çıkarları ve kârlarıdır. Üretici köylülüğün ürettiği ürünün gerçek değeri ancak üreticiler bizzat bu ürünlerin fiyatlarının tespitine katıldığında ve taban fiyatları bizzat üreticiler tarafından tespit edildiğinde verilebilir. Bunu ise egemen sınıflar ve onların hizmetindeki hükümetler bağışlamazlar. Taban fiyatlarının üreticilerce tespit edilmesi üretici köylülüğün kararlı bir biçimde mücadele etmesine ve örgütlenmesine bağlıdır.

Milyonlarca üretici köylü başta işçi sınıfı ve yoksul köylülük olmak üzere bütün ezilen emekçi yığınlarla birleşip komprador-feodal düzene ve emperyalist sömürüye karşı mücadele etmeden bu mümkün değildir. Bu yapılmadığı zaman ne traktör üzerinde günlerce mazot beklemekten kurtulunur, ne ürünlerin gerçek karşılığı alınır, ne de hergün giderek artan sömürü ve zulüm sona erer. Bütün bunların ortadan kalkması sömürü düzeninin ortadan kalkmasına bağlıdır. Gerçek özgürlük ve kurtuluş olmadan, sömürü ve zulmün kökü kazınarak faşist diktatörlük alaşağı edilmeden bu mümkün olamaz.

Bugüne kadar birçok kez üretici köylüler ürünlerinin taban fiyatlarını yükseltmek amacıyla direnişler örgütlediler. Kısmi başarılara rağmen bu mücadele tefeci ve tüccarlar ve sömürücü sınıfların işbirlikçileri vasıtasıyla sabote edildiği için büyük oranda başarı sağlayamadı. Eskişehir, Erzincan, Adana, Malatya vb. direnişleri üretici köylülerin bazı haklar kazanmasını sağladı. Bugün yapılması gereken bütün üreticilerin gerçek bir güçbirliği içinde haklarını almak için kararlıca mücadele etmesidir.

Bu mücadelenin başarı-

Devamı sayfa 6'da

Tarım işçileri açlığa mahkum ediliyor

Geçtiğimiz hafta içinde 3 tarım işkolunda çalışan tarım işçilerinin asgari ücreti 160 TL olarak tespit edildi. Bu yüzbinlerce tarım işçisinin açlığa mahkum edilmesi, hayatın bu işçilere zindan edilmesi demektir. CHP reformistleri, sanayi alanında çalışan milyonlarca işçiye 180 lira asgari ücret vererek işçilerin üzerindeki sömürünün yoğunlaşmasını sağladıktan sonra, bugün tarım işkolunda çalışan işçilere 160 lira ücret tespit ederek IMF ve komprador-feodal gericiliğin bütün direktiflerini hayata geçirmiş bulunuyor.

Bilindiği gibi başını ABD'nin çektiği uluslararası mali sermayenin bir sömürü kuruluşu olan IMF Ecevit hükümetine dayattığı reçetede başka şeylerin yanı sıra sanayi ve tarım alanında çalışan işçilerin ücretlerinin düşük tutulmasını istiyordu. Yine işadamları diye bilinen sömürücü düzenin elebaşıları komprador burjuvaların hükümetten istedikleri ve bir an evel yerine getirmesi için ısrar ettikleri şartlardan biri de ücretlerin düşük tutulması idi. Tarım işçilerini kölece çalıştırıp milyonlar vuran toprak ağaları da her zaman bunda direttiler. Asgari Ücret Tespit Konisyonu'nun toplanmasıyla birlikte toprak ağaları, tarım işçilerinin asgari ücretinin düşük tutulması gerektiğini bir kez daha hükümete hatırlattılar. Yine Paris'te toplanan batılı emperyalistlerin istekleri arasında tarım da dahil işçilerin ücretlerinin düşük tutulması da yer almaktadır.

CHP reformist hükümeti emperyalistlerin ve kompradorların bu isteklerini yerine getirdiği için büyük bir gönül rahatlığı içindedir. İşçi ve emekçilere sahte vaadlerde bulunarak, ezilen halk kitlelerinin düzen aleyhtarı muhalefetini istismar ederek işbaşına gelen Ecevit hükümetinin, işçi sınıfı ve emekçi halka verdiği, bütün temel ihtiyaç maddelerinin fiyatlarına % 100'ün üstünde zam yapmak, sanayi ve tarım işçilerinin ücretlerini düşük tutarak bu işçilerin hayat pahalılığı altında ezilmesini sağlamak, ülkeyi emperyalizme iyice bağımlı hale getirmek, sıkıyönetim vasıtasıyla işçi ve emekçilerin sömürü ve zulme karşı, artan fiyat artışlarına karşı daha insanca bir yaşam için yürüttüğü mücadeleyi bastırmaktan başka birşey olmadı. olamazdı da.

Bugün tarım alanında çalışan yüzbinlerce işçi hiçbir sosyal hakka sahip değildir. Yüzbinlerce tarım işçisi toprak ağalarının ve elcilerin çifte sömürüsü altında ezilmekte günde 13-16 saat çalıştırılmaktadır. Akla gelen bütün ihtiyaç maddelerine % 100'ün üzerinde zam yapıldı. Yeni zamlar ise sırada bekliyor. Paris'te toplanan batılı emperyalistlerin IMF aracılığı ile hükümete dayattıkları direktiflerin içinde yeni zamların yapılması da bulunuyor ve hükümet daha bugünden zam yapmaya başladı. Nitekim makarna, Sümerbank malları başta olmak üzere birçok mala zam yapıldı. Bu derece ağır koşullarda burjuvazi ve toprak ağalarının ve onların politikasını uygulamakla görevli olan CHP hükümetinin tarım işçilerine layık gördükleri ücret 160 lira gibi komik birrakamdır. Bu ücretle bir işçinin, bırakalım ailesini çocuklarını kendisini bile geçindiremeyeceği ispata gerek duymayacak kadar açıktır.

Yüzbinlerce tarım işçisi bugün asgari ücretin net olarak en az 400 lira olmasını istemekte, işçiler arasına örülmüş olan ayrım duvarlarının yıkılması, toplusözleşme, sendika, sigorta hakkı, 8 saatlik işgünü vb. için mücadele etmektedir.

Tarım işçileri üzerindeki ağır baskılar son bulmalı, toprak ağaları ve elcilerin işçiler üzerindeki feodal zorbalığına son verilmeli, işçiler arasına örülen ve işçilerin birleşik güçlü mücadelesini engellemeyi amaçlıyan ayrım duvarları yıkılmalı, tarım işçilerine sendika, sigorta, grev ve toplusözleşme hakkı tanınmalı, 8 saatlik işgünü her yerde uygulanmalıdır. Asgari ücret net olarak en az 400 lira olmalı ve genelleştirilmelidir.

Yüzbinlerce tarım işçisi sahte umut ve demogojilere aldanmayacak, sanayi işçileri ve diğer emekçilerle birlikte haklarını almak için kararlıca mücadele edecektir. Tarım işçileri sömürü ve zulma karşı mücadeleye atılmadan hiçbir hakkın kendiliğinden alınamayacağını her geçen gün daha iyi kavramaktadırlar.

Arnavutluk halkı 15 Nisan depreminin yaralarını sarıyor

"Hepimiz birimiz birimiz hepimiz için"

15 Nisan 1979 günü sabahı Arnavutluk'ta şiddetli bir yer sarsıntısı meydana geldi. İşkodra, Leja ve Mirdita bölgelerini şiddetli bir biçimde sarsan deprem 35 kişinin ölümüne, 400 kişinin yaralanmasına, 10 binden fazla konutun ve 500'e yakın devlet kurum binasının yıkımına veya zarar görmesine neden oldu.

Deprem haberi halk tarafından duyulunca herkesin ağzında tek bir söz slogan oluyor: "HEPİMİZ BİRİMİZ, BİRİMİZ HEPİMİZ İÇİN". Yıkılan konutların yeniden yapımı ve depremden zarar görenlere yardım gönderilmesi için Arnavutluk halkı partinin çağrısını beklemeden harekete geçiyor. Myzek Tarım Kooperatifinin emekçileri depremin olduğu günün akşamında hemen bir kampanya açarak 200 bin lek toplamayı hedefliyorlar. Migjeni Sanat Kurumunun emekçileri ise bir günlük kazançlarını depremden zarar gören bölgelere göndermeye karar veriyorlar. Bu girişim duyulur duyulmaz bütün Arnavutluk işçileri de aynı karara katılıyorlar. Herkes bir günlük kazancını deprem fonuna veriyor. Divjak Tarım Kooperatifi 6 adet konutun yapımını inşa etmeyi kararlaştırıyor. Divjak kooperatifinin yolunu diğer tarım kooperatifleri de izliyorlar. Her kooperatif belli sayıda yeni konutun inşa masraflarını üzerine alıyor.

Zarar gören bölgelere depremin ertesi gününden başlamak üzere binlerce gönüllü gitmiştir. Başta işçiler olmak üzere öğrenciler, memurlar hatta emekliler bile birer aylık veya daha fazla süreler için deprem bölgesinde çalışmak için gönüllü gruplarına yazılmışlardır.

Deprem haberi duyulur duyulmaz AEP Merkez Komitesi ve Arnavutluk Hükümeti depremin yaralarını sarmak için özel bir program hazırladı. Başbakan Mehmet Şehu yoldaş ve Siyasi Büro üyesi Ramiz Alia yoldaş deprem bölgelerini ziyaret ettiler ve halkın sorunlarıyla yakından ilgilendiler. Depremden yalnızca iki gün sonra yıkılan yapıların yerine depreme dayanıklı yeni konutların projeleri hazırlanmıştı. Birkaç gün sonra Parti ve hükümet bütün sorumlulara kesin direktifi veriyor: 1 Ekim tarihine kadar bütün yeni konutlar inşa edilmiş olacak. Hazırlanan projeler içinden kendilerine en uygun evi seçmek için bütün bölgelerde ve köylerde özel toplantılar yapılıyor. Fotoğrafta Mehmet Şehu yoldaş yeni yapıların projelerini bir uzmanla birlikte incelerken görülüyor.

İşkodra bölgesinde 11 bin işçi ve öğrenci yalnızca yıkılan yapıların yeniden yapımına değil aynı zamanda tarım ürünlerinin biçilmesine ve deprem sonucu zarar gören su kanallarının açılmasına da yardımcı olmaktadırlar. Kroya bölgesinde ise 2200 işçi ve öğrenci bakır eritme tesislerinin yeniden faaliyete başlaması için çalışmaktadırlar. Bütün gönüllülerin ağzında tek bir söz var: "HİÇBİR GÜÇLÜK; NE FIRTINA NE DE DEPREM SOSYALİST ARNAVUTLUK'UN İLERLEMESİNİ DURDURAMAZ".

Depremde yakınlarını kaybetmiş, konutları yıkılmış olanlar da acılarını gönüllülerin yardımıyla unutmaya çalışıyorlar. Onlara başsağlığı dilendiğinde tek bir sözle cevap veriyorlar: "PARTİ SAĞOLSUN, YOLDAŞ ENVER SAĞOLSUN, SOSYALİST ANAVATAN SAĞOLSUN"

Burası da Türkiye

Varto depreminden 13 yıl sonra insanlar hala açıkta

Türkiye'de bugüne kadar binlerce kişi depremlerde yaşamlarını kaybetti. 1966'da Varto, 1967'de Sakarya, 1970'de Gediz, 1971'de Burdur ve Bingöl, 1975'de de Van depremlerinde onbinlerce ev yıkıldı, binlerce insan öldü. Her doğal felaketten sonra yetkililer "bunun bir mukadderat" olduğunu belirttiler, sonra da sahte gözyaşları ile "vatandaşların mağdur olmaması için her türlü tedbirin alındığını söylediler.

Her deprem halkın acısının siyasi çıkarlar uğruna istismar edildiği bir araç haline getirildi. Yurt dışından gelen milyonlarca liralık yardımlar parti çıkarlarına uygun olarak dağıtıldı. Her depremin ardından yabancı mallar satan Amerikan pazarları ağızına kadar deprem felaketzedelerine gelen yardım malzemeleriyle doldu. İnsanların soğuktan korunması için gönderilen çadırlar, yiyecek maddeleri, konserveler büyük şehirlerin lüks mağazalarında satışa çıkarıldı.

Deprem bölgelerinde yeni binaların yapımı ise birkaç müteahhitin cebini doldurmasının aracı haline geldi. Her depremden sonra parlak nutuklara rağmen binlerce insan açlık, soğuk ve hastalıkla başbaşa bırakıldı.

1966'da meydana gelen Varto depreminden 13, 1975'deki Van depreminden 4 yıl sonra bugün bile hâlâ evsiz barksız insanlar var. Dermeçatma evlerde veya çadırlarda açlıkla, soğukla başbaşa kalmışlardır.

Doğal bir felakete karşı Arnavutluk'ta ve Türkiye'de izlenen yollar iki toplumsal sistemin farkını ortaya koyuyor. Bir yanda sosyalizmde insana verilen değer... İnsanların mutluluğu... Kardeşçe dayanışması... Öte yanda feodal-burjuva Türkiye'nin düzeni... İnsanların acılarını bile sömüren... Depremi bile kapitalist sömürünün aracı yapan bir düzen...

Çin, silah tüccarlığına başladı

Çarşamba günü Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat'ın yaptığı bir açıklamaya göre Çin kısa bir süre içinde Mısır'a silah satmaya başlayacaktır. Sedat'ın açıklamasına göre Çin'in Mısır'a göndereceği ilk parti silahların tutarı 100 milyon dolar civarında olacaktır.

Çin sosyal-emperyalistleri, böylece son bir aylık dönem içinde iki geri kalmış ülkeye silah ticaretini başlatmıştır. Hatırlanacağı gibi Çin birkaç hafta önce de Zaire'nin bir askeri birliğinin eğitim ve donatımını da bütünüyle üzerine almıştı.

Çin yöneticilerinin geri kalmış ülkelere yönelik silah satışını başlatmaları, onların "Üçüncü Dünya ülkelerinin birliği" hakkında yürüttükleri demagojik kampanyanın gerçek içeriğini bir kez daha ortaya çıkarmıştır. Çin sosyal-emperyalistlerinin geri kalmış ülkelere yönelik siyasi-ideolojik taarruzunun ardında dünyanın bu bölgelerinde kendisine ait etki alanları yaratmayı hedefledikleri artık herkesin rahatlıkla görebileceği bir kesinlik kazanmıştır.

Geri kalmış ülkelere silah satmaya başlayan Çin revizyonistleri, öte yandan kendi askeri güçlerini diğer süper devletlerle rekabet edecek bir düzeye ulaştırmak için büyük bir çaba sarfetmektedir. Çin yöneticileri 1978 sonunda ve 1979 yılı başlarında Batı Avrupa ülkeleri ile yaptıkları değişik anlaşmalarla İngiltere'den uçak, Almanya'dan tank ve diğer klasik silahlar satın almışlardır. Amerikan emperyalistleri şimdilik Çin'e doğrudan silah satmasada, batılı müttefiklerini Çin'e silah verme konusunda teşvik etmektedirler.

"RUSYA EN İYİ ÇİN'DEN GÖZLENİR"

Çin yöneticileri bir yandan silah alış-verişine hız verirken, öte yandan da özellikle Amerikan emperyalizmi ile askeri işbirliğini geliştirmeye çalışmaktadırlar.

Çin yöneticileri, bu ayın ortasında imzalanacak olan 2. SALT anlaşmasına Rusya'nın uyup uymadığını denetlemesi için Amerikan emperyalistlerine kendi toprakları üstünde casus uçakları için üs kurabileceğini açıklamıştır.

ABD'nin Sovyetler Birliği'ni gözetlemek için U-2 Casus uçaklarını Türkiye'ye yerleştirmek istemesi, ancak bu konuda bazı siyasi engellerin ortaya çıkmasından sonra Çin yöneticileri U-2 uçaklarının kendi topraklarından havalanması konusunda daha ısrarlı davranmaya başlamıştır. Çin yöneticilerinin bu konuda ABD yönetimine ilettikleri mesajda tıpkı televizyon reklamlarında olduğu gibi "en iyi üs topraklarının Çin'de bulunduğunu söylemektedirler. Basına açıklanan mesajda şunlar belirtilmektedir: "Sovyetler Birliği'nin Baykonur Hava Üssü U-2 Uçakları ile en iyi Çin topraklarından gözetlenebilir."

Çin yöneticilerinin bu konuda öne sürdüğü tek koşul gözetleme teknolojisi ile ilgili ABD'nin kendilerine bilgi vermesidir.

Faşist

Baş.ta.sa.1'de

tılması fikrini ortaya atmakla kalmadılar. Aynı zamanda başta Ecevit ve H.Fehmi Güneş olmak üzere ağzı açılan her hükümet yetkilisi "anarşiyle mücadele" demagojisi ile işçi ve emekçilere duydukları kin ve düşmanlığı kustular. Meclislere peşpeşe halk düşmanı, halkın özgürlüklerine yönelik yasa tasarılarını sundular. İçişleri Bakanı "özel vurucu timler oluşturulacağı"nı her fırsatta vurguladı.

Sıkıyönetim ilanıyla birlikte bu doğrultudaki çalışmalar daha da yoğunluk kazandı. Bir taraftan sıkıyönetim aracılığıyla halkın her türlü özgürlüğü gasbedilirken, öte yandan sıkıyönetim kalktığında, sıkıyönetimi aratmayacak şekilde "yasal düzenlemeler" yapılacağı, "bunun için çalışmalar yürütüldüğü" hükümet yetkililerince belirtildi.

Burjuvazi ve toprak ağaları ve onların diktatörlüğünün her boydan savunucusu, reformistler ve faşistler sıkıyönetim olmadan da sıkıyönetim vazifesi gibi işlev görecek "yasal değişikliklerin bir an evvel gerçekleştirilmesi gerektiği" noktasında birleştiler. Dernekler Kanunu, Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanunu, Toplantı Gösteri ve Yürüyüşler Kanunu'nda değişiklikler yapmak üzere bu konularda hazırlanan "Yasa Tasarıları" peşpeşe meclislere sunuldu.

Cumhurbaşkanı "huzur için yasal tedbirler süratle alınmalıdır" derken, İstanbul Sıkıyönetim Komutanı Nejdet Uruğ, "...Sıkıyönetime gerek duyulmayacak şekilde yasal tedbirlerin bir an evvel alınarak görevin sahibi aslisine devredilmesi gerektiğini" belirtti. Yine CHP'nin büyük bir tantanayla senatör yaptığı eski muhtıracı Muhsin Batur "Olağanüstü Hal Yasası'nın bir an evvel çıkarılması gerektiğini" buyurdu. Tüm bu "arzular"ı bir an evvel yerine getirmek için CHP reformistleri hummalı bir çalışmanın içine girdiler. Bu çalışmalar bugün bir hayli ilerlemiş durumdadır. Bizzat Ecevit'in kendisi bu konuda "yoğun bir faaliyetlerinin olduğu"nu belirtti.

İşte "özel intihar komando bölüğü"nün gösteri ve tatbikatları tam da bu yoğun ve halkın özgürlüklerine yönelik çalışmaların yapıldığı dönemde yapılmaktadır. Onlar, egemen sınıfların sömürü ve zulmü için dikensiz bir gül bahçesi yaratmak amacıyla bu çalışmaları yürütmektedirler. Bütün hazırlıklar ve gösteriler sıkıyönetimsiz sıkıyönetim uygulamak için çıkarılmaya çalışılan "Olağanüstü Hal Yasası"nın yürürlüğe konulması çalışmalarıyla paralel yürütülüyor ve hiçbir hak ve özgürlüğün olmadığı, yerel yöneticilerin birer sıkıyönetim komutanı gibi görev yaptığı, polis ve askeri birliklerin birer ölüm mangası olarak dolaştığı, olağanüstü yetkilerle donatıldığı bir ortamın yaratılmasına hizmet ediyor. Ankara'da yapılan tatbikat ise bu konudaki hazırlıkların sadece bir parçasıdır. Tatbikat sıkıyönetimsiz sıkıyönetim uygulamasına bir hazırlıktır ve ona hizmet etmektedir. Bu konuda "yapılan projelerin" bir parçasıdır.

Ancak, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halk kitleleri kanı ve canı pahasına onlarca yıllık mücadeleler sonucu elde ettikleri haklarının bir çırpıda elinden alınmasına müsade etmeyeceklerdir. Ne Ecevit'in sahte halkçılığı, ne de faşistlerin demagojileri, milyonlarca emekçiyi haklarının gasbedilmesine karşı mücadeleden alıkoyamaz.

Tüm faşist

Baş.ta.sa.1'de

vi-Sunni ayrımı" tahlilleri üzerine oturtulmuş birbirinin devamı olan ve faşist katliamın stratejisini oluşturan olaylar arasındaki bağ gizlenmeye çalışılmıştır. Üstelik askeri savcının hazırladığı iddianame katliamın perde arkasındaki güçlerini de titizlikle saklamaktadır.

GERÇEK SUÇLULAR ORTADADIR

Kahramanmaraş katliamının ardındaki gerçekleri kim saklamaya çalışırsa çalışsın bunu başaramayacaktır. Eli kanlı katillerin savunmasını üzerine alan AP'li, MHP'li milletvekilleri parti yöneticileri bile katillerin ardında hangi güçlerin durduğunu ortaya sermektedir.

Ülkenin dört bir yanında kolları olan ve binlerce devrimcinin, işçinin, öğretmenin, öğrencinin katili olan gizli-açık faşist örgütlerin Maraş katliamının da sorumlusu olduğu bellidir.

Doğan Öz'ün katilleri Balıkesir'de MHP İl Başkanının evinde yakalanmıştır. Kahramanmaraş katliamının olaylar içindeki sorumluları, Balcılar, Kengerler, Leblebiciler, MHP İl yöneticileri, ÜGD yöneticileridir.

Abdi İpekçi'nin katili olduğu hemen hemen kesinlikle belirlenen katil yine Balıkesir'de MHP'li il yöneticisinin işyerinde yakalanmış ama MHP eğilimli polisler tarafından serbest bırakılmış, daha doğrusu kaçırılmıştır.

Yalnızca birkaç gün önce Ankara'da bir kahvehaneyi silahla tarayarak 7 kişiyi öldürenlerin MHP ve ÜGD üyeleri olduğu ortaya çıkmıştır.

Gerçek suçlular MHP,MİT ve Kontr-gerillalardır. Onlara can veren toprak ağaları ve komprador patronlardır.

Tüm faşist cinayet örgütleri, dağıtılmalı, gerçek suçlular eli kanlı katiller cezalandırılmalıdır.

Proletarya

Baş.ta.sa.7'de

ğılmaları ve giderek tabanlarını kaybetmeleri gibi ortak özelliklere sahip grupçuklar tarafından kurulan DEV-DEB'in amacı ne "halk güçlerinin birliğini sağlamak", ne de "emperyalizme ve faşizme karşı mücadele etmek"ti. Onlar grupçuklarının giderek kısalan ömürlerini böyle sonu olmaz yollarla uzatmaya çalışmaktadırlar.

DEV-DEB'i oluşturan gruplar ya tabansız doğmuşlardır ya da tabanlarını giderek kaybetmişlerdir. Onların DEV DEB gibi bir manevra çevirmelerinin altında yatan gerçek, dağılmakta olmalarından başka bir şey değildir.

DEV DEB, proletarya partisinin önüne çıkan ne ilk, ne de son engeldir. Ama herhalde bugüne kadar bu türden çabaların en gülüncüdür.

HALKIN KURTULUŞU

HAFTALIK SİYASİ GAZETE
Sahibi: Teoman Göral ★ Sorumlu Yazışleri Md. Osman Tas ★ Yönetim Yeri: 2.Beyler 848. Sok. No. 90/213 Konak/İZMİR ★ Yazışma Adr. Teoman Göral P.K. 71 Konak/İZMİR ★ Abone Şartları: Yurtiçi: 6 Aylık: 180 TL Yıllık 360 TL. Yurtdışı iki katıdır ★ Basıldığı Yer S.S. Tükel Gazetecilik ve Matbaacılık İZMİR

Sosyal-faşistler

Baş.ta.sa.8'de

rilmesi ancak bu ekonomik ve sosyal düzenin devrim yolu ile yıkılması, bağımsız ve sosyalist bir Türkiye'nin gerçekleştirilmesi ile mümkün olacaktır. Bugün Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin köleleştirici kredileri reddetmesi ve ekonomisini kendi kaynaklarına dayanarak inşa etmesi bunun en somut bir örneğidir.

Sosyal-faşistler ise, batı emperyalizminin sermaye ihracından hiç farklı olmayan Sovyet sosyal-emperyalistlerinin ülkemize akıttıkları sermaye ihracını savunarak ve bunun daha da geliştirilmesi için mücadele vererek, komprador-feodal düzeni, faşist diktatörlüğü bütünüyle savunmakta ve desteklemektedirler. Çünkü komprador-feodal devletin ve düzenin yıkılması, Amerikan emperyalizminin ve batılı emperyalistlerin sömürü ve yağmasını bütünüyle ortadan kaldıracağı gibi, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin de bütün çıkarlarını ve ülkemizde kazandıkları bütün mevzileri yok edecektir.

Sosyal-faşistler komprador-feodal düzenin ve devletin savunucuları oldukları için aslında Amerikan emperyalistlerinin ve batılı diğer emperyalistlerin sermaye ihracına da karşı değillerdir. Onların bu konudaki karşı çıkışları görünüşte ve sahtedir. TKP, TİP ve TSİP gibi sosyal-faşist mihrakların aslında karşı oldukları, sermaye ihracı ve emperyalist sömürünün büyük bir bölümünün batılı emperyalistler tarafından gerçekleştiriliyor olmasıdır, ülkemizin Amerikan emperyalizminin hegemonyası altında olmasıdır. Onlar bu ilişkinin tersine dönmesini, yani komprador-feodal düzenin ve devletin yaşaması temelinde sosyal-emperyalist sermaye ihracının ve yağmanın esas haline gelmesini istemektedirler. Ağababalarının politikası da budur.

Faşistler ve TİKP gibi revizyonistler ise bugünkü durumu savunmaktadırlar. Aralarındaki çatışma, bir yönü ile de buradan kaynaklanmaktadır.

Bütün farklılıkları da budur...

Üretici

Baş.ta.sa.5'de

sı ise üretici köylülüğün işçi sınıfı ve yoksul köylülerle birlikte sömürü ve zulme karşı mücadeleye atılmasına bağlıdır. Alınteri akıttığı ürününün değerinin karşılığını alabilmesi ancak üretici köylülerin, siyasi baskılara ve ekonomik sömürüye direnmesi ile mümkündür. Taban fiyatlarının tespitine üreticinin katılması ancak bu yolda yürütülen kararlı bir mücadeleyle mümkündür. Bu mücadelenin başarısı ise yoksul köylülük ve işçi sınıfı üzerindeki baskı ve sömürüye karşı çıkmak ve buna karşı mücadele etmekle mümkün olabilir.

ABD

Baş.ta.sa.1'de

sek düzeyde başka bir özel görevlisi de aynı günlerde Hollanda'da yaptığı açıklamada, Christopher'in Türkiye ile ilgili isteklerini tekrarlamış, Türkiye ekonomisinin batılıların, IMF'nin ve Amerika'nın isteklerine göre düzenlenmesini söylemiş ve batılı ülkelerden ve ABD'den gelecek olan kredinin ancak Türkiye'nin IMF ile anlaşmasıyla mümkün olabileceğini söylemiştir.

ABD yönetiminin üst düzeyde iki yetkilisinin konuşmaları Amerikan emperyalistlerinin hâlâ Türkiye'nin patronu olduğunu ve Türkiye hükümetine ve kendine bağlı diğer siyasi güçlere direktifler verebileceğinin yeni bir delilidir.

Demirel'in

Baş.ta.sa.1'de

ona baksın."

Yıllarca Amerikan Morisson şirketi temsilciliğini yapan, Adalet Partisi Genel Başkanlığına aday olduğunda ABD Başkanı Johnson'la çektirdiği resimleri övünerek delegelere dağıtan ve hiç beklenmedik bir anda AP Genel Başkanlığı koltuğuna oturtulan Süleyman Demirel bu sözleri hangi nedenle söylüyor?

Demirel'in ağababası ABD emperyalistlerine bile atıp tutması, AP'nin CHP hükümetini düşürüp ülkeyi yeniden bir seçim ortamına götürme taktiğinin bir kez daha başarısızlığa uğramasıdır. Tıpkı komprador-burjuvazi gibi Amerikan emperyalistleri de henüz CHP hükümetinden tümüyle ellerini çekmiş değillerdir. Amerikan Temsilciler Meclisi'nde konuşan Christopher bütün söyledikleriyle CHP hükümeti üzerinden desteklerini çekmediklerini ortaya koymuştur. İşte Demirel'i patronlarına karşı bile hırçınlığa sürükleyen birinci neden ABD yönetiminin kendi iktidar hesaplarına uygun bir tutum almamasıdır.

Öte yandan halkımızın yıllardır ABD emperyalizmine karşı verdiği büyük mücadelenin yarattığı ABD aleyhtarı kamuoyu, Demirel'i bile kitlelerdeki anti-emperyalist duyguları sömürme arzusu yaratmaktadır. AP Genel Başkanı, Ecevit'i dışa bağımlı göstererek kendisini milli çıkarların savunucusu pozuna sokmak istemektedir.

Ama Demirel'in sahte kabadayılığı boşunadır. Onun kırk yıllık Amerikancılığı tescillidir.

Şimdi de

Baş.ta.sa.1'de

peryalistlere karşı bölgedeki ekonomik ve askeri hegemonyalarını güçlendirmeye çalışmaktadırlar.

Bunun için de ülkemizi seçmişlerdir. CHP reformist hükümeti de iki süper devlet arasındaki hegemonya mücadelesinin bir aleti olarak Türkiye'yi tam anlamı ile savaş odaklarının tam içine atmaya çalışmakta, emperyalizmin planlarının uygulayıcısı olarak görev yapmaktadır.

Ama bütün bu hesaplar boşunadır. Emperyalizmin bütün planları boşa çıkarılacaktır. Türkiye halkı bugüne kadar bunun mücadelesini vermiştir, bu mücadele bugün de sürmektedir. Türkiye halkı, emperyalizmin ülkemizdeki bütün ekonomik ve askeri varlığına son verilmesinin yanında, emperyalistlerle ve sosyal-emperyalistlerle imzalanmış bütün kölelik anlaşmalarının iptal edilmesini, üslerin kaldırılmasını ve üslerin genişletilmesine izin verilmemesini, U-2 ve E-2A uçaklarının yeniden devreye sokulmasına izin verilmemesini, NATO'dan çıkılmasını ve Varşova Paktına girilmemesini istemekte ve bunun için mücadele etmektedir.

Bu mücadele er geç başarıya ulaşacak, bağımsız ve demokratik Türkiye mutlaka kurulacaktır.

PTT

Baş.ta.sa.7'de

aldığı destekle, toplantıyı bir sohbet toplantısı gibi değerlendirip ileri sürülen isteklerin kendilerini, aştığını söyleyerek tartışmadan kaçtı. İdarenin yemeklerin alım, temizlik, ve pişirilmesini kontrol etmek için atadığı sosyal-faşistler, idare ile birleşerek PTT emekçilerinin mücadelesini birlikte boğmaya çalıştılar.

Rus sosyal-emperyalizminin uşaklığını yapan sosyal-faşistlerin kitlelerin taleplerine ne kadar çıkarcı sahte bir şekilde sahip çıktıkları ve idare ile uzlaştıkları PTT emekçileri tarafından bir kez daha nefretle karşılanıp teşhir edildi. Yurtsever devrimci PTT'lilerin tüm ısrarlarına rağmen, diğer grupların pasifist tutumları yüzünden toplantı bir sohbet havasından kurtulamadı. Toplantıda bulunan emekçilerin hoşnutsuzluğu iyiden iyiye arttı. Bu arada söz alan bir yurtsever devrimci PTT emekçisi, PTT'de emekçilerin birliğinin zorunlu olduğunu, emekçileri artık sohbet toplantıları ve boş vaatlerle oyalayamayacağını, bunların sorunları çözmediğini, PTT'deki emekçilerin geleceğini bizzat emekçilerin mücadelesinin belirleyeceğini anlattı.

Önümüzdeki dönem mücadele çizgisinin grevli, toplusözleşmeli sendika hakkının elde edilmesi olduğunu, bunun için de PTT'deki mücadele bayraklarının yükseltilmesi gerektiğini belirtti ve PTT emekçilerinin birliklerini daha da geliştirmeleri gerektiğini anlattı.

Yurtsever devrimci PTT'lilerin, çağrısıyla sohbet toplantısını emekçiler protesto ederek hep birlikte salonu terk ettiler.

Salonda 3-5 sosyal-faşist ve PTT yetkilisi yalnız kaldı.

AET

Baş.ta.sa.2'de

tığı masalların tersine Avrupa Birliği'nin temelinde yüce ideallerin, barışsever ülkelerin olmadığı açıktır. AET, tekellerin ve emperyalist ülkelerin birliği olarak doğdu ve bugün de böyle bir gerici birlik olarak varlığını sürdürmektedir. AET, Avrupa tekellerinin diğer emperyalistlerle rekabet edebilmek için daha güçlü olmak ihtiyacını yansımasının yanı sıra Avrupa gericiliğinin Avrupa proletaryasına ornların devrimci atılımlarına ve sosyalizme karşı karşı-devrimci birliğinin de bir ifadesidir.

Ve son olarak AET savaş öncesi Avrupa ülkelerinin dünya üzerinde egemenlik altında tuttukları geride kalanlarından ellerinde kalanları korumak ve yenilerini ele geçirme isteğinin de bir göstergesidir.

ÇELİŞKİLİ BİR BİRLİK

AET'nin 22 yıllık, Avrupa Topluluğu'nun ilk adımı olan AET'nin 28 yıllık bir tarihi olmasına rağmen Avrupa Topluluğu hala büyük çelişkiler ve mücadeleler içindedir. Ekonomik bütünleşme, tekelleşmenin hızlanması küçüklerin yutulması bu çelişki ve mücadeleleri daha büyük boyutlara vardırmaktan başka bir işe yaramamaktadır. Özellikle her ekonomik kriz döneminde AET içindeki çatışmalar büyük boyutlara varmakta ve çeşitli anlaşmaların yırtılmasıyla sonuçlanmaktadır. Örneğin Topluluğun 9 üyesi olmasına rağmen Avrupa Para Sistemi adı verilen yeni mali anlaşmaya yalnızca altı ülke katılmış, birkaç ay sonra da bunların arasından birkaç ülke daha ayrılmıştır. Bunalım dönemlerinde güçlülerin bunalımın yüklerini küçüklerin sırtına yıkma çabaları AET içindeki bu çatışmaları daha da kızıştırmaktadır.

Örneğin bütün üye ülkelerin işçilerinin topluluk içinde serbest dolaşım hakları temel bazı anlaşmalarla garanti altına alınmasına rağmen, işsizliğin arttığı buhran dönemlerinde bu da diğer anlaşmalar gibi rafa kaldırılmaktadır. Veya Almanya, İngiltere ve diğer kuzey ülkeleri bazı tarım ürünlerini topluluğa üye olmayan Akdeniz ülkelerinden ucuza ithalat yoluna gidince [illegible] ürünleri üreten [illegible] ve Fransa [illegible] ekonomik [illegible] tehdit etmektedir.

Bu çelişki ve çatışmalar kısa bir süre içinde henüz topluluğun dağılmasına yol açacak kadar büyük boyutlara varacak gibi görünmüyorsa da aynı şekilde kısa bir süre içinde tam bir ekonomik ve siyasi bir bütünleşmenin olamayacağını da göstermektedir.

AET: YENİ-SÖMÜRGECİ BİR BİRLİK

AET'yi kuran Roma anlaşmasının imza töreninde konuşan bir devlet adamının ilk sözlerinden biri şu oldu: "AET, kendi çevresinde bir çıkar birliği yaratmak amacındadır."

Anlaşmayı imza atan bütün üye ülkeler zaten bu zorunluluğu biliyorlardı ve orada olmalarının başlıca nedenlerinden biri de buydu. AET'yi kuran Avrupa'nın emperyalist devletleri bu amaçlarına varmak için hiç zaman kaybetmediler. Aslında bizzat Roma Anlaşmasının içine denizaşırı sömürge topraklarının nasıl ortaklaşa sömürecekleri ve birine ait topraklar üzerinde diğerlerinin hangi haklara sahip olacağını belirleyen maddeler dahi konmuştu.

AET kısa süre içinde ucuz uşgücü, ucuz tarımsal ürünler, ucuz doğal kaynaklar ve geniş pazarlara sahip bölge ülkelerini gözüne kestirdi. Zaten daha önce her biri Batı Avrupa ülkelerinin sömürgesi olan Afrika'nın sözde yeni bağımsız devletleri ilk hedef olarak seçildi. Kongo'dan, Dahomey'e, Togo'dan Somali'ye kadar tam 18 Afrika ülkesiyle özel anlaşmalar yapıldı. Ardından Akdeniz ülkelerine yönelik bir hücum başladı. Yunanistan, Türkiye, Malta ve Kıbrıs AET kıskacı içine sokuldu. İngiltere'nin AET'ye üye olmasıyla birlikte Topluluk etki alanlarını hızla genişletti. İngiltere'nin eski sömürge imparatorluğundan geriye kalan 20 Commonwealth ülkesi özel anlaşmalarla AET'ye bağlandı.

AET'nin çevresinde kendine ait bir etki alanı yaratma yolları da çok ilginçti. AET, etkisini genişletmek için diğer ülkelerle özel anlaşmalar imzalıyordu. Şaşaalı törenlerle bu ülkelere "ortak üyelik" sıfatı veriliyor ve sözde bunlara mallarını AET içinde satmak için özel ayrıcalıklar tanınıyordu. Oysa kısa sürede herşeyin gösterilenlerden tümüyle ters yönde işlediği ortaya çıkıyordu. "Ortak üye" olan ülkelerin AET'ye yaptığı ihracat azalırken, ithalatları artıyor. Bu ülkelerden AET'ye doğru beyin göçü hızlanıyor ve AET kaynaklı sermaye bütün ülkeyi etkisi altına almaya başlıyordu.

AET, "Ortak Üyelik" adı verilen yeni-sömürgeci sömürü ve baskı yöntemini hala sürdürmektedir. Ve bu kıskaca düşen ülkelerden biri de Türkiye'dir.

Son yıllarda AET sömürgeci hedeflerini genişletmiş ve yalnızca Kuzey Afrika ve Akdeniz ülkelerini değil, Asya ve Güney Amerika'nın birçok ülkesinde de kendine ayrıcalıklı durumlar ve etki alanları yaratmıştır. Son birkaç yıl içinde 46 yeni ülke 25 anlaşma ile bu şekilde AET'ye şu veya bu ölçüde bağlanmıştır.

AET: AVRUPA PROLETARYASININ EMEKÇİLERİNİN VE KOMÜNİZMİN AZILI DÜŞMANI

AET az sayıda tekelci birliğin, bir avuç tekelci burjuvanın örgütüdür. Bu bir avuçluk tekelciler grubu milyonlarca Avrupalı'nın kaderini çizmekte, onları tek bir kararla açlığa, işsizliğe terk edebilmektedir. Bunun en iyi ve en yakın örneği Batı Avrupa ülkelerinde Demir-Çelik işletmelerinde çalışan onbinlerce işçinin Avrupa Çelik Tekelleri Birliği'nin kararıyla işsizliğe terk edilmesidir. Alman çelik tekeli Thyssen'in önderliğinde ve Avrupa Komisyonunun desteği ile "Uluslararası Demir-Çelik Birliği" adı altında bir yeni kartel kuran Avrupa tekelleri bu alanda üretimin rasyonelleştirilmesi kararını alarak işletmelerdeki işçi sayısını azaltma yolunu tutmuştur. Davignon planı adıyla anılan yeni uygulama Avrupa işçi sınıfına yönelik AET siyasetinin en açık örneklerinden biridir. Bu plana göre önümüzdeki yıla kadar AET içindeki çelik tekelleri toplam 150 bin işçinin işine son verecektir. Bu plan tekelleri daha yüksek kârlar sağlamak, toplam işçi ücretlerini azaltmak ve çelik işçileri için en düşük ücreti uygulamak için yürürlüğe konmuştur.

İşte AET'nin ne olup olmadığının en açık göstergesi bu örnekte yatmaktadır.

Öte yanda sözde "Terörizme karşı mücadele" adı altında AET ülkelerinin baskı organları arasında devrimci güçlere karşı gelişen işbirliği de bu örgütün nasıl bir şey olduğunu ortaya sermektedir.

Birleşik Avrupa, Tekellerin Avrupası olarak doğdu, bugün de hala böyledir. O, bu niteliği ile yine bütün dünya halklarının, Avrupa proletaryasının ve emekçilerinin can düşmanlarından biridir ve öyle kalacaktır.

Devletleştirme

Baş.ta.sa.3'de

lelerinin gözünde açığa çıkmış en tipik temsilcisi İtalyan revizyonist partisidir. İtalyan revizyonist partisi 'yapısal reform' revizyonist tezi ile İtalyan tekellerinin çıkarlarını savunmaktadır. Tekelci devlet kapitalizminin daha da güçlendirilmesini programının birinci maddesine koymuştur. O bugünkü devletin şiddet yoluyla parçalanarak proletarya diktatörlüğünün kurulmasını reddetmekte ve 'devlet sosyalizmi' hayalleri ile İtalyan işçi sınıfını aldatmaya çalışmaktadır, burjuvaziye bu yoldan hizmet sunmaktır.

Avrupa'nın diğer revizyonist partileri açısından da aynı şeyler söylenebilir.

Bugün ülkemizde TKP, TİP ve TSİP gibi revizyonist mihraklar sadece komprador-feodal karakterdeki tekelci devlet kapitalizmini ve bunun sınırlarının ve alanlarının genişletilmesini savunmakla yetinmiyorlar, aynı zamanda, bu tekelci burjuva hükümetlerin uyguladığı devletleştirmelerin Sovyet sosyal-emperyalistlerinden alınacak devletten devlete kredilerle birleşmesini istemekte ve bunun için mücadele etmektedirler.

Revizyonistlerin bu talebi, Sovyet bürokrat burjuvazisinin, kendi ekonomik temelinin bir sonucu olarak devletten devlete kredi ve 'yardım'larla çeşitli ülkelerde özellikle devlet sektörüne sızmaya çalışması ile birleşmektedir.

TKP, TİP ve TSİP gibi revizyonist mihrakların bir yandan komprador-feodal nitelikteki tekelci devlet kapitalizmini övmeleri ve CHP reformist hükümetinin bu yoldaki girişimlerini desteklemeleri ve bir yandan da sosyal-emperyalist kredi ve yardımları savunmaları ancak bu çerçeve içinde ele alınırsa gerçek yerine oturabilir: Komprador-feodal ekonominin ve devletin desteklenmesi ve bunun Sovyet sosyal-emperyalizmine bağımlı kılınması...

İşte revizyonizmin gerçek yüzü budur.

Türkeş

Baş.ta.sa.7'de

yon-Emirdağ'a miting yapmak üzere geldi. faşistler bunu fırsat bilerek devrimcilere saldırmayı denedilerse de saldırı ve terör estirme planları boşa çıkarıldı.

Türkeş'in konvoyu Emirdağ'a girdiğinde, Ticaret Lisesi ve Endüstri Meslek Lisesi öğrencileri Yurtsever Devrimci Gençlik önderliğinde bir protesto gösterisi düzenlediler. Faşizmi ve Türkeş'i lanetleyen sloganlar haykırıldı.

ÜSS 15 Haziranda

Üniversitelerarası Giriş sınavı 15 Haziran 1979 günü yapılıyor. Bu sınav üniversiteye girmek isteyen 400 bin genci sokağa atmanın bir aracı olarak işleyecek. Bu yıl sınava 435 bin kişi girecek. Bunlardan sadece 37.687'si çeşitli yükseköğrenim kurumlarına girebilecek.

ELEYİCİLİK: FAŞİST-FEODAL EĞİTİM SİSTEMİNİN TEMEL BİR ÖZELLİĞİ

Burada açığa çıkan eleyicilik, ülkemizde komprador-feodal düzenin hizmetinde çalışan faşist-feodal eğitim sisteminin bütününün bir özelliğidir. Bu eğitim sistemi başından sonuna kadar eleyici bir sistemdir. Devletin eğitim olanaklarını yeterince yaygınlaştırmaması, eğitimin baştan sona kadar paralı ve çok pahalı olması, soyut ve ezberci olması, başarıyı ölçen değil, eleyen sınav ve ölçme yöntemlerinin kullanılması nedenlerinden milyonlarca emekçi ve emekçi çocuğu okumak istemesine rağmen elenmektedir. Bu eleyicilikten zarar gören işçi sınıfı ve emekçi sınıflar olmaktadır. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çocukları bunlardan hiçbir zarar görmüyorlar. Çünkü eğitimin paralı olması onlar için dert değildir, okul yokluğu diye bir sorun onlar için hiçbir zaman sözkonusu olmamaktadır. Özel dersanelerde, özel öğretmenlerden ders alarak, her türlü ders araç ve gerecine sahip ve her türlü rahata, konfora sahip olan bir avuç komprador ve ağa çocuğu için eğitimin eleyici olması sorun değildir. Onlar istedikleri okulda, istedikleri kadar okuma hak ve olanağına sahiptirler. Ama bunlar emekçi çocukları için sözkonusu değildir. Bu yüzden eğitim süreci boyunca elenen milyonlarca öğrenci emekçi halk çocukları olmaktadır.

Bugün ilkokul çağında olup, okula gidemeyen 1 milyonun üzerinde çocuk vardır. İlkokuldan ortaokula geçerken büyük bir eleme sözkonusu olmaktadır. İlkokul çağındakilerin % 83'ü okula giderken, bu ortaokulda % 36.3'e düşüyor. Ortaokul çağında 1 milyon 750 bin çocuk okuma olanağından yoksundur. Liseye geçerken eleme daha da artıyor. Lise çağındakilerin ise sadece % 13.7'si okula gidebiliyor. Geriye kalan 2 milyon 200 binden fazla genç okul olanağından yoksundur. Her türlü zorluğa, yoksulluğa, sefalete katlanarak liseyi bitirebilenlerin ise önüne ÜSS engeli çıkıyor. Bu engel yüzbinlerce genci bir anda eliyor, ancak çok az bir kısmına yükseköğrenim yapma olanağı veriyor. Örneğin bu yıl ÜSS bir anda öğrencilerin % 91.4'ünü eleyecek, sadece % 8.6'sına yükseköğrenime devam edebilme izini verecek.

ÜSS: YÜZBİNLERCE ÖĞRENCİYİ BİR ANDA ELEMENİN BİR ARACI

ÜSS ile elenen gençlerin sayısı yıldan yıla hızla artıyor. Yükseköğrenime devam edebilenlerin oranı ise sürekli düşüyor. 1974-75 yılında elenenlerin sayısı 170 bin idi. Öğrencilerin % 25.7'si yükseköğrenime girebilmiştir. İki yıl sonra 1976-77'de elenenlerin sayısı 250 bine ulaştı. Yüksekokullara girebilenlerin oranı % 22'ye düştü. Daha sonraki iki yılda bu gidiş daha da hızlandı. Bu yıl 1978-79 döneminde elenenlerin sayısı 400 bin kişi olacak. Yükseköğrenime girebileceklerin oranı ise sadece % 8.6.

Üniversiteye girişte gerçekleştirilen bu büyük eleme egemen sınıfların çocuklarını hiçbir şekilde etkilemiyor. Çünkü onlar zaten ayrıcalıklı bir eğitim gördüklerinden büyük bir çoğunluğu istediği yere giriyor. Geriye kalanların çoğu isterlerse Avrupa'da, Amerika'da okuyabiliyorlar. Ayrıca onlar için okuyup okuyamamak da öyle önemli bir sorun değildir. Kısacası, bu elemeyle elenenler de yine halkın çocukları olmaktadır.

Meslek Lisesi öğrencileri için bu eleme katmerli olarak gerçekleştiriliyor. Genellikle yoksul emekçi çocuklarının okuduğu bu okullardan mezun olanların birçok üniversite, fakülte ve yüksekokula girebilme hakları, puanları yüksek olsa bile, daha başından ortadan kaldırılmıştır. Bu öğrenciler ancak belirli okullara ve sınırlı bir kontenjanla girebiliyorlar. Bu yıl Meslek Lisesi öğrencilerine sadece 3065 kişilik kontenjan ayrılmıştır. 14 bin kişilik kontenjan ise karma olarak ayrılmıştır. Pakat buralara Meslek Liselilerin giremeyeceği açıktır. Çünkü onlar birçok dersi görmedikleri halde, diğer liselerle aynı sınava sokulmaktadırlar.

Kürt ulusundan gençler için de eleyicilik daha katmerlidir. Ana dillerinden başka bir dilde eğitim görmeye zorlanmaları ve asimilasyoncu baskılarla yüzyüze kalmaları onların eğitim ve kültür konusunda geri kalmalarına yol açıyor. Ayrıca devlet onlar için eğitim olanaklarını daha da kısıyor. Bu durum onların katmerli bir şekilde elenmesine yol açıyor.

Bütün bunları aşarak yükseköğrenime girebilen halk çocukları için sorunlar yine bitmiyor. Kredi, yurt, besleme, barınma, sağlık, okul masrafları, siyasal baskı vb. sorunlar yüzünden okuma olanakları alabildiğine kısıtlanmaktadır. Bunların da önemli bir kısmı okulu bırakmak zorunda kalıyor. Mezun olanları da pek parlak bir gelecek beklemiyor. Çoğunluğu iş bulamıyor. Ayrıca halk çocuklarının çoğunluğu ancak göstermelik olarak ve avutma amacıyla açılan sözde yüksekokullara girebildiklerinden, mezun olduklarında hiç iş bulamıyorlar.

Yükseköğrenim olanaklarını yaygınlaştıracağı yalanlarıyla oy toplayan ve hükümete gelen CHP, gençliğin durumunu daha da kötüleştirmekten öte bir şey yapmamıştır. Bu dönemde elenenlerin sayısı daha da artmıştır. CHP hükümeti gelecek yıl seçme sınavlarının sayısını ikiye çıkararak elemeyi daha da artırmaya hazırlanıyor.

Egemen sınıflar ve sözcüleri bu eleyiciliğin eğitim sisteminin kendisinden değil de öğrencilerin yetersizliğinden kaynaklandığını, öğrencilerin "zeki olmadığı", "soluklarının yetmediği" şeklinde demagojilere ve yalanlara başvuruyorlar. Oysa apaçık ortadadır ki, bütün öğrenciler çok zeki olsa bile bu 400 bin öğrencinin elenmesini ortadan kaldırmayacak ya da sayısını azaltmayacaktır. Ayrıca 2-3 saatlik soyut testlerle kişilerin zeka, bilgi, beceri, yetenek ve eğilimlerini ölçmek mümkün değildir.

TEK ÇÖZÜM: ULUSAL DEMOKRATİK HALKÇI BİR EĞİTİM SİSTEMİ

Bu duruma son verebilmek ancak, her şeyiyle komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarlarına hizmet eden faşist-feodal eğitim sistemini tamamen yıkmak ve yerine işçi sınıfı ve tüm halka hizmet eden bir Ulusal Demokratik Halkçı Eğitim Sistemi kurmakla mümkündür. Bu da komprador burjuvazi ve toprak ağalarını iktidardan devirerek yerine devrimci işçi-köylü iktidarını kurmadan gerçekleştirilemez.

İşçi sınıfının iktidarda olduğu, sosyalizm yolunda kararlılıkla yürüyen Arnavutluk eğitim alanında da parlak başarılar kazanmıştır. Eğitim olanakları çok yaygındır, ve tamamen parasızdır. Öğrenciler için yaygın bir pansiyon ve burs sistemi vardır. Böylece eğitimde tüm ayrıcalıklar ortadan kaldırılmış, eğitim ve kültür tüm halkın malı haline getirilmiştir.

Bu kendini yükseköğrenim alanında da gösteriyor. Yükseköğrenim olanaklarının yaygınlığı açısından sosyalist Arnavutluk emperyalist ülkeleri geride bırakmıştır. Arnavutluk'ta 10 bin kişiye 200 üniversite öğrencisi düşerken Almanya'da 44, İngiltere'de 68 kişi düşmektedir. Öğrencilerin % 60'ı burs almaktadır. Çalışmakta olan işçi ve köylülerin de yükseköğrenim görmesi için uygun şartlar hazırlanmakta ve onlar buna teşvik edilmektedirler. Öğrencilerin % 50'si işçi ve köylü çocuğu, % 27'si ise bizzat işçi ve köylülerden oluşmaktadır. Yükseköğrenime girişte soyut ve eleyici bir sisteme değil; gençlik örgütü öğrenci birliği ve öğretim üyelerinin görüşlerine başvurulmaktadır. Öğrenciler yükseköğrenime dersteki, toplumdaki ve üretimdeki başarılarına göre seçilmektedirler. Öğrencilerin isteklerİyle toplumun ihtiyaçları arasında uyum sağlandığından mezun olduktan sonra işsizlik diye bir sorun yoktur.

GENÇLİĞİMİZ YÜKSEKÖĞRENİM HAKKI İÇİN UZUN YILLARDIR MÜCADELE ETMEKTEDİR

Gençliğimiz yükseköğrenim yapma olanağının ortadan kaldırılmasına ve eleyiciliğe karşı, seçme sınavlarının kaldırılması için yıllardır mücadele etmektedir. Boykotlar, işgaller, mitingler, yürüyüşler, gösteriler yapmıştır.

Gençliğin yıllardır verdiği mücadelenin bir ürünü olarak doğan gençliğin merkezi örgütü YDGF geçen yıl düzenlediği bir kampanyayla, yükseköğrenim hakkı için verilen mücadeleyi daha güçlü bir hale getirdi. Bu kampanya yükseköğrenim hakkı talebi için ülke çapında verilen mücadelenin ilk defa olarak merkezileştirilmesi idi. Bu kampanya güçleri merkezileştirdi ve daha etkili bir hale getirdi. Bir aydan uzun süren ve ülke çapında çeşitli çalışmalarla sürdürülen bu kampanya birçok yerde yapılan gece, miting ve yürüyüşlerle noktalandı. Kampanya eyleminin daha güçlü olmasını sağlamasının yanında geniş gençlik yığınlarının faşist-feodal eğitim sistemi konusunda eğitilmesine, bilinçlendirilmesine de hizmet etti. YDGF bu kampanyadan güçlenerek çıktı.

Gençlik bu taleplerinin Ulusal Demokratik Halk Devrimi ve Sosyalizmin zaferi ile gerçekleştirilebileceğinin bilinciyle birleşmeli, örgütlenmeli ve gücünü emekçi halkın mücadelesiyle birleştirmelidir.

ÜNİVERSİTEYE GİREBİLME ŞANSI

Çiftçi çocuğu için		1 ise
işçi	"	" 2.8
tüccar	"	" 9.9
sanayici	"	" 34.3

ÇEŞİTLİ LİSELERİN ÜSS'DE BAŞARI ORANLARI

Robert Kolej	% 97.3
Ankara Fen Lisesi	% 95.1
Notre Dame de Sion	% 86.3
Viranşehir Lisesi	% 1.1
Palu Lisesi	% 0

15-16 Haziran

Baş.ta.sa.4'de

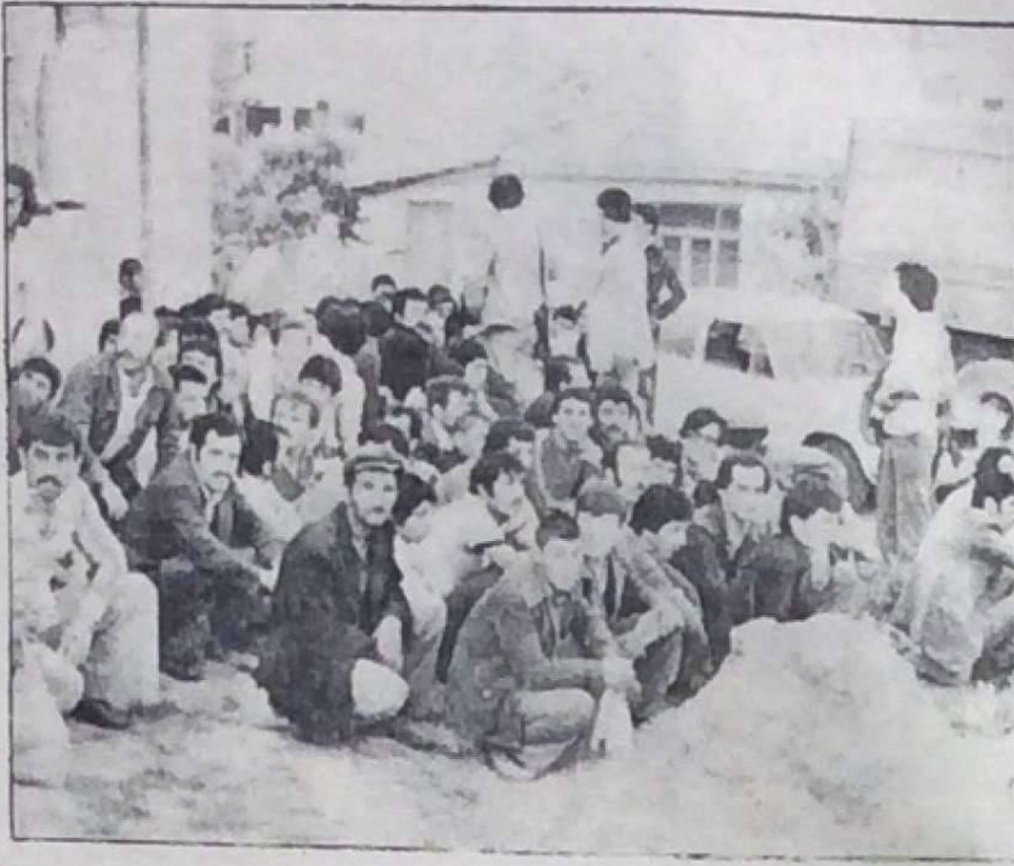
ne oturuyordu. Ve bunun içindir ki; 15-16 Haziran'da işçi sınıfımız yalnızca patronların, hükümetin, Türk-İş ağalarının barikatlarını değil, DİSK ağalarının barikatlarını da aşarak eylemini gerçekleştirmiştir.

İşçi sınıfının 15-16 Haziran direnişi, burjuvazinin, hükümetin ve Türk-İş ağalarının hesaplarını alt üst etti. Onlar, işçi sınıfının uzun mücadeleler sonucu kazandığı hakları, bir çırpıda ve doğrudan cepheden saldırılarla alamayacaklarını anladılar. Ama hiçbir zamanda, bu amaçlarından vazgeçmediler. Başka kılıflar altında saldırılarını sürdürdüler. Daha kapsamlı ama daha dolaylı bir biçimde DGM kanunu ile işçi sınıfının kazanılmış haklarını ortadan kaldırmayı denediler. Ama bu saldırı da işçi sınıfının kitlevi eylemleriyle önlenince daha da sinsi ve birçok kapitalist ülkede denenmiş ve "başarılı" olmuş bir yönteme başvurdular. Reformcu CHP iktidarı eliyle "Toplumsal Anlaşma" adı verilen ihanet anlaşmasını tezgahladılar.

Bugün 1979'dayız. "Toplumsal Anlaşma", "Ekonomik Önlemler Paketi" ve "IMF Koşulları" ile, kazanılmış haklar gasbedilmiş durumdadır. Ve işçi sınıfımız, reformcu hükümetin ve her soydan sendika ağasının gayretiyle eylemsiz bir duruma getirilmiş, 15-16 Haziran ve DGM Direnişleriyle püskürtülen saldırı, bugün CHP hükümeti ve sendika ağalarının desteği ile tümüyle başarıya ulaştırılmaya çalışılmaktadır.

Hiç kuşkusuz işçi sınıfımız bu saldırıları bugün de püskürtecek güçtedir. Ancak birleşik gücünü ortaya koyması için, reformcu hükümetin ve başta reformcu ve revizyonist sendika ağaları olmak üzere her soydan sendika ağasının önüne diktiği barikatları aşarak, 15-16 Haziran ve DGM direnişlerinin aydınlattığı mücadele yoluna girmesi gerekir. Ancak bu yolla burjuvazinin saldırısı püskürtülebilir, "Toplumsal Anlaşma" ve onun tamamlayıcısı olan "Ekonomik Önlemler Paketi" ve "IMF" koşullarının getirdiği sonuçlar ortadan kaldırılabilir.

Faşist devlet teröründen yeni bir örnek

Polis ve askeri birlikler İstanbul Küçükköyde halka saldırdı

2 Haziran günü İstanbul-Küçükköy Gazi Mahallesinde meydana gelen ve bir emekçinin ölümü, onlarca emekçinin yaralanması ve 200'ün üzerinde emekçinin gözaltına alınması ile sonuçlanan olaylar, sıkıyönetim yetkilileri, hükümet, burjuva gazeteleri ve TRT tarafından tersyüz edilerek kamuoyuna yansıtıldı. Onlar, sıkıyönetim birliklerinin polis timleri ile birlikte halka saldırısını gizlemek ve halktan gelecek tepkiyi yumuşatmak amacıyla, olayı aileler arası basit bir kavga olarak yansıttılar.

OLAYLAR NASIL GELİŞTİ?

Gazi Mahallesi bir gecekondu bölgesidir. Ülkenin birçok yerinden gelen yoksul emekçiler buradaki hazine arazisi üzerine biriketten yaptıkları gecekondularda yaşam kavgası verirler. Bütün gecekondu bölgelerinde olduğu gibi Gazi Mahallesinde de arsa spekülatörlüğü yapan ve emekçileri sömüren asalak kan emiciler halk üzerinde terör estirmekte baskı uygulamaktadırlar. Bunların sırtını dayadığı yer ise sömürü ve zulmün savunucusu devlet kurumları en başta da polis örgütüdür.

2 Haziran günü Gazi Mahallesindeki olaylarda tamamen arsa ağalığı yapan polis ve işbirlikçi mahalle muhtarının düzenlediği tertiplerle meydana geldi. Mahalledeki karakol komiseri muhtarla anlaşarak daha önce birkaç emekçi tarafından yeri düzeltilerek etrafı çevrilmiş ve üzerinde gecekondu yapılmak için hazırlıkları yapılan arsaya elkoydu. Arsanın çevresinde tomsonlu polisler nöbet tutmaya başladılar. Bunu gören ve arsanın sahibi durumunda olan bazı emekçi kadınlar polislere bu arsanın kendilerine ait olduğunu söyleyerek müdahale edince polisler kadınlara saldırıya geçtiler. Yeni ekiplerin gelmesiyle birlikte polis daha da saldırganlaştı. Yeni hastahaneden çıkmış olan bir kişiyi ve yaşlı bir anayı zorla karakola götürmek isteyen polislere diğer bir emekçi kadının müdahale etmesi üzerine polis azgınca halka saldırdı. Kadınları döverek ve yerde sürükleyerek karakola götürdüler. Karakolda başta karakol komiseri olmak üzere bütün polisler kadınlara ağır küfürler ederek hakarette bulundular ve dayat attılar. Bunun üzerine mahalle halkı karakolun karşısında bulunan iki kahvede toplanarak kadınların serbest bırakılmasını istedi. Polis halkın kararlı tavrını görünce "karakol basıldı" yalanıyla yeni saldırı timlerini yardıma çağırdı. Polis azgın bir şekilde halka saldırıya geçerek kahve önünde yol üzerinde oturarak polisin geçmesini engellemeye çalışan halkın üzerine arabalarını sürerek ateş etmeye başladı. Veli Türkmen adlı kaynak işçisi polis kurşunu ile öldü. Ancak emekçiler polisin bu azgın faşist saldırısına kararlılıkla direndiler. Polis ve askeri birliklerin makinalı tüfeklerine karşı taş ve sopa ile direnen Gazi Mahallesinin yiğit emekçileri saldırıyı püskürttüler. Bir polis arabası ve bir askeri araç tahrip edildi ve karakol binasının bütün camları kırıldı.

Bu faşist saldırıdan sonra polis ve askeri birlikler tek tek bütün evleri arayarak 200'ün üzerinde emekçi ve devrimciyi gözaltına aldılar.

Küçükköy-Gazi Mahallesinde polis ve askeri birliklerce gerçekleştirilen bu faşist saldırı sıkıyönetim ilanı ile birlikte yoğunlaşan terör ve baskıların bir parçasıdır. Militarist güçlerin emekçi halk kitlelerine karşı giriştiği bu saldırıya karşı emekçilerin tek bir yumruk halinde hep birlikte direnmesi ve saldırıyı püskürtmesi saldırılara karşı takınılacak doğru tavrı göstermesi açısından önemlidir. Her türlü yöntemle işçi sınıfı ve emekçi kitleler üzerindeki baskı ve terör artırılırken bu terör ve saldırıları boşa çıkarmanın ve püskürtmenin tek yolunun birleşerek direnmek olduğunu göstermesi açısından önem taşımaktadır. Aynı zamanda bu olay halkın bizzat kendi gözü ile militarist güçlerin kimin hizmetinde olduğunu görmesini sağladı.

DEV-DEB'in kurulmasıyla yıkılması bir oldu

Proletarya partisi önündeki kağıttan bir barikat daha çöktü

D.Halkın Birliği dergisi 55. sayısında Devrimci Demokratik Eylem Birliği adında yeni bir birliğin kurulduğunu açıkladı. Aynı dergi, 56. sayısında da DEV-DEB'in dağıldığı haberini verdi.

DHB, Partizan, Güney ve Kava dergileri tarafından oluşturulan DEV-DEB'in kuruluş bildirisinde, bu eylem birliğinin "grupçuluğa indirilen bir darbe" olduğu belirtildi. DHB, ise DEV-DEB'in kuruluşunu "selamladığı" yazısında, DEV-DEB'in kendilerinin yürüttüğü "büyük" mücadeleler sonucunda kurulduğunu ve bu birliğin sekterizme ve grupçuluğa karşı önemli bir darbe olduğunu yazdı.

Aynı dergi birkaç hafta sonra çıkardığı 56.sayısında ise DEV-DEB'in dağılışı için gerekçeler bulmaya çalıştı. Bu kez de DHB, diğerlerini grupçuluk ve sekterizmle suçladı.

Gerçekte DEV-DEB, parti düşmanı grupçukların sonu gelmez çabalarının bir ürünü olarak doğdu ve yine aynı nedenle kısa süre içinde çöktü. Proletarya partisinin önünde engel olmaları her geçen gün hızla parçalanıp da-

Dev. Sa. 6'da

Çeşitli şehirlerde yapılan 6 Mayıs anma toplantıları

6 Mayısta emekçi kitleler Deniz Yusuf ve Hüseyin yoldaşları anarken faşist diktatörlüğe karşı kinlerini haykırdılar. Ülkenin hemen her tarafında düzenlenen taplontı ve gösterilerle 3 devrim şehidi anıldı. Gazetemizin bundan önceki sayılarında belirttiğimiz yerlerin dışında 6 Mayıs'ta Kırşehir, Antep, Mersin, Tarsus, Mut, Hatay, Trabzon, Giresun, Eynesil, Rize, Fındıklı, Malatya, Kürecik, Yeşilyurt ve daha birçok yerde anma toplantıları ve gösteriler düzenlendi. Darağaçları yakıldı.

Kırşehirde, Kırşehir Lisesi, Ticaret Lisesi, Sanat Okulu, Eğitim Enstitüsündeki forumlardan sonra düzenlenen yasadışı gösteriye 3500 işçi, emekçi ve öğrenci katıldı. Malatya'nın bir semtinde ve Ören Köyü'nde yürüyüş ve toplantı düzenlendi, Gazi Lisesi ve Yeşilyurt Lisesi'nde forum yapıldı. Kürecikte 3 köyde anma toplantısı yapıldı. Trabzon'da yasadışı gösteri, YDGD ve Trabzon Cezaevinde anma toplantıları Giresun'da yürüyüş, Gümüşhanede forum, Eynesil, Hopa, Fındıklı ve Rize'de forum ve toplantılar, Tarsus, Mut ve Hatay'da anma toplantıları, yine Mut ve Mersin'de yasadışı gösteriler düzenlendi. Bu toplantı ve gösterilere yüzlerce kişi katıldı.

Yine Gaziantep'in Ünaldı semtinde dokuma işçileri 3 devrim şehidini andılar. Gaziantep ODTÜ kampüsü, Gaziantep Lisesi, M.Rüştü Uzel Sanat Lisesi, Gaziantep kapalı cezaevi ve çimento fabrikasında anma toplantıları düzenlendi. Adana Refika Halıcılar Ortaokulunda 850 kişinin katıldığı bir forum yapıldı. Ankara Atatürk Lisesi, 50. Yıl Ortaokulu, Beşevler Motor Meslek Lisesi, Anıttepe Ticaret Lisesi, Cumhuriyet, Mamak, Tuzluçayır ve Abidinpaşa Lisesi, Hacettepe sağlık, Anafartalar Akşam, İncirli, Çankaya, Anıttepe Akşam ve Kurtuluş Lisesinde, Hasanoğlan Öğretmen Lisesi ve Cumhuriyet Ortaokulu'nde düzenlenen forum, toplantı ve gösterilerle 3 yiğit devrimci anıldılar.

Bütün bu anma toplantıları ve gösterilerde 6 Mayıs'ın faşizme karşı bir mücadele günü olduğu vurgulanarak 6 Mayıs ve 8 Mayıs Dünya Antifaşist Mücadele günü birleştirildi.

İstanbul'da Kadir, Sinan, Alp yoldaşlar anıldılar

12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlüğü tarafından 31 Mayıs 1971'de katledilen 3 devrim savaşçısı İstanbul'da Kazlıçeşme, Dolapdere, Ahmediye semtlerinde düzenlenen kahve toplantıları, Halide Edip gecekondu mahallesinde düzenlenen yasadışı gösteri ve yürüyüşle, İTÜ Mimarlık Mühendislik Fakültesi, İTÜ Gümüşsuyu ve Taşkışla binalarında, Site Kız Öğrenci Yurdu'nda, Maden Fakültesi ve Hürriyet-i Ebediyye Yurdunda yapılan forumlarla anıldılar.

Bu anma toplantıları sırasında sıkıyönetimin baskı ve terörü boşa çıkarıldı. Proleter devrimciler, D.Yol, Kurtuluş ve diğer anti-faşist akımların taraftarları ile birlikte gerçekleştirdikleri bu toplantı ve gösterilerde bir avuç sosyal-faşisti tecrit ettiler. İGD'nin peşine takılan D. Sol'un hotzotçu ve saldırgan tavırları ise onun tecritini sağladı.

Ayrıca İstanbul dışında, Bilecik Yetiştirme Yurdunda yapılan anma toplantısı ve Afyon'un Emirdağ ilçesinde Ticaret Lisesi öğrencilerinin düzenledikleri forumda Kadir, Sinan ve Alp yoldaşlar ölümlerinin 8. yılında anıldılar.

Türkeş protesto edildi

DENİZLİ

13 Mayıs günü halk düşmanlarından azılı faşist Türkeş Denizli'ye geldi. Faşistler daha Türkeş gelmeden "13 Mayısta 100 bin kişi alanları dolduracak" yollu propaganda ile halka gözdağı vermeye çalıştılar. Onlar, Türkeş'in gelişinden yararlanarak halka ve devrimcilere saldırmayı planlıyorlardı. Nitekim bu planlarını hayata geçirdiler ve bir ilkokul öğrencisinin ölümüne sebep oldular.

Proleter Devrimciler, D. Yol'dan arkadaşlarla birlikte Türkeş'in Denizli'ye gelişini protesto etmek amacıyla çalışmalara başladılar. Hazırlanan bir bildiri geniş bir şekilde dağıtıldı. Duvar yazılamaları yapıldı ve faşist propaganda amacıyla yazılan faşist sloganlar 250'nin üzerinde kişinin katılımıyla silindi. Polis [illegible]dırmak istediyse de sal[illegible] boşa çıkarıldı.

13 Mayıs günü Türkeş'in tertiplediği mitingin bitmesi ile birlikte faşistler sağa sola saldırmaya başladılar. MHP binasının önüne barikat kuran faşistler, yoldan geçenlere kadın, kız ayırt etmeksizin küfretmeye, lise öğrencilerinin yolunu keserek üstünü aramaya başladılar. Onlar "100 bin kişi alanları dolduracak" balonunun sönmesini ve Denizli halkının faşizme duyduğu nefreti gördükçe kudurdular. Değil 100 bin, 2 bin kişi bile toplayamadılar. Mitinge bütün tehditlere rağmen sadece 1500 kişi katıldı. Bu da onları çileden çıkardı ve onlar daha da saldırganlaştılar. Yoldan gelip geçenleri aramakla işe başlayan faşistler daha sonra devrimcilerin yoğun olarak oturdukları Çatalçeşme'ye saldırıya geçtiler ve kurşun yağmuruna tuttular. Ancak, devrimciler kararlı bir şekilde direndiler ve faşist saldırı darmadağın edildi.

13 Mayıs günü yapılan faşist saldırının boşa çıkartılması ve darmadağın edilmesi üzerine 15 Mayıs günü faşistler yeniden saldırıya geçtiler. Ortaokul öğrencilerine ateş eden faşistler bu saldırı sırasında bir ilkokul öğrencisinin ölümüne sebep oldular. Bununla da yetinmeyen faşistler yeniden Çatalçeşme'ye saldırıya geçtiler.

Bunun üzerine devrimciler 500 kişilik bir kitle ile faşist saldırıyı püskürttüler. Faşist saldırıları ve Türkeş'i protesto ettiler.

Bütün bu saldırılar sırasında faşistlerle açık bir işbirliği yapan polis, faşistlerle birlikte devrimcilere ve halka saldırdı. 12 kişi gözaltına alındı ve 4 kişi tutuklandı. Bu da açıkça polis ve MHP'li faşistlerin halka birlikte saldırdığını gösterdi.

Her konuda faşizmi aklamaya çalışan Aydınlık gazetesi ise bu olayı ve faşist saldırıyı tamamen tersyüz ederek olayı "sahte solcular bir ilkokul öğrencisinin ölümüne sebep oldular"" şeklinde verdi.

EMİRDAĞ

11 Mayıs günü Türkeş Af-

Dev. Sa. 6'da

İşçi sınıfının mücadelesi yükseliyor

HACI ŞAKİR SABUN FABRİKASINDA LOKAVT

Hacı Şakir Sabun Fabrikası patronu Selahattin Sabuncuoğlu, toplusözleşme görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine, işçilerin haklarını almak için direnişe geçecekleri korkusu ve işçi direnişini engellemek amacıyla fabrikada 2 Haziran'dan itibaren lokavt ilan etti. İşçi sınıfı - nın sırtından milyonlar vuran patronlar, sıkıyönetimin işçi direnişlerine saldırılarından da yararlanarak lokavt ilan etmekte ve yüzlerce işçiyi sokağa atmaktadırlar Devletin militarist kurumları, başta Yargıtay olmak üzere bu konuda patronların en büyük yardımcısı ve onların çıkarlarının savunucularıdır. Hacı Şakir patronu, Yargıtay'ın işçi düşmanı kararlarından da yararlanarak işçileri işten çıkarma hazırlıkları yapmaktadır.

İşyerinde yetkili olan DİSK'e bağlı Tüm Gıda-İş sendikası ile patron arasında süren 6.dönem toplusözleşme görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması ve patronun lokavt ilan etmesi üzerine Hacı Şakir Fabrikası işçileri birlik halinde direnişe geçtiler. Direniş çadırları kuruldu. Direniş komiteleri oluşturularak, işçi taleplerini dile getiren pankartlar asıldı. Mücadeleci bir geleneğe sahip olan ve DGM'lere karşı 4 gün üretimi durdurarak direnen Hacı Şakir Fabrikası işçileri, direniş yerinde tek bir yumruk halinde halay çekerek, davul çalarak mücadeleyi sonuna kadar kararlıca yürüteceklerini dile getirdiler.

İşçiler, 8 saatlik işgünü, çalışma yerlerinde iş güvenleğinin sağlanması, ücretlerinin hayat pahalılığı altında ezilmeyecek ve insanca yaşama olanakları sağlayacak bir düzeye çıkarılması, İş Kanunundaki 13. 17. 24. vb. işçi düşmanı maddelerin kaldırılması ve lokavtın yasaklanması talepleri doğrultusunda mücadele etmektedirler.

ARI BİSKÜVİ'DE GREV

Arı Bisküvi ve Efes Pilsen işyerlerinde yetkili sendika ile patron arasında sürdürülen toplusözleşme görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine işçiler greve gidilmesi için sendika yetkililerini sıkıştırdılar. İşyerinde yetkili olan Tek Gıda -İş sendikası 4 No'lu şube yöneticileri işçilerin bu istekleri karşısında kararsızlığa düşerek durumu sendikanın bağlı olduğu TÜRK-İŞ merkezine bildirdiler. Egemen sınıfların çıkarlarını savunan TÜRK-İŞ'li sendika ağaları 4 No'lu şube yöneticilerini patronla patronun istediği şartlarda anlaşma yapmaları doğrultusunda sıkıştırdı ve şube yöneticilerini ihraç edeceklerini belirterek gözdağı vermeye çalıştılar. Bu durum 4 No'lu şube yürütme kurulundaki yöneticilerin gerilemesine yol açtı. Onlar işçilerle birlikte sendika ağalarına karşı tutarlı tavır alamadılar.

Bunun üzerine Arı Bisküvi Fabrikası işçileri bir toplantı düzenleyerek haklarını alıncaya kadar mücadele etmeye kararlı olduklarını belirttiler ve grev kararı aldılar. Grev çadırları kurularak grev başlatıldı.

İşçiler sendika ağalarının işçi düşmanı faaliyetlerini protesto etmek amacı ile Tek Gıda-İş Sendikası Birinci Bölge ve sendika merkezini toplu olarak işgal ederek "Kahrolsun sendika ağaları", "Yaşasın Sınıf Sendikacılığı" sloganlarını haykırdılar.

İşçiler, sendika ağalarının ihanetine ve şube yöneticilerinin sendika ağalarının baskıları karşısındaki tutarsız ve teslimiyetçi tavırlarını teşhir ederek ve haklarını alıncaya kadar direneceklerini belirterek grev alanını bir mücadele alanı haline getirdiler.

PARSAN İŞÇİLERİ SOSYAL-FAŞİST SENDİKA AĞALARINA KARŞI MÜCADELE EDİYOR,

Makina parçaları üreten Parsan işyerinde çalışan 365 işçinin ekonomik demokratik hakları doğrultusunda yürüttükleri mücadeleyi Maden - İş'in sosyal-faşist yöneticileri sabote etmeye çalışmaktadırlar.

Toplusözleşme döneminin yaklaşması ile birlikte Maden-İş 4.Bölge yöneticileri işçilerin devrimci muhalefetini bastırmak için her türlü yönteme başvurmaktadırlar. Sahte işçi dostu olan sendika ağaları işçilerin muhalefetini kendi sosyal-faşist emellerine alet etmek için toplantı üzerine toplantı düzenliyorlar. Ancak onların yüzlerini yakından gören işçiler "Şimdiye kadar yanımıza uğramayan sendikacılarla bizim bir işimiz olamaz" diyerek onlara hakettikleri cevabı vermektedirler.

İşçiler sandika ağalarının da katıldığı bir toplantıda isteklerini dile getirerek onları sıkıştırdılar. Toplantıda temsilcilik seçimlerinin yapılması için sendika ağaları sıkıştırıldı. İşçiler işyerinde sağlık koşullarının elverişsiz olduğunu belirterek, zehirli gazlara karşı koruyucu tedbirlerin alınması bol miktarda yoğurt verilmesi, işçi sağlığını bozan gürültülere karşı önlem olarması, yemeklerin düzgün çıkması ve kesilen pazar ücretinin tekrardan ödenmesi için mücadele edilmesi gerektiğini belirterek sendika ağalarının işçilerin patron tarafından 48,5 saat çalıştıralmalarına seyirci kaldıklarını vurguladılar. Durumun hiç te kendi istedikleri doğrultuda gitmediğini sezen sendika ağaları telaşa kapılarak toplantıyı bir an evel kesmeye çalıştılar.

Sendika ağaları kendi işlerine gelmediği için temsilcilik seçimlerini savsaklamaya çalıştılar. Ancak sınıf sendikacılığını savunan işçilerin önderliğinde toplanan 200'e yakın imzanın sendika ağalarına verilmesi üzerine temsilcilik seçimlerini yapmayı kabul etmek zorunda kaldılar. Devrimci sınıf sendikacılığının ilkeleri doğrultusunda yürütülen mücadeleden paniğe kapılan sendika ağaları çareyi Devrimci Demir-İş'i karalamakta ve "Kürtler buraya yeni bir sendika getirmeye çalışıyor" diyerek Kürt düşmanlıklarını sergilemekte gördüler. Ancak bu onları daha da tecrit etti. Yapılan seçimler sonucu DSM doğrultusunda mücadele eden ve sınıf sendikacılığını savunan işçiler 125 oy aldılar.

Parsan'ın işçileri bir kez daha gördüler ki sömürü ve zulme karşı yürütülen mücadelenin başarısı sendika ağalarına karşı mücadelenin başarısı ile yakından ilgilidir ve bir bütünlük halindedir.

PTT Emekçilerinin mücadelesi yükseliyor

PTT emekçileri toplumumuzun en çok sömürülen , en yoğun baskılara maruz kalan kesimlerinden biridir. Özellikle Tahtakale Şehirlerarası ve Milletlerarası telefon santralı, Tophane Nakliyat ve Gelen Giden Servisleri PTT emekçilerinin en zor şartlar altında yaşadığı, sömürü ve zulmün en azgıncasının uygulandığı, sürgün ve işten atılmaların bitip tükenmediği yerlerdir.

Egemen sınıfların zam üstüne zam yapmaları, artan hayat pahalılığı, PTT emekçilerini derinden etkilemektedir. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi PTT Genel Müdürlüğü, PTT emekçilerinin yemek ücretlerine ₺150'lik zam yaptı. Bunun üzerine İstanbul çapında PTT işyerlerinde yapılan zammı protesto etmek için yemekler 1 hafta boykot edildi. Tahtakale'de gece kumaryaları bir ay yenmedi.

PTT Genel Müdürlüğü ve bunun yanında her renkte burjuva basını PTT emekçilerininin bu güçlü ve yaygın eylemiyle yakından "ilgilendi". Bu da göstermektedir ki; ülkenin can damarı olan haberleşme işkolu egemen sınıfların gözü gibi koruduğu alanlardan biridir. Bu yüzden oradaki en ufak bir eylem bile onları korkutup, geriletiyor. Başlangıçta kendiliğinden gelişen boykot, TÜM PTT-DER'li yurtsever devrimci PTT'li emekçilerin katılması ve önderliği ile birlikte bir kat daha güçlendi. Bu eylem sonucu paniğe kapılan PTT Genel Müdürü Bekir Garip Ağaoğlu, PTT'li emekçilerle görüşmek üzere İstanbul'a geldi. PTT'de gelişen mücadeleden korkan başmüdürlük, toplantı düzenledi. Toplantıya yüzü aşkın PTT emekçisi katıldı. Daha sonra PTT Genel Müdürü Bekir Garip Ağaoğlu PTT emekçilerinin zorlamasıyla toplantıya katıldı.

Toplantıda PTT emekçilerinin en acil taleplerinden biri olan yemek ücretlerinin düşürülmesi, yemeklerin besin değerinin yükseltilmesi, yolsuzlukları görülen Erdoğan Eser'in mutfaktan alınması, yemekhanede çalışanların kadrolarının artırılması, tesisatçı ve yardımcılarının yazlık, kışlık giysilerinin verilmesi, yemeklerin alımı, temizliği, ve pişirilmesini kontrol etmek üzere PTT emekçilerinin seçtiği birinin görevlendirilmesi istendi.

PTT Genel Müdürü PTT emekçilerinin güçlü direnişi karşısında geriledi, taleplerin birçoğunu kabul etti. Bir ay sonra da, yapılan işleri değerlendirmek üzere bir toplantı daha kararlaştırıldı.

İkinci toplantı, geçtiğimiz günler içinde yapıldı. Toplantıya bu defa 150-200 PTT emekçisi katıldı. Toplantıya PTT Genel Müdürü adına gelen Teoman Erer bu toplantıdan genel müdürlüğün haberinin olmadığını, sırf kendi iyiniyetinden kalkıp geldiğini söyledi. Gerçekte durum böyle değildi. Başta Genel Müdür olmak üzere başmüdür ve yardımcılarının bu toplantıdan haberleri vardı. Ancak onlar PTT emekçilerinin kararlı direnişi ve bilinçli mücadelesi karşısında böylesi bir oyalama taktiğine girdiler.

Toplantıda TÜM- PTT-DER İstanbul Şubesi ve Genel Merkez adına konuşan bir yurtsever devrimci, PTT'deki mücadeleyi ve önemini anlatarak PTT Genel Müdürlüğünü derneği tanıması için zorladı.

Sosyal-faşistler toplantıya gelen yetkilinin önüne dar ekonomik talepleri içeren bir listeyi koyup, onun okunmasını istediler. Böylece sosyal-faşistlerin hazırladığı listenin okunmasına geçildi. Bu liste, [illegible] için adeta bir can simidi oldu ve toplantı karşılıklı sohbete dönüştürülmek istendi. Yurtsever devrimci PTT'liler tartışmanın yönünü gerçek hedefler üzerine çekip, acil talepleri kabul ettirmek için mücadele ettiler.

PTT yetkilisi sosyal-faşistlerden

Dev. Sa. 6'da

Emperyalist sermaye ihracı ve iki çizgi iki tavır (2)

Sosyal-faşistler: Komprador-feodal düzenin savunucuları

Gazetemizin geçen sayısında YÜRÜYÜŞ ve SAVAŞ YOLU dergilerinden yaptığımız alıntılarda, TİP ve TKP revizyonistlerinin Sovyet sosyal-emperyalistlerinden alınacak kredi ve 'yardımların' Türkiye ekonomisini 'kurtaracağını', aynı zamanda bu kredi ve 'yardımların' ülkemizin 'politik ve ekonomik bağımsızlığının güvencesi' rini göstermiştik. Gene aynı şekilde bu revizyonist mihraklar, CHP gerici hükümetini sosyal-emperyalistlerden değil de batılı emperyalistlerden kredi ve 'yardım' aldığı için eleştirmektedirler.

Onlar bu yolla, işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin anti-emperyalist taleplerini istismar etmekte ve Amerikan emperyalistlerinin gerçek yüzünün geniş halk kitlelerinin gözünde iyice açığa çıkmasından yararlanarak sosyal-emperyalist sömürünün birer aletinden başka bir şey olmayan devletten devlete kredilerin ve 'yardımların' propagandasını yapmaktadırlar. Sosyal-emperyalizmin sızma ve halkları köleleştirme araçlarından birisi olan kredi ve 'yardımları' 'kurtarıcı' olarak lanse etmeye çalışmaktadırlar. Bu revizyonist mihraklar kurulmuş bir plak gibi her gün aynı nakaratı bu şekilde yineleyip durmaktadırlar. Ama onlar sadece sahibinin sesidir. Çünkü Sovyet sosyal-emperyalizminin propaganda organları her gün bütün dünya halklarına aynı propagandayı tekrarlamaktadır.

Aslında halklar bu propagandaya yabancı değillerdir. Çünkü bugüne kadar (ve bugün) hangi eski sömürgeci ve yağmacı ve hangi emperyalist talancı çeşitli yollardan ve çeşitli biçimler altında halkları sömürmeye ve yağmalamaya yanaşmışsa hep bu propagandaya sarılmıştır. Yağmacılar ve emperyalistler hep halklara ve halkların doğal kaynaklarına 'kurtarıcı' ve 'Medeniyet götürücü' olarak yanaşmışlardır. Ve bugün de öyle yapmaktadırlar.

Amerikan emperyalistleri ve diğer batılı emperyalistler, komprador burjuvazi ve toprak ağaları ile birlikte Türkiye'yi yarı-sömürge bir ülke durumuna getirirken, Türkiye üzerindeki sömürü ve baskılarını artırırken, Türkiye halkını köleleştirirken, bu emellerini ve gerçek yüzlerini 'komünizm tehlikesi', 'hür rejim', 'hür dünya', 'hür dünyanın birliği', 'demokrasi cephesinin korunması' maskeleri ile saklamaya çalıştılar. Onların politik işbirlikçileri CHP, DP ve daha sonra da AP gibi partiler aynı demagojilerle kitleleri aldatmaya çalışmışlar, bu demagojileri yayarak kitlelere emperyalist sömürünün kabul edilirliğini benimsetmeye çalışmışlardır. Ama yürüyen zaman, "komünizm tehlikesi', 'hür dünyanın birliği' vb. maskesinin altından sömürü, soygun ve talan çıktığını bütün halk kitlelerinin açık ve net bir şekilde görmesini sağlamıştır.

Aynı şekilde Sovyet sosyal-emperyalistleri de halklara "dostluk", "yardım"," emperyalizme karşı birlik" demagojileri ile, bu maskeleri takarak yaklaşmaktadırlar. Onlar da tıpkı geçmişte ve bugün Amerikan emperyalistlerini- ve diğer batılı emperyalistlerin yaptığı gibi, halkları köleleştirmek, ülkelerin doğal zenginliklerini soymak ve talan etmek için yüzlerine ' sosyalizm',' dostluk' vb. maskeler takmaktadırlar. Emperyalist emellerini bu yollarla gizlemeye çalışmaktadırlar.

Ve tıpkı faşist partilerin Amerikan emperyalistlerinin ve diğer batılı emperyalistlerin sömürü ve yağmasını aynı propaganda yolları ve metodları ile gizlemeye çalışmaları gibi, bugün TİP, TSİP ve TKP gibi sosyal-faşist partiler de sosyal-emperyalist sömürü ve yağmanın araçlarından başka bir şey olmayan Sovyet kredi ve 'yardımlarını', 'ekonomik kurtarıcı', 'Politik ve ekonomik bağımsızlığın güvencesi' olarak lanse etmeye çalışmakta. sosyal-emperyalist sömürü ve yağmayı bu yolla gizlemeye çalışmaktadırlar. Bu sosyal-faşist klikler aynı zamanda Sovyet kredilerinin ve sosyal-emperyalistlerle gelişen ekonomik ve ticari ilişkilerin 'gerici hükümet biçimlerinin oluşturulmasına karşı en etkili duvarı oluşturduğunu' iddia ederek, emperyalizmin özündeki siyasi gericiliği de saklamaya, sosyal-emperyalizmi siyasi demokrasiden yana imiş gibi göstermeye özen göstermektedirler. Bu da tıpkı AP ve MHP gibi partilerin Amerikan emperyalistlerini ve diğer batılı emperyalistleri siyasi olarak aklaması gibi kof ve demagojik bir yalan olmaktan öteye geçememektedir.

•SOSYAL-FAŞİSTLER, TIPKI FAŞİSTLER VE REFORMİSTLER GİBİ KOMPRADOR-FEODAL DÜZENE VE BU TEMELDE GERÇEKLEŞEN EMPERYALİST SERMAYE İHRACINA VE EMPERYALİST SÖMÜRÜ VE TALANA KARŞI DEĞİLDİR

•ONLAR FAŞİSTLERDEN FARKLI OLARAK, KOMPRADOR-FEODAL DÜZENİN VE DEVLETİN YAŞAMASI TEMELİNDE SOSYAL-EMPERYALİST SERMAYE İHRACININ VE YAĞMANIN ESAS HALİNE GELMESİNİ İSTEMEKTEDİRLER. AĞABABALARININ POLİTİKASI DA BUDUR

Çünkü bugün Sovyet sosyal-emperyalistleri tıpkı Amerikan emperyalistleri gibi dünyanın azılı gericiliğinin bir merkezidir, siyasi gericiliğin iki ana merkezinden biridir. Sovyet sosyal-emperyalistleri tıpkı Amerikan emperyalistleri gibi, dünyanın en sömürücü ve yağmacı devletlerinden biridir.

Nasıl ki Amerikan emperyalistlerinin demagoglarının ve onların işbirlikçilerinin yalanları ve emperyalistlerin yüzlerine taktıkları çeşitli maskeler onların gerçek niteliklerinin ortaya çıkmasını engelleyememişse, aynı şekilde sosyal-faşistlerin ve Sovyet demagoglarının yalan ve demagojileri de Sovyet sosyal emperyalizminin sömürücü ve kan emici niteliğini gizlemeye yeterli gelmemiştir ve gelmemektedir.

Hem Amerikan emperyalistleri, hem Sovyet sosyal-emperyalistleri ve hem de diğer emperyalist devletler çeşitli yollarla yarı-sömürge ülkelerdeki ekonomik sömürülerini artırmakta, siyasi ve askeri etkinliklerini güçlendirmektedirler. Bu ise ancak halkların anti-emperyalist demokratik mücadelesinin ezilmesi ile, halkların siyasi olarak da köleleştirilmesi ile mümkün olmaktadır. Emperyalizm de özünde var olan gericilik eğiliminden dolayı bu ülkelerdeki gerici rejimleri daha da güçlendirmekte ve olmayan yerlerde gerici ve faşist rejimleri iş başına getirmektedir. sadece Amerikan emperyalistleri ve diğer batılı emperyalistler açısından değil, aynı zamanda Sovyet sosyal-emperyalistleri açısından da geçerlidir.

Sovyet sosyal-emperyalizmi bu özelliğinden ve sömürü ve yağmacı bir güç olmasından dolayı, bütün gerici rejimleri desteklemekte, onlarla ekonomik ticari ve mali ilişkilerini sürekli genişletmeye çalışmaktadır. Tıpkı Amerikan emperyalistleri gibi gerektiği yerlerde darbe veya çeşitli karşı-devrimci yollarla halkların üzerindeki baskı ve yağmayı hızlandırmaktadır.

Sosyal-faşist kliklerin iddiasının aksine Sovyet sosyal-emperyalistlerinden alınan kredi ve yardımlar ve sosyal-emperyalistlerle geliştirilen ekonomik ve ticari ilişkiler ne 'Politik ve ekonomik bağımsızlığın güvencesini' oluşturmakta, ne de bu ekonomik ilişkilerin gelişmesi 'gerici hükümet biçimlerinin önüne set çekmekte'dir. Bu konuda birkaç örnek vermek sosyal-faşistlerin iddialarının neye hizmet ettiğini ortaya koymak bakımından yeterli olacaktır.

Sosyal-emperyalistler eski Şah rejimi ile çok yönlü ekonomik, ticari ve mali ilişki geliştirdiler. Faşist Şah rejimine devletten devlete kredi ve 'yardım' verdiler. İran'a askeri yardım yaptılar, uzman ve techizat gönderdiler. Karşılığında da İran petrollerinden ve İran'ın doğal gaz kaynaklarından yararlanmışlar, bu talana ortak olmaya çalışmışlardır. Ve aynı zamanda da faşist Şah rejimini siyasi olarak desteklemişler, onun İran halkı üzerindeki istibdat ve terör rejimini onaylamışlar, desteklemişlerdir. Aynı şekilde sosyal-emperyalistler Brezilya, Endonozya, ve Arjantin faşist rejimleri ile ekonomik ve siyasi ilişkilerini geliştirmişler, bu ülkelerdeki emperyalist sömürü ve yağmadan pay almaya çalışmışlardır.

Hindistan ise sosyal-emperyalist sömürü ve yağmanın ve bunun sonuçları açısından daha ilginç bir örnektir.

HİNDİSTAN ÖRNEĞİ

Sovyetler Birliği Hindistan'a devletten devlete kredi ve 'yardım' adı altında ihraç ettiği sermaye ile Hindistan ekonomisine ve devlet sektörüne yıllar önce el atmıştır. Sovyetler Birliği Hindistan'daki çelik sanayisinde, atom enerjisinde, elektrik üretimi ve tarım alanında 70 projenin uygulayıcısıdır. 1973 yılında makina sanayisinin % 80'i, elektrik araçları sanayisinin % 60'ı, toplam elektrik üretiminin % 75'i, çelik üretiminin % 30'u, petrol üretiminin % 60'ı ve alüminyum üretiminin % 25'i Sovyet sosyal-emperyalistlerinin elindeydi. Böylece sosyal-emperyalistler temel sanayi alanlarına el atarak, Hindistan ekonomisinin bütün iplerini ellerine geçirmişlerdir. Ve bunu da devletten devlete kredi adı altında, 'yardım' adı altında ve diğer yollardan ihraç ettikleri sermaye ile gerçekleştirmişlerdir.

Böylece sosyal-emperyalistler kısa bir zamanda Hindistan halkının sömürülmesi ve Hindistan'ın doğal kaynaklarının yağmalanması sonunda büyük kârlar elde etmişlerdir. Öyle ki, Hindistan'ın Sovyetler Birliği'ne olan borçları milyarları aşmış giderek içinden çıkılmaz bir duruma gelinmiştir. Sosyal-emperyalist 'yardımlar' öyle 'yardım'lardır ki, birkaç yıl sonra 1.5 katı ile geri dönmektedirler. Hindistan'ın Sovyetler Birliği'nden yaptığı ithalat dünya piyasasından % 20-30 daha pahalıdır, ihracatı ise tam tersine % 20-30 daha düşüktür. Üstelik bu ticari ilişkiler her geçen yıl Hindistan'ın aleyhine işlemiştir. Şöyle ki, 1960 da Hindistan bir Sovyet kamyonuna karşılık 2.2 ton çay verirken, 1974'te 5.8 ton çay verir hale geldi. Yün ise aynı yıllarda 1.8 tondan 2.5 tona yükseldi. Oysa Sovyet mallarında burada görülecek farkı karşılayacak bir artış olmadı.

Ve sosyal-emperyalistler bütün bu sömürü ve soygunları Gandi yönetimi altında, Hindistan ekonomisinin kilit noktalarını ele geçirerek gerçekleştirdiler. Gandi yönetimi ise, Hindistan gerici sınıflarının ve Sovyet sosyal-emperyalistlerinin bir aleti olarak 1975 yıllarında Hindistan gerici sınıfları arasındaki çelişmelerin ve Hindistan gericiliği ile Hindistan halkı arasındaki çelişmelerin keskinleşmesinin bir sonucu olarak yükselen sınıf mücadelesini bastırmak için daha yoğun bir baskı ve terör rejimine yöneldi, faşist diktatörlüğü sağlamlaştırmaya çalıştı. Sıkıyönetim ilan etti. Kongre Partisi içindeki muhalefet de dahil olmak üzere ülkedeki bütün muhalefeti susturmaya çalıştı. Bütün kitle örgütlerinin kapısına kilit astı. Binlerce devrimci ve yurtsever tutuklandı. İşçi sınıfının ve emekçi halkın bütün demokratik ve siyasi hakları gasbedildi. Basına sansür kondu. Bu dönemde Hindistan'daki bütün siyasi partiler kapatıldığı halde Sovyet sosyal-emperyalizminin siyasi aleti Hindistan revizyonist partisine dokunulmadı.

Sovyet sosyal-emperyalizminin devletten devlete kredi, yardım vb. yollardan Hindistan ekonomisine sızması ve kendine bağlı komprador-feodal kliklerle birlikte Hindistan ekonomisinin kilit noktalarını ele geçirmesi, işte bu şekilde, Hindistan halkının üzerindeki ekonomik sömürüyü ve siyasi baskıyı daha da pekiştirmiştir. Hindistan işçi sınıfının ve emekçi halkının, Hindistan köylülüğünün açlık ve sefaleti devam etmiştir... Hindistan ekonomisinin esas olarak Sovyet sosyal-emperyalistlerine bağımlı olduğu dönemde Hindistan komprador-feodal düzeni ve faşist-feodal diktatörlüğü bütünüyle ayakta kalmıştır ve daha da güçlendirilmiştir. Çünkü Sovyet sosyal-emperyalistleri bu yapıyı temel alarak ve bu yapı üzerinden sömürü ve soygunlarını gerçekleştirmişlerdir.

Ve sosyal-emperyalistler, Hindistan halkının boynundaki kölelik zincirini daha çok sıkarken, Hindistan'ı bütünüyle yağmalarken Hindistan revizyonist partisi, bu sömürü ve soygunu 'dostluk', 'halktan halka yardım', olarak maskelemeye çalışmışlar, Hindistan ile Sovyet sosyal-emperyalistleri arasında her geçen gün gelişen eşit olmayan ekonomik, ticari ilişkileri 'politik ve ekonomik bağımsızlığın güvencesi' olarak lanse etmişlerdir.

Bugün de TKP, TİP, TSİP gibi sosyal-faşist partiler de aynı propaganda yolu ile sosyal-emperyalist sömürüyü maskelemeyi, ülkemizin Amerikan emperyalizmi yerine Sovyet sosyal-emperyalizmine bağımlılığını savunmaktadırlar. Onların Türkiye halkına vaat ettikleri düzen yeni ve bağımsız -demokratik bir Türkiye değil, gene bugünkü gibi komprador -feodal düzenin egemen olduğu, komprador- feodal devletin varlığını sürdürdüğü bir Türkiye'dir.

Çünkü bu karşı-devrimci siyasi mihraklar, tıpkı faşistler ve reformistler gibi komprador-feodal düzene ve bu temelde gerçekleşen emperyalist sermaye ihracına ve emperyalist sömürü ve talana karşı değillerdir.

SOVYET REVİZYONİSTLERİ: "BATI SERMAYESİNE EVET"

Karşı değillerdir, çünkü onların ağababaları sosyal-emperyalistler ve Doğu Avrupa'nın diğer revizyonist ülkeleri Amerikan sermayesi ile ve batı Avrupa'nın emperyalist ülkelerinin sermayeleri ile içli-dışlıdırlar. Sovyet revizyonistleri, Doğu Avrupa'nın revizyonist uyduları (ve bu arada Çinli revizyonistler), ülkelerini batının emperyalist sermayesine açmışlardır. Sovyet revizyonist elebaşıları ve onların uyduları, bizim sosyal-faşistlerin görünüşte karşı çıkar gözüktükleri batılı emperyalistlerden sürekli kredi ve 'yardım' almaktadırlar. Amerikan emperyalistleri, Japon, İngiliz, Batı Alman ve Fransız emperyalistleri süper kârlar sağlamak için sermayelerini sadece Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerine değil, aynı zamanda, sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği'nin boyunduruğu altında bulunan Doğu Avrupa'nın revizyonist ülkelerine ve Sovyetler Birliği'ne de ihraç ediyorlar. Bu ülkelerde iktidarda bulunan revizyonist klikler batı sermayesinin ülkelerine akın etmesine izin veriyorlar. Çünkü bu sermaye 'egemen kliklere hizmet ediyor ve yükünü halklar çekiyor'.

Bu durumu açıklamak için sadece Sovyetler Birliği'ni ve Polonya'yı örnek olarak alırsak şu gerçekleri çıplak bir gözle rahatlıkla görebiliriz:

ABD emperyalistleri ve batılı diğer emperyalist ülkeler Sovyetler Birliği'ne 1959-63 yılları arasında 570 milyon dolar, 1964-73 yılları arasında 7.200 milyon dolar kredi açmışlardır.

Amerikan tekelleri Sovyetler Birliği sınırları içinde birçok alanda yatırımlar ve ortak yatırımlar gerçekleştirmişlerdir. Sibirya'daki işlenmemiş doğal kaynaklar batılı emperyalist tekellere bağışlanmıştır.

Sovyet sınırları içinde bulunan 60 büyük sanayi projesi, çeşitli Batı Alman tekelleri ile birlikte gerçekleştirilmiştir.

Sovyetler Birliği, 1978 yılında Batı Alman Bankalar Konsorsiyumundan 3 milyar 900 milyon mark kredi almıştır ve bunun karşılığının bir bölümü olarak Batı Alman emperyalistlerine 2000 yılına kadar 200 milyon m³ doğal gaz sağlamayı taahhüt etmiştir. Sovyet revizyonistleri bu emperyalistlerden aldıkları diğer kredileri ödeyebilmek için, Batı Almanya'ya 1976-80 döneminde 99 milyon 200 bin ton petrol, 21 milyon ton kömür, 375 bin ton selüloz, 425 bin ton pamuk ve 212 bin ton bakır vermek zorundadırlar.

Polonya ekonomisi ise ağır bir bunalım içinde yüzmektedir. Bunun için de Polonya revizyonist burjuvazisi bir yandan Polonya işçi sınıfı ve emekçileri üzerindeki ekonomik sömürüyü yoğunlaştırırken, bir yandan da batılı emperyalistlerden, borç üstüne borç almaktadır. Polonya revizyonist burjuvazisinin batılı emperyalistlere olan borçları o kadar artmıştır ki, artık borçlarının faizlerini bile zor ödeyebilmektedirler. Polonya revizyonist burjuvazisi tıpkı Türkiye egemen sınıfları gibi borçlarının faizlerini ödeyebilmek için batılı emperyalistlerden borç almaktadırlar. Mart 1979'da Polonya revizyonist burjuvazisinin batılı emperyalistlere olan borcu 15 milyar dolara ulaştı. Bu yıl içinde de batılı emperyalistlere 4 milyar dolar borç ödemek zorundadır.

Bu örnekleri istediğiniz kadar çoğaltabilirsiniz. Fakat konumuzla ilgili olarak bu kadarını anımsatmak yeterlidir. Yalnız şu kadarını da ekleyelim ki, bugün COMECON ülkeleri denen revizyonist ülkelerin devletten devlete kredi ve 'yardım' lardan dolayı batılı emperyalistlere olan borçları (1978 sonu itibariyle) 50 milyar doların üzerindedir.

Bütün bunlar şu gerçeği açık olarak ve çarpıcı bir şekilde bir kez daha önümüze koymaktadır: Emperyalist sermaye ihracı kapitalist ve komprador-feodal ekonomi temelinde gerçekleşir, halkları ve ülkeleri köleleştirir ... Bugün Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa'nın diğer revizyonist ülkelerinde kapitalist bir ekonomi egemen olduğu için, bu ülkelerde yönetimdeki revizyonist klikler Amerikan emperyalistlerinden ve diğer batılı emperyalistlerden kredi vb. adı altında emperyalist sermaye dilenmekte ve emperyalist sermayenin akışına izin vermektedirler.

SOSYAL-FAŞİSTLER KOMPRADOR-FEODAL DÜZENİN VE EMPERYALİST SERMAYE İHRACININ SAVUNUCULARI

Ülkemizde de egemen olan komprador-feodal düzen olduğuna göre ve egemen sınıflar emperyalizme göbekten bağlı ve onun bir uzantısı olduğuna göre, bu ekonomik yapının sınırlarının dışına çıkılmadığı sürece emperyalizme bağımlılığının ve emperyalist sömürünün aracından başka bir şey olmayan emperyalist sermaye ihracı devam edecektir. Çünkü emperyalist sömürü ve yağma ve emperyalist sermaye ihracı bu ekonomik ve sosyal temel üzerinde gerçekleşmektedir. Emperyalizm ile bütün bağların koparılması ve emperyalist sermaye ihracının bütünüyle sona erdi-

Dev. Sa. 6'da

‹Bir sosyalist ülke kapitalist, burjuva ya da revizyonist bir ülkeden kredi almaz›

ENVER HOCA

"...Kapitalistler hiçbir zaman sosyalizmin inşası için kredi açmazlar. Tersine, sosyalizmi yıkmak için kredi verirler. Bu nedenle gerçek bir sosyalist ülke, hangi biçimde olursa olsun kapitalist, burjuva ya da revizyonist bir ülkeden kredi almaz.

Tıpkı Kruşçevci Sovyet revizyonistleri gibi Çin revizyonistleri de "Leninist", "devrimci" gibi görünen birçok şiara; birçok alıntıya başvuruyor, safsatalar inşa ediyorlar. Oysa gerçekte, eylemleri gerici, karşı-devrimcidir. Çin yöneticileri, emperyalist ülkelere karşı takındıkları oportünist tavırlarını ve onlarla sürdürdükleri ilişkileri sosyalizmin çıkarınaymış gibi göstermeye çalışıyorlar. Bu revizyonistler, proletarya ve halk kitlelerini karanlıkta bırakmak, onların hoşnutsuzluğunun devrimi gerçekleştirebilecek güce dönüşmesini engellemek amacıyla gerçeği böylesine gizliyorlar.

Örneğin; ülkenin ekonomik inşası sorununu, kendi gücüne dayanarak sosyalist ekonominin gelişmesini ele alalım. Bu ilke doğrudur. Her bağımsız, egemen sosyalist devlet tüm halkı seferber etmeli ve ekonomi siyasetini doğru bir biçimde belirlemelidir. Ülkenin tüm zenginliklerini en uygun ve akıllı biçimde işlemek için bütün önlemleri almalı, bunları tutumlu bir biçimde yönetmeli, halkının yararına çoğaltmalı ve başkalarının bunları yağmalamasını önlemelidir. Her sosyalist ülke için temel yön budur. Dışardan gelen yardım, diğer sosyalist ülkelerin yardımını yalnızca tamamlayıcıdır.

Bir sosyalist ülkenin bir diğer sosyalist ülkeye verdiği kredi tümüyle farklı bir niteliğe sahiptir. Bu kredi çıkar gözetmeyen, enternasyonalist bir yardımdır. Enternasyonalist yardım hiçbir zaman kapitalizme yol açmaz, halk kitlelerini yoksullaştırmaz, aksine ülkenin sanayisinin ve tarımının gelişmesine katkıda bulunur, bunların uyumlu hale getirilmesine hizmet eder, emekçi kitlelerin refahının yükselmesine, sosyalizmin güçlenmesine yol açar.

Öncelikle, ekonomik olarak gelişmiş sosyalist devletler diğer sosyalist devletlere yardım etmek göreviyle yükümlüdürler. Bu sosyalist bir ülkenin, aynı zamanda sosyalist olmayan ülkelerle ilişkileri olamayacağı anlamında değildir. Ama bu ekonomik ilişkiler karşılıklı çıkar temelinde olmalıdır ve hiçbir şekilde sosyalist bir ülkenin ya da sosyalist olmayan bir diğer ülkenin ekonomisini daha güçlü olan ülkelere bağımlı kılmamalıdır. Devletler arasındaki bu ilişkiler küçük ve ekonomik olarak zayıf devletlerin büyük ve güçlü devletler tarafından sömürülmesine dayanıyorsa, o zaman böyle bir "yardım", köleleştirici olduğundan reddedilmelidir."

(Emperyalizm ve Devrim, Yıldız Yayınevi, sayfa: 66-67-68)

EMPERYALİST SERMAYEYE HAYIR! EMPERYALİZME VE SOSYAL-EMPERYALİZME HAYIR!

Bugün egemen sınıflar ve onların politikasını savunan bütün karşı-devrimci siyasi mihraklar (faşistler, sosyal-faşistler, reformistler) bir yandan işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri üzerindeki ekonomik ve siyasi saldırıyı artırırken, buhranın faturasını halk kitlelerine kesmeye devam ederken, bir yandan da ülkemiz üzerindeki emperyalist sömürü, yağma ve baskının artması için var güçleri ile çalışmakta, karşı-devrimci siyasi mihraklar bunun için birbirleri ile kıyasıya yarışmaktadırlar.

Reformistler, faşistler ve TİKP'li revizyonistler komprador-feodal ekonomik ve sosyal yapının sürdürülmesi ve güçlendirilmesi temelinde Amerikan emperyalizminin ve batılı diğer emperyalist sermaye ihracını savunurken, T'K'P, TİP ve TSİP gibi sosyal-faşist partiler, gene aynı şekilde komprador-feodal düzenin devamını savunmakta, ama Sovyet sosyal-emperyalist sermaye ihracının ve sömürüsünün esas alınmasını istemektedirler.

Yani bu karşı-devrimcilerin Türkiye halkının önüne koyduğu iki seçenek vardır: Ya kırk katır, ya kırk satır.

Ama Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri bu iki karşı-devrimci, köleci seçeneği de aynı kararlılıkla reddetmekte ve ne kırk satır, ne de kırk katır diyerek:

- *EMPERYALİSTLERE VE SOSYAL-EMPERYALİSTLERLE OLAN BÜTÜN KÖLELİK ANLAŞMALARININ İPTAL EDİLMESİNİ
- *EMPERYALİSTLERE VERİLMİŞ BÜTÜN İMTİYAZLARIN KALDIRILMASINI
- *EMPERYALİST DEVLETLERE OLAN BÜTÜN BORÇLARIN İPTAL EDİLMESİNİ
- *EMPERYALİSTLERE VE KOMPRADOR BURJUVAZİYE AİT BÜTÜN İŞLETMELERE VE MALLARA ELKONULMASINI

istemekte ve bunun için mücadele etmektedir.

Bu mücadele bütün emperyalistlerin ülkemizdeki askeri, ekonomik ve mali varlığının bütünüyle sökülüp atılmasına kadar sürecek ve mutlaka başarıya ulaşacaktır. Türkiye halkı emperyalistlerin yeni planlarını da boşa çıkaracaktır.

Bu mücadelenin öncüsü her türlü uzlaşmayı reddeden proletarya ve onun örgütlü öncü müfrezesi olan devrimci partisidir. Bu durum mücadelenin başarıya ulaşmasının başlı başına bir garantisidir.